

Dực Thủy

Contents

Dực Thủy	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	12
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	24
13. Chương 13	25
14. Chương 14	28
15. Chương 15	30
16. Chương 16	34
17. Chương 17	36
18. Chương 18	39
19. Chương 19	41
20. Chương 20	44
21. Chương 21	46
22. Chương 22	48
23. Chương 23	50
24. Chương 24	51
25. Chương 25	54
26. Chương 26	55
27. Chương 27	59
28. Chương 28	61
29. Chương 29	63
30. Chương 30	65
31. Chương 31	67
32. Chương 32	69
33. Chương 33	71
34. Chương 34	74
35. Chương 35	76
36. Chương 36	78
37. Chương 37	79

Dực Thủy

Giới thiệu

Chỉ vì mưu mô mà hai người yêu nhau phải chia tay. Nhưng vì một cái vòng tay mà hai người đã gặp lại nhau xong người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duc-thuy>

1. Chương 1

Trong thâm sơn yên tĩnh, sương mù nhàn nhạt trải khắp ngọn cỏ, gió nhẹ thổi qua làm lá cây phát ra thanh âm “xào xạc”, từ một nơi sâu thẳm trong rừng vang vọng tiếng đập đá “chát chát” phá tan vẻ u ám, tĩnh lặng nơi đây.

Giờ đang là đêm khuya vắng vẻ.

“Mẹ kiếp!”

Hoàng Tự Thủy đem cái cuốc quăng sang một bên, thở hồng hộc ngồi bẹp xuống đất lau cái trán đã ướt đầm mồ hôi. Bởi vì nhất thời nổi hứng muốn rèn luyện thân thể, hắn đã tự mình động thủ. Lại không nghĩ tới phần mộ này lại quá kiên cố.

Sớm biết thế này, ta làm gì phải phí sức chứ!

Hắn giơ ngón trở ra, chỉ thẳng vào cửa mộ, hội tụ chân khí rồi hét lớn một tiếng: “Phá.”

Một tiếng nổ “ùnh” vang lên, hiện ra sau đám bụi trắng xóa là lối đi vào cổ mộ. Hoàng Tự Thủy đứng lên, châm đuốc, hừ lạnh một tiếng rồi mới thông thả tiến vào.

Từ bên trong tản ra một mùi nấm mốc lâu năm, huân hương dày đặc khiến Hoàng Tự Thủy như sắp khóc đến nơi. Trong đây tuy rằng bài trí hỗn loạn nhưng các thứ tại đây bất kể từ nhỏ đến lớn đều là ngọc bảo đá quý, hay những kỳ trân dị bảo hiếm gặp. Bởi vậy có thể thấy được, chủ nhân của ngôi mộ này nhất định phải thuộc tầng lớp phú quý giàu sang.

Hoàng Tự Thủy đứng trước cái quan tài đồ thẩm bái lạy: “Đại ca a, đừng trách ta đó, muốn trách thì thách sư phụ ta. Là hắn bắt ta đến tìm đồ thôi. A di đà phật! Thiện tai thiện tai!”

Bái lạy cầu thỉnh xong, Hoàng Tự Thủy đứng dậy đi xung quanh tìm kiếm một bận. Chỉ là, hắn đã tìm mọi góc ngách lớn nhỏ trong này mà vẫn không thấy mảnh huyết ngọc nào như lời sư phụ nói. Hắn thầm nghĩ, có khi nào sư phụ đã lớn tuổi mà nhớ lầm không nhỉ?

Đảo tầm mắt khắp nơi, sau cùng dừng lại trên tấm ván nắp quan tài. Tuy nói Hoàng Tự Thủy hắn không sợ trời cũng không sợ đất, đương nhiên cũng sẽ không sợ người chết. Nhưng người ta đã an nghỉ, mà hắn lại còn tự nhiên mò tới gây nháo, hắn tự thấy việc mình làm thật thất đức, kiểu gì cũng bị cắt xén tuổi thọ cho mà coi.

Nhưng trước khi đi sư phụ cũng có nói: “Tìm không thấy người cũng đừng quay về”. Câu nói rống lên của lão nhân cứ vang vọng mãi khiến hắn không khỏi ù tai.

Không thể quay về đồng nghĩa với việc sẽ chết đói bên ngoài, cho nên, đại ca trong quan tài a, ta thành thực xin lỗi người, người muốn trách thì trách sư phụ ta nha.

Lắm nhầm một hồi, Hoàng Tự Thủy mở nắp quan tài ra. Cổ quan tài này cũng thật quái dị, không sử dụng khí lực mà cũng có thể dễ dàng mở ra. Vốn Hoàng Tự Thủy đã chuẩn bị sẵn tinh thần trông thấy xác khô, thối rữa bên trong này lại không có cái xác nào cả. Vén vén chỉ có độc một chiếc vòng ngọc màu đỏ được đặt nghiêm chỉnh. Chắc đó là huyết ngọc mà sư phụ cần tìm đây?

Cầm lấy vòng ngọc, vốn định nhét vào túi, lại không biết ma xui quỷ khiến mà hắn lại đưa một luồng linh khí vào. Màu đỏ của vòng ngày càng đậm màu hơn, tựa như màu máu rồi bắt đầu phát quang. Một đoàn

bạch khí theo huyết ngọc hiện ra, quanh quần lượn lờ trong không trung một hồi mới tụ lại thành một hình thể một đứa trẻ.

Ngọc hồn từ từ hé mở đôi mắt sắc huyết. Ban đầu còn tức giận vì có người phá tan mộng đẹp của y, nhưng đến khi nhìn thấy Hoàng Tự Thủy thì sự bức bối trong lòng đã hoàn toàn biến mất. Sau một hồi đối diện thật lâu, ngọc hồn mới hoang mang mở miệng.

“Chào người, ta là ngọc hồn, là người đã gọi ta dậy sao?”

“Ừ, có..... có thể coi là vậy.”

“Người có chuyện gì không?”

“Ta..... ta không có việc gì.”

Tự hồ muốn hỏi một việc, nhưng lại không thể nhớ ra mình định hỏi gì, làm cho Hoàng Tự Thủy cảm thấy khó chịu không yên.

“Sự phụ bảo ta mang người về.”

“A, chỉ sợ người không thể ra khỏi nơi đây được thôi.”

“Tại sao?”

Thấy ngọc hồn không trả lời, Hoàng Tự Thủy xoay người muốn đi nhưng lại gặp phải một kết giới vô hình đánh bật trở lại. Hắn đã phải dùng đến thuật chú mà vẫn không thể phá mở được kết giới này.

“Vô dụng thôi, từ thời điểm người mở nắp quan tài, kết giới này đã được mở ra rồi.”

Ngọc hồn khẽ nở một nụ cười. Tuy bộ dạng y trông thực đáng yêu, ngây ngô, nhưng đối với Hoàng Tự Thủy thì nụ cười đó vô cùng gian trá, làm nội tâm hắn nổi lên ý định bóp cổ ngọc hồn kia.

“Nếu người muốn thoát khỏi nơi này, ta có thể giúp người, chỉ có điều.....”

“Có điều gì?”

“Có điều người phải đeo vòng kia lên tay người.”

Hoàng Tự Thủy trong lòng thập phần hiểu rõ, hắn sở dĩ thiên tâm vạn khổ đi vào nơi này là muốn tìm được nó. Nhưng sau cái cười đầy thâm ý, âm trầm của ngọc hồn lại làm cho Hoàng Tự Thủy không tránh khỏi đa nghi. Để thoát khỏi nơi này, Hoàng Tự Thủy đành thuận theo lời ngọc hồn mà đeo vòng ngọc lên tay. Chiếc vòng thật kỳ quái, vừa xỏ vào tay, nó liền biến hóa thu nhỏ lại vừa vặn với cổ tay hắn.

Đương muốn mở miệng hỏi, Hoàng Tự Thủy đột nhiên thấy trước mắt tối sầm lại, hắn liền mất đi ý thức.

Ngọc hồn nhắm nhắm chú ngữ, toàn bộ cơ thể Hoàng Tự Thủy đều phát ra ánh sáng đỏ chiếu sáng cả mộ thất. Khi ánh sáng đạt đến cực đại liền vụt tắt. Mộ thất lại một lần nữa chìm trong hắc ám, mọi thứ đều trở lại trạng thái ban đầu như chưa có gì xảy ra. Duy chỉ có chiếc quan tài đỏ thẫm đã bị khai mở.

Tất cả mọi hiện tượng đó đều làm cho người ta cảm giác như một giấc mộng.

Cont...

2. Chương 2

Từ từ tỉnh lại, Hoàng Tự Thủy cảm thấy cơ thể co rút cực hạn, lục phủ ngũ tạng như bị ai đó bóp nghẹt, khó thở vạn phần., bốn phía đều chỉ là một màu đen. Đột nhiên, tầm mắt hắn bị hút bởi một điểm sáng duy nhất nơi đây. Hắn ra sức lao về phía phát ra ánh sáng đó. Bỗng có một bàn tay lớn đỡ lấy hắn, còn ở sau lưng thì lại có một bàn tay khác vỗ nhẹ nhẹ. Hoàng Tự Thủy thấy kỳ quái mở miệng mắng, song cũng chỉ phát ra một tiếng “Oa” mà thôi.

“Phu nhân, phu nhân, là một vị thiếu gia.”

Một lão bà có khuôn mặt giống bánh nướng cỡ lớn phóng đại trước mặt Hoàng Tự Thủy. Lão bà đó cẩn thận đặt hấn bên cạnh một nữ nhân trẻ tuổi. Nữ nhân một thân mồ hôi, trông vô cùng mệt mỏi. Mái tóc ướt nhẹp vì mồ hôi mà dính chặt vào khuôn mặt trái xoan hiền thực.

Hoàng Tự Thủy bắt đầu có phần không hiểu ngọc hồn đã làm cái quái gì. Thử động tay chân, hấn kinh hoàng phát hiện tay chân của hấn đã tự nhiên thu nhỏ lại như của một đứa trẻ sơ sinh.

Trời ơi, hấn như thế nào lại biến nhỏ thành như vậy? Định thần lại, hấn cố gắng nhớ lại toàn bộ những gì xảy ra trước kia. Nếu vậy, nữ nhân kia đã sinh ra một đứa nhỏ và..... và hấn đã đầu thai? Ngọc hồn nói sẽ giúp hấn thoát khỏi mộ cổ kia chính là phương pháp này?

Nghiêng đầu nhìn nữ nhân bên cạnh, Hoàng Tự Thủy thầm nghĩ: “Đây là mẹ ta?” Bất quá nói sao thì trông mẫu thân thật đẹp a.

Hoàng Tự Thủy kiếp trước bị cha mẹ vứt bỏ, là sư phụ đã đem hấn về. Chỉ là tình yêu của sư phụ cùng cha mẹ hoàn toàn khác nhau. Nếu có thể hưởng thụ tình yêu đó, lần đầu thai này cũng coi như vô cùng đáng giá.

Lâm Tổ nhìn đứa nhỏ bên cạnh mình, trên mặt tràn đầy hạnh phúc. Nàng nhẹ hôn trên cái trán nhẵn thín của Hoàng Tự Thủy một cái.

“Thật giống cha con.”

“Phu nhân, người xem đây là cái gì?” Lâm mục chỉ vào chiếc vòng trên cổ tay Hoàng Tự Thủy.

Lâm Tổ lúc này mới chú ý tới. Chiếc vòng kia quả thực có điểm yêu mị, nhưng đeo trên cổ tay non nớt của hài tử lại thập phần cân xứng.

Lâm mục cười ha hả nói: “Phu nhân, tiểu thiếu gia khẳng định không phải phàm nhân.”

Lâm Tổ khẽ cười gật đầu đồng ý.

“Rầm” một tiếng, cánh cửa bị đá bật ra, tiến vào là một đám nữ nhân kiêu diễm xếp thành hai hàng. Còn chưa kịp thưởng thức vẻ đẹp tinh xảo của mỗi người, Hoàng Tự Thủy giật mình chú ý tới trang phục của các nàng – trang phục thời cổ? Lúc này đây, Hoàng Tự Thủy mới đánh giá bốn phía xung quanh, cả cách bài trí cũng rất cổ xưa.

Ngọc hồn chết tiệt, cư nhiên mang ta tới thời cổ đại.

Từ bên ngoài vang lên tiếng bước chân nhẹ nhẹ, Hoàng Tự Thủy ngược mắt nhìn người tiến vào đến ngay ngạch.

Khuôn mặt tinh xảo đến độ không gì có thể sánh bằng, làn da trắng mịn, mềm mại, lại thêm bộ xiêm y trắng tuyết phiêu dật trong gió cùng dải dây xanh nhạt thắt hờ trên mái tóc dài đen tuyền. Tất cả đều góp phần tô điểm cho khí thái thanh cao, trắng thuần như trăng rằm mà ngay cả thần tiên cũng không thể xâm phạm.

Hoàng Tự Thủy nuốt một ngụm nước miếng thẳm kêu trong đầu: “Tiên nữ tỷ tỷ a! Tiên nữ tỷ tỷ, ôm một cái

!”

Lãnh Dực Lạnh lùng liếc khuôn mặt tái nhợt của Lâm Tổ đang nằm trên giường, rồi lại nhìn đến đứa nhỏ ở bên cạnh. Hoàng Tự Thủy lại nuốt ngụm nước miếng thứ hai.

“Không được bốn cung cho phép, tự ý đem đứa nhỏ hạ sinh, phải chịu tội gì?” Âm thanh băng lạnh như quỷ Tu La đoạt mạng vang lên.

“Cung chủ.” Lâm Tổ hốt hoảng bật dậy khỏi giường, quỳ rạp xuống mặt đất. “Nô tỳ không dám cầu cung chủ tha thứ, chỉ xin cung chủ hãy buông tha cho đứa nhỏ này.”

Tất cả, tất cả đều do nàng quá si mê Lãnh Dực Lạnh, vọng tưởng vì hấn mà lưu lại đứa con, vọng tưởng đứa con của nàng sẽ được chấp nhận.

“Cái gì?” Hoàng Tự Thủy thực tâm kinh hãi, “Tiên nữ tỷ tỷ là nam nhân và cũng là cha ta? Nhưng sao trông quan hệ của cha cùng nương có vẻ bất hòa..... chẳng lẽ mơ ước có một gia đình êm ấm, hòa thuận bị ngâm nước sao? Ô.....”

Lãnh Dực Lăng nhìn Hoàng Tự Thủy đang nằm trên giường vươn vươn hai tay, không khóc không nháo, chỉ căng tròn đôi mắt đen láy trong suốt nhìn mình. Hắn đột nhiên muốn ôm đứa trẻ này. Nghĩ sao liền làm vậy, đứa trẻ thấy có người ôm mình liền túm chặt lấy cổ Lãnh Dực Lăng mà bật cười khanh khách. Lãnh Dực Lăng cũng khẽ cong khóe miệng.

Lãnh Phong cùng Thượng Quan Tử Duyệt đứng một bên há hốc mồm, trong đầu rỗng to: “Mặt than Lãnh đại cung chủ cũng..... cũng có thể cười?”

Lãnh Dực Lăng ôm Hoàng Tự Thủy rời khỏi cửa, buông lại một câu cho Lãnh Phong: “Xử lý tốt.”

“Rõ, cung chủ.”

“Tạ ơn cung chủ.” Lâm Tổ mãi nguyện mồm cười. Chỉ cần đứa nhỏ ở lại bên cạnh hắn, hắn sẽ còn nhớ tới mình, như vậy..... là quá đủ rồi.

Lãnh Dực Lăng nhìn Hoàng Tự Thủy, phun ra hai chữ: “Thất Dạ.”

Thất Dạ – là tên hắn, Hoàng Tự Thủy, không, giờ đã là Thất Dạ cảm thấy tên hắn rất thuận tai. Tên do tiên nữ tỷ tỷ đặt cho dù là A miêu, A cẩu cũng đều hay hết. (Tác giả: Nếu hắn biết tên hắn có hàm nghĩa gì phỏng chừng phải học máu mắt, Thất Dạ – cả bảy đêm phải ở cùng y.)

Lãnh Dực Lăng định xoay người đưa đứa nhỏ cho Lãnh Phong thì Thất Dạ lại gắt gao bầu chặt vào cổ áo y, trong đôi mắt to tròn mông lung dâng lên một tầng sương mù. Lãnh Dực Lăng có chút mềm lòng.

“Lăng Lăng, tiểu tử kia có vẻ luyến tiếc người a.” Thượng Quan Tử Duyệt cười thầm bộ dạng núi băng ngàn năm chỉ vì một đứa nhỏ mà khẽ rung động của Lãnh Dực Lăng.

Lãnh Dực Lăng kéo được một tay của Thất Dạ ra thì lại bị một tay khác của nó giật lấy sợi dây màu hồng đeo một mảnh ngọc bội trên cổ y.

Lãnh Dực Lăng nhú mày bực mình quăng Thất Dạ cho Lãnh Phong.

“Để nó tự sinh tự diệt.”

“Không phải chứ, Lăng Lăng, nếu như vậy chi bằng người tặng đứa nhỏ này cho ta đi.” Thượng Quan Tử Duyệt một bụng chờ mong nhìn Lãnh Dực Lăng nội tâm thầm than: “Đứa nhỏ này rất giống Lăng Lăng, hắn là đùa sẽ rất vui.”

“....”

“Lăng Lăng.”

“....”

Lãnh Dực Lăng mang theo mấy thuộc hạ vội rời đi. Bởi chỉ cần y quay đầu lại, y sẽ không đủ tự tin mà để đứa nhỏ này ở lại.

Cont...

3. Chương 3

Gió đầu xuân hững hờ dạo quanh một đình viện đã bị lãng quên ẩn sâu trong Lãnh Nguyệt cung. Tại nơi đây, chỉ có một căn phòng duy nhất đang bị gió lớn lùa vào qua cái cửa sổ cũ nát.

Căn phòng này rất sơ sài, cũng chỉ có đôi ba thứ vật dụng thiết yếu cùng chiếc bàn gỗ cũ kỹ. Trong góc phòng còn có thêm một chiếc nôi đang đung đưa nhịp nhàng. Nếu nhìn kỹ, ta sẽ thấy có một đứa trẻ nằm trong nôi, đó chính là Thất Dạ với hai mắt đen láy mở to.

Đã hơn một tháng kể từ ngày Thất Dạ bị một nam nhân xa lạ mang tới đây, hẳn chưa một lần nào gặp lại phụ thân cùng mẫu thân kể từ ngày đó. Vốn nghĩ sẽ được hưởng thụ tình thân một phen, ai ngờ số hắn lại không có phước đến vậy. Hắn xem chừng đã hoàn toàn thất vọng. Kỳ thật nơi này không phải quá mức tồi tệ, ít nhất còn có ma ma nay đã ngoài năm mươi chiều cổ hắn. Hắn sẽ không lo bị chết vì đói.

Đang nghĩ ngợi lung tung, cánh cửa chợt vang lên một tiếng “cạch”, Từ ma ma nhanh chân bước vào, khép lại cửa, nhưng vẫn không thể ngăn toàn bộ gió lạnh nhân cơ hội hiếm hoi đó mà lùa vào.

Đặt bát cháo vừa mới xin được ở phòng bếp lên bàn, Từ ma ma đi đến cạnh nôi ôm lấy Thất Dạ vào lòng.

“Tiểu thiếu gia đói bụng chưa?”

Thất Dạ còn nhỏ nên chưa thể nói được, chỉ hươu hươu bàn tay bé nhỏ trước mặt Từ ma ma.

“Nha, tiểu thiếu gia thật đáng yêu. Không biết kẻ bạc tình kia như thế nào lại nhẫn tâm vứt bỏ thiếu gia được chứ.”

Trong đôi mắt già dặn của Từ ma ma bỗng dâng trào một loại tình cảm lo lắng, bao bọc, làm cho Thất Dạ cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp. Hắn khẽ sờ sờ khuôn mặt Từ ma ma như an ủi.

“Ha ha~~ tiểu thiếu gia thật ngoan. Nào, chúng ta ăn cơm thôi.”

Từ ma ma ôm Thất Dạ ngồi xuống ghế, đem bát cháo cẩn thận từng thìa mớm cho Thất Dạ.

Bà còn nhớ rõ, khoảng chừng hơn một tháng trước, Lãnh hộ vệ đã đem đứa nhỏ này giao cho bà, nửa câu cũng không nói, cứ thế lẳng lặng xoay người rời đi. Tuy không được người khác nói về lai lịch của đứa nhỏ này, nhưng Từ ma ma cũng có thể đoán ra thân phận của Thất Dạ, đứa nhỏ là hài tử của Lâm hộ pháp cùng cung chủ. Từ ma ma trước đây là nha hoàn của Lâm Tổ, Lâm Tổ đối đãi với bà rất tốt. Lâm Tổ không chê bà đã lớn tuổi, cũng không đuổi về quê, mà vẫn giữ bà ở lại trong viện. Từ ma ma sau khi biết Lâm Tổ đã chết thì vô cùng thương tâm. Vì vậy bà đã thề nhất định phải hảo hảo nuôi nấng tiểu thiếu gia lớn lên.

“Ôi, mẫu thân thiếu gia thật si tình, lúc trước cung chủ uống say đã vô ý cùng mẫu thân thiếu gia phát sinh quan hệ. Không lâu sau nàng liền mang thai thiếu gia. Lúc ấy ma ma đã rất nhiều lần khuyên nàng bỏ thiếu gia đi, nhưng nàng thực cố chấp, nhất định không nghe lời ma ma, ôi~”

Nghĩ Thất Dạ không hiểu những lời mình nói, Từ ma ma lại tiếp tục nói thêm.

“Lúc trước cũng có mấy nữ nhân quan hệ với cung chủ, nhưng sau đó những người đó đều phải chết oan uổng. Lâm hộ pháp có thể sống đến tận lúc hạ sinh thiếu gia đã quá là may mắn rồi. Tất cả là vì nàng đã vọng tưởng rằng chỉ cần thiếu gia có mặt trên đời thì sẽ khóa trụ được trái tim cung chủ! Nhưng người như cung chủ sao có thể giống những nam tử bình thường khác, cho dù là có hài tử cũng chỉ vô ích mà thôi. Lâm hộ pháp thật khờ dại. Rốt cục cũng chỉ có nhận lấy cái chết thảm thương.”

Nếu không phải còn thiếu gia, Từ ma ma đã theo Lâm hộ pháp từ lâu rồi.

“Nguyên lai không phải chuyện gia đình bất hòa bình thường”, Thất Dạ âm thầm cười nhạo chính mình sao không sớm phát hiện ra, vì sao không chịu đối mặt với cái sự thật kia chứ? Đơn giản là vì hắn mong ước một cái gia đình hạnh phúc nên mới hi vọng hết lần này sang lần khác.

“Mẫu thân đã chết sao?” Tuy mới chỉ nhìn mẫu thân một lần duy nhất, nhưng chỉ cần cái hôn âu yếm cùng nụ cười ôn nhu cũng đủ làm Thất Dạ cảm nhận được thế nào là tình thương của mẹ.

Thất Dạ không hề oán giận phụ thân, là do mẫu thân quá yêu phụ thân, vì phụ thân có thể hi sinh cả tính mạng, không tiếc đại giới.

Từ ma ma mớm xong cháo liền đem Thất Dạ thả lại vào nôi.

“Thiếu gia ngủ nha. Từ ma ma phải đi làm, khi nào rảnh ma ma lại mang cơm đến cho thiếu gia.”

Thất Dạ nằm an phận trong nôi, vươn cánh tay nhỏ bé hướng Từ ma ma vẫy vẫy. Từ ma ma mỉm cười, tém gọn lại chăn cho Thất Dạ rồi vội vàng đi ra ngoài.

Cuộc sống của một đứa trẻ chính là ăn, ngủ, ngủ, ăn. Nhưng hiện tại, Thất Dạ không thể nào ngủ được, bởi lẽ lòng hắn hiện giờ rất loạn. Hấp thu chút linh khí, hắn phát hiện linh khí nơi này hoàn toàn khác biệt với

thế giới của hắn. Hắn đã từng nghe sư phụ nói qua, ngoài thế giới hắn đang sống, còn có rất nhiều thế giới khác tồn tại song song. Thiên hạ rộng lớn, không gì là không thể xảy ra! Với hình dạng tiểu hài tử hiện giờ, hắn không thể hấp thụ được linh khí cũng như luyện tập pháp thuật. Mới chỉ một luồng linh khí thôi cũng làm hắn mệt nhoài. Nhưng ở một nơi vô hạn linh khí xung quanh mà không thể hấp thụ được quả thực là một nỗi thống khổ lớn lao a. Thất Dạ buồn thiu nhìn bàn tay, cẳng chân bé tẹo của mình. Đang đắm chìm trong sự khổ sở với thể dạng hiện tại, Thất Dạ liền nhớ đến ‘Sinh trường thuật’.

“Đúng, dùng ‘Sinh trường thuật’ là có thể lớn lên, ha ha”, Thất Dạ cảm thấy chính mình đúng là một thiên tài.

“Nếu như ngươi không sợ đột nhiên lớn lên dọa chết Từ ma ma thì cứ việc dùng ‘Sinh trường thuật’ đi.” Ngọc hồn hiện lên đội cho Thất Dạ một bát nước lạnh.

Nụ cười trên mặt Thất Dạ bị đóng băng lập tức. “Như thế nào lại không nghĩ đến Từ ma ma, thất sách, quên đi, thôi cứ từ từ lớn lên vậy. Dù sao hiện tại cũng không nhiều linh khí để có thể sử dụng ‘Sinh trường thuật’.”

Ngọc hồn đứng một chỗ lắc đầu thảm thán, “Không biết đem hắn đến đây là đúng hay sai nữa.”

Cont...

4. Chương 4

Tại nơi sâu nhất của Lãnh Nguyệt cung, trong một căn phòng cũ nát, hẻo lánh, có một tiểu hài tử lủi thủi trong góc tường đang lăm bằm gì đó với đồng củi khô. Sau một lúc lại khóc thét lên, dọa bay hết đám chim nhỏ đậu trên mấy cái cây khô ngoài sân.

“Vì cái gì vẫn không được?!”

Ngọc hồn đứng bên cạnh lắc đầu biểu thị chính mình cũng bất lực.

Thất Dạ không biết hỏi ông trời mắc chứng gì nữa, tại tiền thế, khi hắn ba tuổi đã bắt đầu luyện pháp thuật, hơn nữa còn rất mau chóng. Thế nhưng vì cái gì ở nơi này lại không được?

Tuy rằng hiện tại hắn đã ba tuổi nhưng so với những hài tử đồng trang lứa thì vẫn nhỏ con hơn rất nhiều. Có lẽ là vì thể chất nên hắn mới không thể luyện tập pháp thuật được.

Nhặt nhanh lại đồng củi khô vừa mới bị hắn đá tung tóe xếp gọn lại, hắn bực bội xoay người rời khỏi phòng. Thất Dạ ngẩng đầu nhìn những bông tuyết trắng xóa bay loạn trên thiên không. Thoáng chốc, hắn đã ở nơi này được ba năm.

“Thời gian ba năm nói dài không dài nói ngắn không ngắn, không biết lão sư phụ sống như thế nào, mất đi đại đồ đệ liệu có thương tâm mà sinh bệnh hay không?”

Nói sao thì nói, trong tiểu thuyết cũng thường hay nói về thể loại xuyên không như trường hợp của hắn, những người đó sau khi xuyên không không phải có quyền thì cũng có tiền, không có mỹ nhân bám đuổi cả đàn thì ít nhất là có ái nhân tri tâm. Nhưng vì sao số phận hắn đen đủi đến vậy, cha không đau, mẹ không thương, chứ đừng nói gì đến có quyền, có tiền, hay mỹ nhân cái gì.

“Đồng nhi, lại đây, lại đây.....”

Lâm tổng quản Lâm bá bá hướng Thất Dạ vẫy vẫy. Đồng nhi là tên Từ ma ma thường gọi Thất Dạ.

“Lâm bá bá, có việc gì sao?”

Lâm bá bá lấy mấy miếng điểm tâm được bọc cẩn thận trong một chiếc khăn tay đưa cho Thất Dạ, nói: “Mang về mà ăn.”

“Cám ơn Lâm bá bá.”

“Lâm bá bá, Đồng nhi của ta mong ngươi chiếu cố nhiều.” Từ ma ma bưng một chõng bát đi vào phòng bếp, vui vẻ nói.

“Có gì đâu.” Lâm bá bá ngượng ngùng lắc đầu, trên khuôn mặt thấm đẫm sương muối hiện lên một mặt đỏ ửng.

Thất Dạ vội chạy đến bên cạnh Từ ma ma giúp bà rửa chén. Đối với Thất Dạ mà nói, cuộc sống như vậy cũng tốt, có ăn, có mặc, còn có nhiều người quan tâm, lo lắng. Hắn thực tâm không cầu cái gì oanh oanh liệt liệt, chỉ cầu mãi mãi được hưởng cuộc sống bình thản, an ổn như thế này.

“Đồng nhi, con đừng rửa, mau ra đằng kia nghỉ ngơi, cứ để ma ma làm.”

“Từ ma ma, ma ma đừng lo, Đồng nhi đã lớn rồi, cũng phải nên giúp ma ma làm một số việc chứ.”

Nghe vậy, Từ ma ma khẽ nâng mu bàn tay gạt đi những giọt nước mắt hạnh phúc xen lẫn tự trách. Hạnh phúc vì hàng ngày đều được chăm sóc tiểu thiếu gia, còn tự trách bản thân là vì không thể chăm sóc chu toàn đầy đủ. Cứ nhìn thấy bộ dạng gầy yếu tưởng chừng một cơn gió thổi qua cũng bay mất của Thất Dạ, Từ ma ma lại đau lòng không nguôi. Bà còn lo đến mấy năm nữa Thất Dạ phải đọc sách, viết chữ, nhưng với vốn chữ ít ỏi của một nha hoàn như bà thì sao mà đủ. Từ ma ma thầm nhủ bằng mọi cách phải mời một lão sư đến dạy học mới được.

Nhìn thấy Từ ma ma buồn rầu lo nghĩ, Thất Dạ một bên lau khô chén bát, một bên cười nói: “Từ ma ma, chỉ cần hai người chúng ta sống mãi với nhau thật tốt là Đồng nhi vui lắm rồi.”

Nghe được những lời nói đó từ chính miệng của tiểu thiếu gia mới chỉ ba tuổi, hỏi sao bà không khóc cho được. Kể phụ tình bạc nghĩa kia thế nào lại có thể vứt bỏ một đứa trẻ thiện lương thế này?

Người ta thường nói rằng “hổ dữ cũng không ăn thịt con”, nên rất nhiều lần Từ ma ma muốn đến tìm cung chủ. Nhưng tâm tình của cung chủ Lãnh Nguyệt cung ai mà không biết. Mang tiểu thiếu gia để hắn nhận thức, hắn không thèm để ý đuổi đi thì không sao, nhưng ai biết được hắn sẽ không nổi giận mà gây phiền phức cho tiểu thiếu gia của bà. Từ ma ma luôn băn khoăn, day dứt không biết làm thế nào cho đúng để không phụ lòng Lâm Tổ dưới suối vàng. Cho dù cung chủ chấp nhận tiểu thiếu gia nhưng để một mình tiểu thiếu gia non dại lại, bà cũng không yên tâm chút nào. Vạn nhất ngày nào đó chọc giận hắn, tiểu tâm can của bà sẽ phải chịu giày vò, hoặc tệ hơn là tính mạng gặp nguy hiểm. Còn nữa, hắn là cừu nhân sát hại mẫu thân tiểu thiếu gia, có thể nào bảo tiểu thiếu gia làm ngơ ở cạnh người đó cho được. Nhưng chỉ có ở cạnh cung chủ, tiểu thiếu gia tâm can bảo bối của bà mới được cuộc sống tốt nhất, Từ ma ma lưỡng lự không biết làm sao cho đúng.

Rửa bát xong, Từ ma ma liền bảo Thất Dạ ra ngoài chơi. Bà cũng không muốn Thất Dạ phải chịu khổ. Thất Dạ cũng không muốn làm Từ ma ma khó xử nên hắn rất ngoan ngoãn nằm ngoài sân phơi nắng. Trên thảm cỏ, Thất Dạ thoải mái hưởng thụ chút nắng ấm. Và đây cũng chính là thú vui mà Thất Dạ ưa thích nhất.

Thất Dạ tuy sinh trưởng trong Lãnh Nguyệt cung nhưng thật ra cũng chỉ là một người vô hình. Ngay cả trong danh sách hạ nhân cũng không có tên hắn. Cho nên những đồ dùng thông thường hắn đương nhiên là không được phân, ngay cả quần áo cũng đều là do Từ ma ma xin lại những bộ xiêm y cũ sửa lại cho hắn mặc. Quần áo tầm thường vậy mà cũng rất ít, chính vì thế hắn rất thích phơi nắng để xua tan cảm giác rét buốt trong người.

Không biết từ đâu ra có một con bướm đậu ngay trên chóp mũi của Thất Dạ. Thấy ngứa ngứa, Thất Dạ tùy tiện xua xua tay để hắn bay đi chỗ khác. Thấy động, con bướm bay đi thật nhưng lát hắn lại quay lại. Cứ thế vài lần lặp lại, Thất Dạ rốt cuộc cũng bực mình.

“Lão hổ không phát uy thì người cho ta là mèo hen chắc.”

Thất Dạ bật dậy, hướng con bướm nhào tới.

Như kiếm được người cùng vui đùa, con bướm mỗi khi thấy Thất Dạ chuẩn bị vỗ tới lại bay lên. Cứ vậy chạy mãi cả một quãng đường, Thất Dạ hoàn toàn bị khiêu khích đến phát điên. “Đáng giận, ngay cả con bướm cũng khi dễ ta.”

Con bướm bay hướng nào, Thất Dạ liền chạy theo hướng đó, thề sống thề chết phải bắt cho bằng được. Mãi miết rượt đuổi, Thất Dạ cũng không biết rằng, hắn đã chạy ra khỏi phạm vi nhà bếp từ lúc nào.

Nơi phải đến cũng đã đến, ngọc hồn búng nhẹ một ngón tay, con bướm liền biến mất.

Cont...

5. Chương 5

“A? Con bướm đâu rồi?” Thất Dạ khó hiểu nhìn ngó xung quanh một chút, vừa nãy còn bay tới bay lui, như thế nào lại biến mất được? Tìm mãi không thấy cánh bướm nào, Thất Dạ lắc lắc đầu, “Quên đi, quản nó làm chi, trở về tiếp tục ngủ thì hơn”.

Vừa mới quay đầu lại, Thất Dạ mới phát hiện ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng – nơi này là chỗ nào? Từ ma ma quản hẩn rất chặt, từ trước đến giờ không cho phép hẩn chạy đi chơi xa, phạm vi được phép đi tới chỉ có phòng bếp và khu tiểu viện mà thôi. Với lại hẩn cũng chưa lúc nào trái lời Từ ma ma bao giờ. Cho nên bây giờ lạc đường, hẩn không biết phải trở về như thế nào.

“Ngọc hồn, người có nhớ đường về không?”

Ngọc hồn theo vòng tay thò đầu ra lắc lắc đầu rồi lại rút trở về.

Nhìn dãy hành lang dài vô tận, Thất Dạ bất đắc dĩ men theo hành lang, mong gặp được ai đó để hỏi đường trở về. Chân bước đi mà lòng bồn chồn không yên. Kỳ quái thay, hẩn đi cả nửa ngày trời mà vẫn không gặp một bóng ma nào, chứ đừng nói là người.

Với một đứa trẻ ba tuổi như Thất Dạ mà nói, quãng đường quả là một lộ trình dài. Thấm mệt, Thất Dạ chạy ra bãi cỏ gần đó ngồi xuống nghỉ ngơi. Dương quang mãnh liệt làm cho hẩn phải nheo mắt lại đánh giá xung quanh.

“Phong cảnh bên ngoài này thật đẹp, phụ thân thực sự ngụ tại nơi như thế này sao? Mà phụ thân đẹp như vậy thì đương nhiên phải ở nơi này mới phù hợp chứ.” Trong đầu Thất Dạ lại hiện lên hình ảnh Lãnh Dực Lăng với dung nhan tựa thiên tiên ngày hôm đó. Tuy mới chỉ trông thấy phụ thân một lần duy nhất, lại còn cách đây ba năm, nhưng Thất Dạ vẫn nhớ rõ dung mạo của phụ thân. Cho dù ai cũng vậy, một khi đã gặp phụ thân thì sẽ không bao giờ quên được.

“Thật muốn gặp lại phụ thân quá.” Ba năm qua, cơ hồ ngày nào hẩn cũng mong ngóng được gặp phụ thân dù chỉ một lần cũng được. Nhưng hi vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn, hẩn mãi mãi không có điểm phúc đó. Ngay cả muốn lên nhìn hẩn cũng không làm được. Lãnh Nguyệt cung lớn vậy, lại không biết phụ thân ở chỗ nào, liệu có phải phụ thân đã quên mình có một đứa con là hẩn không?

“Phụ thân.....” Thất Dạ nhắm mắt thì thảo gọi.

Đứng từ xa, Lãnh Dực Lăng nhìn thấy có vật lạ đang nằm trên bãi cỏ. Nghi hoặc, y tiến gần lại mới nhìn rõ vật kia chính là một tiểu hài tử chừng hai, ba tuổi. Đứa nhỏ sở hữu một khuôn mặt nho nhỏ như trăng non, làn da trắng trẻo nõn nà, hàng lông mi đen dày cong cong, cái mũi thanh tú hít thở đều đặn, còn cái miệng thì nhỏ nhắn hồng nhuận đang chu lên. Dưới nắng của buổi chiều tà, cả người đứa nhỏ như phát ra một tầng hào quang, chỉ thiếu một tầng mây đặt phía dưới nâng hẩn lên là không khác tiểu tinh linh là mấy.

Lãnh Dực Lăng tiến đến, lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Thất Dạ. Ngay lập tức, y ngửi thấy mùi sữa thơm thoang thoảng. Cúi đầu nhìn khuôn mặt đỏ ửng lên vì phơi nắng, y không khỏi thầm khen đáng yêu. Hàng lông mi cong cong hơi động, Lãnh Dực Lăng bỗng muốn xem ánh mắt của đứa trẻ này. “Một đứa nhỏ sẽ có đôi mắt ra sao?” Y kiên nhẫn bảo trì im lặng, ngồi yên chờ Thất Dạ tỉnh lại.

Một cơn gió lạnh thổi qua khiến Thất Dạ phải cuộn tròn người lại. Lúc này, Lãnh Dực Lăng mới chú ý tới xiêm y của Thất Dạ thực cũ nát đơn bạc. Y tự hỏi không biết quản gia có phải đã không phân chia vật phẩm cho mọi người hay không?

“Dương Liễu.” Lãnh Dực Lăng hạ thấp giọng gọi vì sợ đánh thức người bên cạnh.

“Có nô tỳ.” Bên cạnh Lãnh Dực Lăng bỗng xuất hiện thêm một thân ảnh thiếu nữ cúi đầu.

“Đi lấy một cái chăn lông đến.”

Dương Liễu linh mệnh rời đi, rất nhanh sau đó đã xuất hiện tại vị trí ban đầu, trên tay còn cầm theo một cái chân.

Lãnh Dực Lang tiếp nhận tấm chân, nhẹ nhàng phủ lên người Thất Dạ.

Dương Liễu đứng bên cạnh không khỏi giật mình, “Cung chủ, cung chủ..... trước nay đâu có ôn nhu như thế này bao giờ.”

Hàng mi hơi rung động, con ngươi khê đảo, Thất Dạ chậm rãi mở mắt ra, mang theo chín phần mơ màng. Lãnh Dực Lãng hoàn toàn bị rung động trước đôi mắt đó: trong suốt, sáng ngời, không gợn một chút tạp chất nào, tựa hồ có thể nhìn xuyên thấu lòng mình nếu nhìn vào nó.

Thất Dạ mơ mơ màng màng mở mắt ra, đột nhiên thấy ngay một góc xiêm y trắng tinh. Hướng lên trên một chút, hần nhìn thấy dải dây lưng nhỏ đồng màu cuốn quanh lưng áo. “Ủm, đáng người không tời”, lại hướng lên trên một chút, mái tóc đen nhánh rủ xuống trước ngực. “Oa, thực lộng lẫy, thực đẹp, không biết khuôn mặt như thế nào đây?” Tầm mắt kéo dần lên, vừa nhìn thấy người trước mặt, Thất Dạ lập tức ngây dại tại chỗ, hai mắt vội sụp xuống. “Phụ thân? Là phụ thân thật sao?” Gõ gõ cái trán, hần thẫm mắng chính mình, như thế nào có thể là phụ thân, nhất định là ngày nghĩ nhiều quá nên mới nằm mộng thôi! Người ta thường nói, ‘ngày nghĩ sao đêm mơ vậy’ mà. Thất Dạ vội nhắm chặt mắt lại mong mau chóng tỉnh lại.

“Ha ha.....” Lãnh Dực Lãng không khỏi bật cười. “Tiểu gia hỏa này thực sự rất thú vị. Lúc đầu là mơ màng, sau lại nghĩ hoặc, rồi tò mò để rồi đến bây giờ là khiếp sợ. Sắc mặt thay đổi còn nhanh hơn trở mình.” Y chưa bao giờ gặp qua người nào lại có nhiều biểu tình như vậy cả.

Dương Liễu từ nãy vẫn đứng bên cạnh không khỏi bàng hoàng chấn động, “Cung chủ, y..... y..... đang cười?”

“Tiếng cười? Chẳng lẽ không phải là mộng”, Thất Dạ mở to hai mắt nhìn người trước mặt. Nghĩ muốn vươn tay sờ thử khuôn mặt của Lãnh Dực Lãng nhưng lại không dám. Hần lo sợ hết thảy mọi thứ lúc này chỉ là một giấc mộng. Hần tình nguyện mãi mãi không thức dậy, chỉ mong sao phụ thân không biến mất.

Lãnh Dực Lãng tò mò nhìn bàn tay nhỏ xíu bất động giữa không trung của Thất Dạ.

“Tiểu gia hỏa, làm sao vậy?”

Thất Dạ chớp chớp mắt, lại bầu mạnh một cái vào tay mình.

“Ai u, đau.”

“Ha ha.....”

Thấy bộ dạng ngốc lảng của Thất Dạ, Lãnh Dực Lãng vui vẻ cười lớn.

“Tiểu gia hỏa, người rốt cuộc làm sao vậy?”

“Nguyên lai không phải nằm mơ, là phụ thân thật.” Cố kìm ném cảm xúc muốn bổ nhào vào người Lãnh Dực Lãng mà khóc lớn một hồi, Thất Dạ chỉ có thể làm ra vẻ không có vấn đề gì.

“Không..... Không có việc gì.”

Nhìn thấy bộ dạng khẩn trương của Thất Dạ, Lãnh Dực Lãng bỗng nhiên rất muốn trêu đùa hần một chút. Y khê vươn đầu ngón tay nâng cằm Thất Dạ lên để nhìn cho rõ.

“Nói, là ai phải người tới, có phải là đến ám sát ta không?”

Ám sát? “Không, không, ta không phải tới ám sát, ta chỉ là, chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là lạc đường thôi.” Vốn không muốn nói ra cái lý do dở người này, nhưng Thất Dạ không muốn để phụ thân phải hiểu lầm, hần gục đầu vo vo góc áo, “Con như thế nàoỡ ám sát người chứ.”

Câu sau mặc dù Thất Dạ nói rất nhỏ nhưng với nội lực thâm hậu, Lãnh Dực Lãng cũng dễ dàng nghe thấy.

“Vì cái gì khôngỡ?”

“Ặc~ Y cứ nhiên nghe được”. Mặt mũi Thất Dạ thoáng chốc nóng bừng bừng, tựa hồ có thể rán chín một quả trứng.

“Bởi vì..... Bởi vì con..... cho tới tận bây giờ chưa gặp qua ai đẹp như vậy.”

Nếu bình thường có kẻ nào trước mặt y thốt ra mấy câu này, thì kết cục của người đó chỉ còn nước đi gặp ông bà ông vải, nhưng Thất Dạ lại là một trường hợp ngoại lệ hiếm hoi. Lãnh Dực Lăng sau khi nghe Thất Dạ ca ngợi lại không hề tức giận, ngược lại còn vô cùng cao hứng. Điều này cũng làm chính bản thân y giật mình, hoài nghi bản thân có bị đụng chỗ nào không.

“Người từ đâu đến?”

“Phòng bếp.”

“Các cơ quan mật trong Lãnh Nguyệt cung rất nhiều, cơ hồ mỗi bước chân đều có thể kích hoạt chúng. Hạ nhân trong nơi này chỉ được phép hoạt động trong phân vùng của riêng mình, nếu không may bước ra ngoài mà động mở cơ quan mật thì chỉ có nước bỏ mình dưới mật đạo. Ngay đến nhóm hộ pháp cũng không dám tùy ý đi lại. Trong khi đó, phòng bếp cách Ngưng Yên các xa nhất, tiểu gia hỏa này cứ nhiên có thể toàn mạng một mình chạy đến đây. Là vận khí của đứa nhỏ này rất tốt hay các cơ quan mật bị hỏng nơi nào?” Lãnh Dực Lăng trầm nghĩ.

(Tác giả: trên thực tế là do vận khí của Thất Dạ quá tốt, hần căn bản không biết Lãnh Nguyệt cung có cái cơ quan gì, đến cả ngọc hồn cũng không hề nói cho hần biết.)

“Việc kia, có thể giúp con trở về không?”

Tuy rằng muốn ngồi cùng phụ thân chút nữa, nhưng Thất Dạ lại nhớ tới mình đã đi rất lâu rồi, Từ ma ma khẳng định rất lo lắng.

Thấy Thất Dạ nói muốn trở về, trong lòng Lãnh Dực Lăng lập tức trùng xuống không ít.

“Dương Liễu, đem hần trở về.”

“.....Con sau này còn có thể đến tìm người không?”

“Đương nhiên có thể.”

Lời này nói ra, Lãnh Dực Lăng không khỏi kinh hãi chính bản thân mình.

“Như vậy, hẹn gặp lại.”

Nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của Thất Dạ dần khuất xa, Lãnh Dực Lăng lại khôi phục lại bộ mặt núi băng ngàn năm thường ngày.

“Lãnh Phong.”

“Có thuộc hạ.”

“Điều tra lai lịch đứa nhỏ kia.”

“Rõ.”

Lãnh Phong thập phần khó hiểu nhìn Lãnh Dực Lăng, “Cung chủ sao tự nhiên lại có hứng thú với một đứa nhỏ?” Nhưng việc chủ tử giao, thân là thuộc hạ không được phép hỏi nhiều, hần chỉ có thể im lặng mà lĩnh mệnh.

Thất Dạ trở lại tiểu viện, Từ ma ma lập tức quát lớn một tiếng.

“Đồng nhi, con đã đi đâu? Nói rõ cho ma ma.”

“Đồng nhi xin lỗi, là Đồng nhi lạc đường, vị này.....”

Thất Dạ muốn giới thiệu vị tỷ tỷ xinh đẹp vừa dẫn mình về thì đã không thấy nàng đâu.

“Vị tỷ tỷ dẫn Đồng nhi về chắc đã rời đi rồi.”

“Sau này không được chạy loạn nữa biết chưa?”

“Dạ.”

Thấy thiếu gia không có việc gì, Từ ma ma cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Cont...

6. Chương 6

“Cung chủ, theo Lâm tổng quản cho biết, đứa nhỏ kia là con cháu họ hàng xa của Từ ma ma. Nghe nói là bị cha mẹ vứt bỏ nên đã được Từ ma ma nhận nuôi.” Ngắc đầu liếc nhìn Lãnh Dực Lăng đang chăm chú nhìn sổ sách, Lãnh Phong hít một hơi lại nói tiếp: “Nếu thuộc hạ đoán không nhầm, đứa nhỏ kia rất có khả năng là con của cung chủ.”

“Hả?”

Lãnh Dực Lăng đang chuyên chú xem sổ sách, từ từ ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Lãnh Phong, ý bảo hắn tiếp tục nói.

“Cung chủ còn nhớ Lâm Tổ hộ pháp không?”

Lãnh Dực Lăng nhíu mày suy tư một chốc rồi mới thoáng gật đầu.

“Ba năm trước đây, Lâm hộ pháp đã từng hạ sinh một đứa nhỏ. Lúc đó, cung chủ đã giao đứa nhỏ kia cho thuộc hạ và nói ‘để nó tự sinh tự diệt’. Vì thế, thuộc hạ đã giao lại cho hạ nhân của Lâm hộ pháp là Từ ma ma chăm sóc. Và đứa nhỏ hôm nay cung chủ gặp ả chừng cũng khoảng ba tuổi. Nó và đứa nhỏ thuộc hạ giao cho Từ ma ma xem chừng tuổi tác không khác biệt là mấy. Vì vậy, thuộc hạ nghĩ đứa nhỏ này chính là con của cung chủ.”

Phất tay bảo Lãnh Phong lui ra, Lãnh Dực Lăng ngồi im lặng trong phòng suy nghĩ, lục lọi, tìm kiếm trong trí nhớ về đứa nhỏ ba năm trước đây. Đã ba năm trôi qua, Lãnh Dực Lăng tuy không thể nhớ rõ toàn bộ sự việc nhưng có một điều mà hắn không thể quên được, đó chính là đôi mắt đen lầy trong suốt ngày đó. Đôi mắt? Quả thực giống nhau! Nhất là khi nhìn vào đó, y lại có một cảm giác thân thuộc từ lâu. Y khẳng định, đó chính là hài tử của mình. Y còn nhớ rõ, đứa nhỏ đó gọi là — Thất Dạ.

Lãnh Dực Lăng gọi lên một nụ cười bên môi, “Dạ nhi, phụ thân sẽ đón con về”.

Theo thường lệ, Thất Dạ lại ngồi trên bãi cỏ trong sân trù phòng hưởng thụ thú vui bình giản của mình – phơi nắng. Ngày hôm qua, hắn gặp phụ thân, còn nói chuyện với phụ thân rất vui nữa.

“Phụ thân một chút cũng không giống mọi người thường nói. Phụ thân đâu có lãnh khốc vô tình mà hoàn toàn ngược lại.. Hừ, nhất định là bọn họ ghen tỵ với dung mạo của phụ thân mà cố ý nói xấu phụ thân rồi.”

Kéo miếng ngọc bội trong cổ ra ngắm nhìn. Nguyên bản miếng ngọc bội này chỉ có một màu trắng thuần, nhưng dưới ánh sáng mặt trời nó lại phát ra bảy sắc rất đẹp. Thất Dạ miết nhẹ vào chữ ‘Lăng’ trên miếng ngọc bội, thầm nghĩ.

“Tuy rằng phụ thân nói có thể gặp lại người, nhưng nếu đi ngay bây giờ không phải quá đường đột rồi sao? Dù sao cũng không tốt lắm. Phụ thân thân là người đứng đầu Lãnh Nguyệt cung nên hắn sẽ có rất nhiều việc. Nên để một thời gian nữa hãy đi gặp phụ thân thì tốt hơn. Nếu cứ dính chặt tới phụ thân, nói không chừng phụ thân còn chán ghét mình nữa.”

“Xoảng”, từ xa truyền tới bát đĩa rơi vỡ ngắt dòng suy nghĩ hồi tưởng về phụ thân của Thất Dạ. Thất Dạ quay đầu lại, thấy Từ ma ma đang quỳ rạp trên mặt đất, không ngừng dập đầu trước một nam tử lộng lẫy.

“Thái hộ pháp, lão nô không cố ý, thỉnh hộ pháp khoan dung đại lượng mà tha tội cho lão nô.”

“Người nói tha tội là ta phải tha tội sao? Dám làm bị thương tay bổn hộ pháp ta, ta cho rằng người đã chán sống rồi. Người đâu, cho tiện nô này năm mươi roi để ả phải nhớ thật lâu.”

“Thái hộ pháp....”

Lâm bá bá muốn cầu tình nhưng lại bị Thái hộ pháp trừng mắt đe dọa mà không dám lên tiếng nữa.

“Từ ma ma, có chuyện gì vậy?”

Thất Dạ không rõ sự tình phát sinh, chạy đến thân thủ muốn kéo Từ ma ma dậy.

Thấy có người tới, Thái hộ pháp nheo mắt đánh giá Thất Dạ.

“Yêu, một đứa nhỏ hảo dễ nhìn.”

“Thái hộ pháp tha tội, tiểu hài tử không hiểu chuyện đã đắc tội với hộ pháp..... Đồng nhi, mau quỳ xuống cầu xin Thái hộ pháp thứ tội đi.”

Từ ma ma muốn ẵm Thất Dạ quỳ xuống, nhưng tựa như cả người Thất Dạ làm bằng sắt đá, như thế nào cũng không thể kéo hẳn cúi đầu được Từ ma ma gượng gạo không biết phải làm gì.

“Khá lắm tiểu quỷ cứng đầu kia, bất quá ta rất thích.”

Thái hộ pháp đem bàn tay bị thương tới trước mặt Thất Dạ, nói: “Thấy không, tên tiện nô này đã làm tay ta bị thương, vốn ta tính phải hảo hảo trách phạt, nhưng.....”

“Nhưng sao?”

“Người nếu đồng ý theo ta, ta sẽ thả ả.”

“Đồng nhi, không được đồng ý.” Từ ma ma lao lên bảo hộ Thất Dạ trong ngực.

“Thái hộ pháp vốn yêu thích nam đồng tính khôi. Chuyện này bất cứ ai trong Lãnh Nguyệt cung đều biết. Nếu để thiếu gia đi theo hắn, chỉ sợ tiểu thiếu gia không toàn mạng trở về mất.”

“Người đâu, đem ả tiện nô không biết phép tắc này đánh cho ta.”

Một tiếng gió rít lên xẹt qua thái dương của Từ ma ma, một roi giáng xuống. Từ ma ma nhắm chặt mắt chờ đợi cơn đau đón. Không có dấu hiệu như dự tính, Từ ma ma mở mắt ra thì thấy Thất Dạ không biết từ lúc nào đã đứng chắn trước mặt, kiên cường chịu một roi.

Một roi kia đã in lại một vết rách trên bộ quần áo cũ kỹ của Thất Dạ. Không những thế, vết roi kia còn tàn nhẫn lưu dấu một vết dài trên tấm lưng yếu mềm, trắng mịn của hắn. Nóng, rát, đau, nhức song Thất Dạ vẫn cắn chặt răng chịu đựng, không kêu lên một tiếng nào.

“Ngọc hồn thối, không biết trốn đi đâu mà không ra giúp ta.”

Ngọc hồn hít một hơi thật sâu, dằn lòng không cho phép bản thân được lộ diện lúc này.

“Đồng nhi, con..... con sao lại.....” Từ ma ma kinh hãi nói không ra lời.

Thất Dạ nở một nụ cười, nói: “Từ ma ma, Đồng nhi không sao.”

“Không có việc gì, khá lắm!” Thái hộ pháp không biết từ lúc nào đã chiếm chệch ngôi vắt chân trên ghế ung dung ra lệnh, “Nhiều người cùng lúc, đánh ả cho ta.”

Đồng loạt mấy cái roi cùng hạ xuống, Thất Dạ ôm chặt lấy đầu của Từ ma ma, tận lực không để roi kia chạm tới bà. Mồ hôi ứa ra đầy trán, đọng lại thành giọt bắt đầu lăn xuống khuôn mặt càng ngày càng trắng của Thất Dạ. Cảm giác lúc này của Thất Dạ không còn là đau đớn nữa mà đã chuyển sang tê dại toàn phần. Dần dần mất cảm giác, trước mắt khoảng đen đã lấn át toàn bộ ánh sáng. Đến giới hạn chịu đựng, Thất Dạ hôn mê bất tỉnh.

Cont...

7. Chương 7

Vốn nghĩ mau chóng tốt lành đem Thất Dạ đón trở về, lại không ngờ đến phải chứng kiến cảnh tượng: Một đám người đứng dọc hành lang, tiếng khóc của nữ nhân không ngừng thất thủ vang lên, xen kẽ còn có tiếng roi quật vụt vụt.

Tiến lại gần, Lãnh Dực Lăng nhìn thấy Thất Dạ đang dựa vào người một nữ nhân, cả thân mình chẳng chịt vết roi đến huyết nhục mơ hồ, nhưng vẫn gắt gao che chắn cho nữ nhân kia.

“Có chuyện gì vậy?”

Thanh âm bình thản nhưng lạnh đến thấu xương đủ để nói rõ tâm tình hiện tại của Lãnh Dực Lăng.

“Tham kiến cung chủ.”

Lâm bá bá dẫn đầu quỳ xuống, kéo theo một đám đằng sau vội vã quỳ theo.

“Cung chủ.” Thái hộ pháp tựa như mũi tên lao ra khỏi cung, bật dậy khỏi ghế, niêm nở chạy tới tham kiến Lãnh Dực Lăng. Hắn vừa cười vừa nói: “Thuộc hạ đang giáo huấn hai tên nô tài không biết nghe lời này.”

Lãnh Dực Lăng đến, trận mưa roi cũng đình chỉ, Từ ma ma vội vàng kéo Thất Dạ đang ôm chặt lấy mình ra. Thấy khuôn mặt trắng nhợt cắt không còn giọt máu cùng toàn thân không ngừng xuất huyết, Từ ma ma thiếu chút nữa cũng ngất xỉu theo.

“Đồng nhi, Đồng nhi, con mau tỉnh lại đi, không cần dọa ma ma mà.” Từ ma ma lắc lắc thân mình đã trở nên yếu đuối của Thất Dạ mà nước mắt không ngừng rơi xuống, hòa với những giọt mồ hôi lăn trên khuôn mặt thiếu sức sống kia. Thất Dạ rốt cục cũng có chút phản ứng.

“Đau.” Thất Dạ cau mày rên rỉ.

Chứng kiến cảnh tượng đó, Lãnh Dực Lăng tới trước mặt Từ ma ma, thanh âm có phần mềm mỏng nói: “Giao hắn cho ta.”

Cho dù có mềm mỏng đến đâu thì cũng vẫn vạn phần uy nghiêm.

Bị cái khí chất uy nghiêm kia làm kinh động, Từ ma ma ngốc lăng như bị thôi mien, vô thức đem Thất Dạ giao cho Lãnh Dực Lăng.

Lấy “Tục mệnh hoàn” từ trong tay áo, Lãnh Dực Lăng cẩn thận nhét vào miệng Thất Dạ rồi tiếp nhận nước từ Lãnh Phong đưa tới. Xác định Thất Dạ đã nuốt được vào, Lãnh Dực Lăng mới vạn khinh công bế Thất Dạ bay tới Ngưng Yên các.

Những người còn lại chỉ biết ngây ngô đứng nhìn bóng trắng phiêu dật từ từ biến mất mà trong lòng thâm kinh thán mỹ mạo của Lãnh Dực Lăng.

Trải qua ngàn nẩy sự tình, Từ ma ma cuối cùng cũng không chống đỡ nổi mà ngất xỉu tại chỗ.

Thái hộ pháp bước đi vài bước, thấy đám thuộc hạ vẫn còn chết đứng đằng sau liền quát lớn một tiếng kéo hồn vía bọn họ trở về: “Còn không mau đi.” Phủi phủi xiêm y, hắn thầm nghĩ “Không hay rồi, đứa nhỏ kia thoát nhìn có vẻ là người của cung chủ, nói vậy là ta đã chọc giận cung chủ rồi. Phỏng chừng sẽ không dễ thở đây. Nhưng dù sao ta cũng là hộ pháp, cung chủ hẳn sẽ không vì một đứa nhỏ mà gây khó dễ cho ta đi.” Nghĩ vậy, tâm tình Thái hộ pháp lại trở nên vui vẻ. “Hôm nay, bọn thuộc hạ có đưa khá nhiều nam đồng mới tới, lại có thể hảo hảo chơi đùa một phen rồi.”

Vội vàng trở lại Ngưng Nguyệt các, Lãnh Dực Lăng một bên phân phó Lãnh Phong chuẩn bị nước nóng, một bên ôm Thất Dạ đi vào trong phòng. Trải thêm mấy lớp thảm lông mềm mại rồi mới dè chừng đặt Thất Dạ nằm xuống.

Cẩn thận từng chút một kéo lớp xiêm y rách nát rướm đầy máu ra, cho dù Lãnh Dực Lăng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi tận mắt chứng kiến thương tích chồng chéo trên tâm lưng non mềm, y vẫn không nhịn được mà hít một trận khí lạnh. Lòng y lúc này như bị ai đó cắt cho một dao, tuy nhỏ nhưng lại rất đau.

Làn da trắng mịn ngày hôm đó nay đã chuyển tím đen cả mảng lớn. Tay có chút run run, giờ phút này, Lãnh Dực Lăng hận không thể ngay lập tức bấm vào tên Thái hộ pháp kia làm vạn đoạn rồi đem cho cầu ăn.

Bất quá, hiện tại không phải lúc tức giận, y còn phải lo cho Thất Dạ nữa. Lãnh Dực Lăng dùng khăn ẩm lau sạch vết máu loang lổ trên người Thất Dạ, giúp hắn thay đồ rồi dùng Lưu Vân cao tự mình điều chế thoa từng lớp nhẹ nhàng lên miệng vết thương của Thất Dạ. Vì phải động chạm tới miệng vết thương nên

Thất Dạ không khỏi nhúu mày khó chịu. Thấy vậy, Lãnh Dực Lãng dừng lại, thấy Thất Dạ dịu xuống mới dám thoa được tiếp.

Dương Liễu nhìn thấy tất cả biểu hiện biến hóa trên mặt Lãnh Dực Lãng mà không khỏi giật mình, “Trên giang hồ, Lưu Vân cao có thể nói là thần dược mà rất nhiều người mơ ước. Chỉ cần thoa một lớp trên miệng vết thương, cho dù có nặng đến đâu thì muộn nhất là ngày hôm sau sẽ liền lại. Bao nhiêu năm qua, đã có không ít người lặn lội hiến tặng cung chủ rất nhiều kỳ trân dị bảo để đổi lấy dược kia, nhưng cung chủ lại không để vào mắt một ai. Nếu bọn họ thấy cung chủ lại đem Lưu Vân cao này cho một đứa nhỏ thì sẽ có cảm tưởng gì nhỉ? Ừ thì Lưu Vân cao này có thể không nói làm gì, dù sao thì cung chủ có thể tự điều chế thêm, cái đáng nói ở đây chính là khuôn mặt núi băng vạn năm của y cư nhiên cũng có lúc biểu hiện cảm xúc. Y như thế nào lại có sự ôn nhu tựa như đang trân giữ đồ gốm sứ vậy ta?”

Toa được xong xuôi, Lãnh Dực Lãng đặt Thất Dạ nằm úp xuống, tránh cho thuốc bị dính ra thảm. Đường như nằm không quen, Thất Dạ không ngừng vặn vẹo thân mình khiến miếng vết thương lại cọ vào xiêm y. Trước hoàn cảnh đó, Lãnh Dực Lãng đành phải đem Thất Dạ nằm úp lên chính người mình, vươn tay vỗ nhẹ lên đầu hấn mà an ủi. Lúc này, Thất Dạ mới an ổn nằm im trên người Lãnh Dực Lãng.

Ánh mắt của Lãnh Dực Lãng dừng lại trên miếng ngọc bội đeo ở cổ Thất Dạ. Miếng ngọc trắng thuần túy có khắc một chữ ‘Lãng’ ở giữa. Vừa rồi vì quá khẩn trương nên không để ý tới. “Đây quả nhiên là chiếc vòng ba năm trước nó đã giật được trên người ta. Thật không ngờ, nó vẫn luôn giữ bên người.”

Lãnh Dực Lãng khẽ cong lên khóe môi., tựa như có cái gì đó làm lòng y trở nên ấm áp.

Cont...

8. Chương 8

Tỉnh lại, Thất Dạ chậm rãi đưa mắt đánh giá xung quanh. Nơi hấn đang ở là một căn phòng bố trí trông rất đơn giản, làm người ta có cảm giác vô cùng thoải mái. Có thể nói, căn phòng này đơn giản mà không hề giản đơn. Nhưng, ai có thể nói cho hấn biết chuyện gì đã xảy ra không? Trong đầu hấn lúc này chỉ còn lại vài hình ảnh gây đứt: tên hộ pháp xấu xa kia muốn đánh ma ma, sau đó hấn đã chấn roi, hình như còn hôn mê bất tỉnh. Sau khi tỉnh lại thì đã ở nơi này. Chắc không phải là bị tên hộ pháp kia mang đi chứ? Sau này không biết còn phải chịu bao nhiêu khổ sở nữa đây?

“Tiểu công tử đã tỉnh?”

Thất Dạ ngẩng đầu lên, liền thấy ngay vị tỷ tỷ xinh đẹp lần trước đã dẫn hấn về với ma ma. Chẳng lẽ..... ngày hôm qua, chính phụ thân đã cứu mình sao?

Nhìn thấy được nghi hoặc trên mặt Thất Dạ, Dương Liễu giải thích: “Tiểu công tử hiện đang ở Ngưng Viên các, trong sương phòng của giáo chủ. Hôm qua, tiểu công tử đã bị trọng thương, là giáo chủ đã cứu công tử.”

Quả nhiên là phụ thân cứu mình, trong lòng Thất Dạ như được rót chút mật.

“Thỉnh công tử chờ một lát, Dương Liễu đi thông tri một tiếng với cung chủ.”

“Hảo.”

Thất Dạ dựa vào thành giường suy nghĩ, nơi này là phòng của phụ thân, giường này chính là của phụ thân. Nghĩ vậy, hấn hùng hổ ôm lấy cái gối đầu mà hít, thơm quá~ Hấn lại kéo tiếp cái chăn lên cọ cọ vào mặt, là mùi trên người của phụ thân.

Đường như nhớ tới cái gì, Thất Dạ đột ngột buông tha cho cái chăn, tay phải luồn vào ống tay lòi ra mảnh ngọc huyết sắc. Dưới động tác hung hấn với nét mặt thâm trầm của Thất Dạ, thiếu chút nữa ngọc hồn phải nhảy dựng lên vì dọa sợ.

“Người..... người..... người định làm gì?”

“Ngày hôm qua, người có biết ta đã bị tên hộ pháp chết tiệt nào đó đánh trọng thương không?”

“Biết..... biết.”

“Vậy sao người không ra tay?”

Nhìn thấy con người bắn đầy hàn quang của Thất Dạ, ngọc hồn chỉ dám khẽ nuốt một ngụm nước miếng để lấy can đảm.

“Nếu lúc đó ta ra tay thì khổ nhục kế này sao thành?”

“Khổ nhục kế?”

Thất Dạ nhũm mày khó hiểu.

“Đúng vậy.”

Ngọc hồn gật gật đầu, nói tiếp: “Nếu ta ra tay cứu người, cha người nhất định sẽ không tức giận đến vậy. Y tức giận chúng ta có quan tâm đến người. Như vậy không phải người sẽ rất cao hứng sao?”

“Lúc đó ta té xỉu, biết sao được phụ thân có tức giận thật hay không? Ta chỉ biết bản thân bị người khác đánh, người nói ta cao hứng nổi sao? Ta không phải có sở thích tự ngược nhé.”

Thất Dạ tức giận, hét lớn lên khiến ngọc hồn sợ tới mức rúm người lại mà ôm chân giường. Sau khi bạo phát xong, Thất Dạ từ tốn đi tới trước mặt ngọc hồn, ôn hòa nói: “Người biết phụ thân sẽ đến?”

Ngọc hồn kinh hãi trước ngữ khí thay đổi bất thành linh của Thất Dạ, chỉ dám ngoan ngoãn gật đầu.

“A~! Ta biết rồi, con bướm quỷ quái kia chính là người, người cố ý dẫn ta đến gặp phụ thân. Lại cả việc tên hộ pháp kia, người đã không ra cứu ta chính là chờ phụ thân ta tới nhìn thấy. Sau đó mới mở lòng tốt cứu ta thoát chết. Ta nói đúng chứ ngọc hồn yêu quý?”

Ngọc hồn có phần kinh hãi gật đầu nhìn nụ cười trên khóe miệng của Thất Dạ, trong lòng thầm nhủ, ai có thể cam đoan hẳn không phải tiểu lý tàng đao chứ. (Đồng nghĩa với câu: miệng nam mô bụng một bồ dao găm)

“Ta..... là ta ngày ngày nhìn thấy người mong mỗi muốn gặp phụ thân người, cho nên..... mới giúp người giải mối tương tư sầu khổ này thôi.”

Tương tư sầu khổ? Chúng ta đâu phải tình nhân.

“Ta đây có phải hay không nên hảo hảo cảm ơn người?”

Thất Dạ xoa xoa hai tay với nhau, tuy nói ngọc hồn có ý tốt, nhưng để hẳn dắt mũi như vậy thật không dễ chịu chút nào.

Trong thư phòng—

“Lăng Lăng.”

Thượng Quan Tử Duyệt nhấp một ngụm trà, lên tiếng gọi con người đang cúi đầu xem công văn – Lãnh Dục Lăng. Lãnh Dục Lăng vờ như không nghe thấy, vẫn chuyên tâm nhìn đóng công văn trong tay. Thấy biểu hiện đó của Lãnh Dục Lăng, Thượng Quan Tử Duyệt cũng không hề tức giận mà điềm tĩnh nói tiếp: “Lăng Lăng, ta nghe nói người đã vì một tiểu hài tử mà đem Thái hộ pháp băm thây vạn đoạn, lại còn đem cho cầu ăn.”

Ly Thần cung là bộ phận chuyên thu thập tin tức, là người đứng đầu cung này, Thượng Quan Tử Duyệt tự nhiên biết rõ sự việc trên. Thấy sự việc kia phát sinh, hẳn khó hiểu liền chạy tới nói chuyện rõ ràng với Lãnh Dục Lăng. Dù sao đây cũng không phải tác phong thường ngày của Lãnh Dục Lăng.

Lãnh Dục Lăng nghiêng đầu liếc nhìn Thượng Quan Tử Duyệt một cái, mà cái nhìn này cũng đủ làm cho toàn bộ ma quỷ trong Lãnh Nguyệt cung cầm tay nải chạy đi hết.

“Ừ.” Thần nhiên đáp trả một câu.

“Đứa nhỏ đó là người như thế nào mà có thể làm cho Lãnh đại cung chủ người đối đãi như thế?”

Lãnh Dục Lăng không trả lời.

Thượng Quan Tử Duyệt càng tò mò hơn.

“Ta nghe nói Thái hộ pháp trước giờ đều yêu thích nam đồng xinh đẹp, mà ngươi đối với việc này trước nay đều nhắm mắt làm ngơ, chỉ là vì ngươi không hợp khẩu vị sao? Sau đó Thái hộ pháp không biết sống chết mà đoạt nam đồng ngươi yêu thích nên ngươi liền đem hắn cho cậu ăn. Ta nói vậy đúng không?”

“Nếu ngươi không muốn chung số phận với Thái hộ pháp, tốt nhất nên câm miệng đi.”

Cảm nhận nhiệt độ không khí trong phòng giảm xuống đột ngột, Thượng Quan Tử Duyệt không khỏi rùng mình một cái.

“Lăng Lăng, ta biết ta sai rồi. Ngươi làm ơn thu lại lãnh khí được không? Hiện tại là mùa đông, rất lạnh a. Vạ nhất ta bị nhiễm phong hàn lại phiền ngươi mất công chữa trị cho ta.”

Nhiệt độ trong phòng dần tăng trở lại như cũ.

“Cung chủ, tiểu công tử đã tỉnh.”

Dương Liễu đứng ngoài cửa thư phòng cúi đầu bẩm báo.

Lãnh Dực Lăng lập tức đứng dậy hướng phòng ngủ mà đi. Thượng Quan Tử Duyệt cũng vội vàng đi sau y, ha ha, rốt cuộc cũng có thể trông thấy đứa nhỏ kia rồi. Nếu thú vị mình sẽ hỏi mượn Lăng Lăng chơi mấy hôm. Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên rùng mình một cái, không nên có suy nghĩ kia thì hơn, bằng không hắn chỉ còn nước đi gặp Thái hộ pháp mà thôi.

Cont...

9. Chương 9

Đang hùng hồn “nói chuyện” với ngọc hồn, Thất Dạ liền nghe thấy có tiếng bước chân. Vội đem miếng ngọc bội nhét trở vào trong tay, sửa soạn lại chăn gối rồi nhanh chóng nằm úp sấp xuống giường như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Nhìn thấy người đến là Lãnh Dực Lăng, Thất Dạ chuẩn bị đứng dậy thì bất chợt cơn đau từ sau lưng truyền đến khiến hắn toát mồ hôi, đôi mắt to tròn bị bao phủ bởi một tầng nước.

Thấy vậy Lãnh Dực Lăng vội chạy đến bên giường đè hắn lại.

“Đừng cử động, cẩn thận miệng vết thương lại vỡ ra.”

“Dạ.” Thất Dạ rậm rập nghe lời.

Lãnh Dực Lăng tỉ mỉ kiểm tra lại vết thương sau lưng cho Thất Dạ. Lưu vân cao quả nhiên danh bất hư truyền, chưa đến một ngày mà miệng vết thương đã liền lại, chỉ còn lại những vết hồng dài, nhưng dù sao vẫn phải thận trọng.

Nhẹ vuốt mái tóc của Thất Dạ, Lãnh Dực Lăng nói: “Chờ ta chốc lát, ta đi lấy thuốc đến.”

“Dạ.”

Nhân cơ hội hiếm có trời ban, Lãnh Dực Lăng chân trước vừa mới rời đi thì Thượng Quan Tử Duyệt lập tức vọt đến ngồi an vị bên mép giường chăm chú nhìn Thất Dạ.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, hắn đã muốn đè ngựa Thất Dạ ra rồi. Trong lòng hắn hò hét không ngừng, tiểu hài tử đáng yêu quá. Đặc biệt là đôi mắt to tròn trong veo như mặt hồ tĩnh lặng tựa như có thể cuốn người đối diện vào a. Tầm mắt hắn lại di chuyển tới những hồng ngân trên người Thất Dạ, đây hẳn là do Thái hộ pháp gây rai. Tên Thái hộ pháp kia đúng là đáng chết, để hắn chết như vậy thật quá tiện nghi.

Thượng Quan Tử Duyệt thân thủ đưa tay nhéo lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Thất Dạ. Giờ thì hắn đã hiểu sao Lãnh Dực Lăng lại có vẻ mặt kia rồi. Nếu không phải lo tới thương thế trên người Thất Dạ thì Thượng Quan Tử Duyệt thật muốn ôm lấy Thất Dạ vào ngực mà cắn nhéo một phen.

“Bé con, ngươi tên là gì?”

“Đồng..... Đồng nhi.” Bởi vì khuôn mặt của Thất Dạ đang nằm trong tay Thượng Quan Tử Duyệt nên hẳn nói chuyện có phần khó khăn.

“Bé con, làm con của thúc thúc đi.”

Ba dải hắc tuyến chạy dài trên trán Thất Dạ. Tuổi kiếp trước của hắn xem chừng còn lớn hơn người này. Thế mà người này cứ nhiên dấm xưng thúc thúc với hắn. Cơ mà nếu nói vậy, hắn cũng lớn hơn cả phụ thân hắn nữa. Lại thêm ba vết hắc tuyến. Nhưng dù sao mình cũng là xuyên không về đây, lại còn ở trong cơ thể của một tiểu hài tử ba tuổi. Hiện tại, xét về tuổi, người này lớn hơn mình. Xét về quan hệ, người này lại là bằng hữu của phụ thân. Vậy thì kêu thúc thúc là được rồi.

“Thúc thúc..... ngươi..... có thể..... buông tay..... được không?”

“Ngươi đáp ứng rồi ta sẽ buông tay.”

Thượng Quan Tử Duyệt lại tiếp tục nhéo nhéo hai bên má phẩn nộn của Thất Dạ.

Thất Dạ ra sức lắc đầu. Hắn chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có hai người phụ thân. Hắn chỉ biết rằng, hắn chỉ có duy nhất một người là phụ thân mà thôi. Tuy rằng phụ thân hắn không biết nhưng hắn nguyện ý như vậy, chỉ cần một mình hắn biết là đủ rồi.

“Tử Duyệt.”

Âm thanh trong trẻo nhưng lại hàm chứa cả tảng băng truyền đến từ phía sau khiến Thượng Quan Tử Duyệt giật nảy cả người. Hắn biết, một khi Lãnh Dực Lăng gọi thẳng tên ai đó ra, chứng tỏ lúc đó y thực sự tức giận, hậu quả sẽ vô cùng khó lường.

Bất giác nhớ tới kết cục của Thái hộ pháp, Thượng Quan Tử Duyệt lập tức nhảy ra xa cả mấy thước.

“Lăng Lăng, người ta chỉ là kiểm tra thương thế của bé con một chút thôi mà.” Thượng Quan Tử Duyệt meo máo biện hộ.

“Lăng Lăng, ngươi làm chi mà hung dữ như vậy.”

“Ngươi có thể giải thích cho ta mấy cái dấu tay trên mặt hắn là gì không? Đừng nói với ta là do ngươi ‘không cẩn thận’ ấn lên đó.” Lãnh Dực Lăng đem ba chữ ‘không cẩn thận’ nhấn mạnh từng từ.

Thượng Quan Tử Duyệt bị dọa đến im re.

Lãnh Dực Lăng cầm một bình dược thông thả bước tới bên giường. Ngón tay tao nhã gạt mở nắp bình, một mùi hoa quế theo đó bay ra. Quét một ít cao lên tay, Lãnh Dực Lăng nhẹ nhàng thoa lên mấy vết hồng ngân trên người Thất Dạ.

Cảm thụ đầu ngón tay lạnh lạnh đang di chuyển trên người mình, Thất Dạ vô cùng thoải mái mà hơi nheo mắt lại.

Thượng Quan Tử Duyệt đứng một bên tựa hồ hóa đá.

“Lăng Lăng, đây có phải là lưu vân cao?”

“Ừ.”

Quả nhiên là lưu vân cao. Lần trước chính mình đã phải đem tới mười khối ngọc tốt nhất cho hắn để đổi lấy một lọ dược, vậy mà hắn không thêm mấy may đếm xỉa. Thế mà hiện tại đứa nhỏ vô danh kia lại được hưởng dụng, đã thế lại còn do đích thân Lãnh đại cung chủ thượng dược. Cái vẻ mặt ôn nhu đó hơn hẳn cả mấy chục lần đối đãi với mình.

Thượng Quan Tử Duyệt thừa nhận Thất Dạ so với hắn đẹp hơn. Nhưng cái không ngờ tới ở đây chính là Lãnh Dực Lăng thế nào lại trọng sắc khinh bạn, không thèm ngó ngang tới bằng hữu chứ.

Kế tiếp, Thượng Quan Tử Duyệt thiếu chút nữa phải đi tìm tròng mắt bị rút ra ngoài bởi lẽ hắn nhìn thấy Lãnh Dực Lăng ôn nhu ôm Thất Dạ vào ngực, một bên vuốt vuốt tóc, một bên nói: “Gọi phụ thân.”

Không chỉ riêng Thượng Quan Tử Duyệt thất thần mà ngay cả Thất Dạ cũng lấp bắp kinh hãi, phụ thân... phụ thân khi nào thì biết?

Nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Lãnh Dực Lăng, Thất Dạ trong tâm vui sướng, ngọt ngào gọi một tiếng: “Phụ thân.”

Một tiếng vừa nói ra đã đem những giọt nước mắt hạnh phúc chảy xuống.

Lãnh Dực Lăng thân thủ vươn tay gạt đi.

“Hôm qua đau như vậy cũng không thấy con khóc một tiếng, như thế nào bây giờ lại khóc đến nhường này?”

“Bởi vì rất cao hứng.”

“Kỳ quặc, nào có ai cao hứng mà khóc.”

“Lăng Lăng, đợi chút.” Thượng Quan Tử Duyệt lao tới cắt ngang đoạn hội thoại của hai người, “Hắn là nhi tử của ngươi?”

“Ừ.”

“Ngươi khi nào có nhi tử?”

“Ba năm trước đây, lúc đó ngươi cũng biết mà.”

“Hắn..... chính là đứa nhỏ năm đó?”

“Ừ.”

Thượng Quan Tử Duyệt lần đầu tiên bắt gặp ánh mắt sùng nịnh của Lãnh Dực Lăng, trong đầu thầm nghĩ, có nhi tử thì ai cũng đều thành dạng này sao? Chiếu theo tính cách của Lăng lăng, do dù là nhi tử của y, y cũng không thể có cái biểu hiện sùng nịnh thế này được, xem ra còn có ẩn tình, ha hả. Sắp có kịch vui để xem rồi...Nhưng mà hai người diễn mà chỉ có một người xem chính là rất nguy hiểm. Có chết cũng phải kéo thêm người khác, nếu không Thượng Quan Tử Duyệt ta tuyệt không mang họ Thượng Quan.

Hắn căn bản không phải là người thích sự cô đơn...

Cont...

10. Chương 10

Sáng sớm hôm sau, Thất Dạ tỉnh lại, thử ngọ nguậy một chút nhưng lại không chạm tới mặt giường. Là do phụ thân ôm hắn ngủ suốt từ ngày hôm qua? Có phụ thân ôm quả nhiên rất ấm. Trước kia ta thực hâm mộ người khác có ba ba, ma ma, có tình thân gia đình. Bây giờ ta cũng có rồi. Nguyên lai có người thân lại hạnh phúc đến vậy.

Thất Dạ khẽ nhồm đầu dậy, lặng ngẫm dung nhan hoàn mỹ không chút phòng bị của Lãnh Dực Lăng, phụ thân ngay cả lúc ngủ cũng rất đẹp a. Thất Dạ nghĩ muốn chạm nhẹ lên khuôn mặt của Lãnh Dực Lăng, nhưng lại e ngại đánh thức phụ thân tỉnh nên đã rụt tay trở lại.

Thật trùng hợp, ngay thời điểm cánh tay của Thất Dạ còn đang ở giữa không trung thì Lãnh Dực Lăng tỉnh giấc.

Lãnh Dực Lăng dần hé lộ đôi mắt yêu mị mơ hồ phủ đầy sương mù, bản thân mình chưa có khi nào lại ngủ sâu đến vậy, lúc nào cũng đề cao cảnh giác. Nếu ngày hôm qua thực có thích khách thì chính mình đã sớm đi đời nhà ma rồi.

Hơi cúi đầu xuống, y bắt gặp con ngươi trong suốt không vẩn đục của Thất Dạ, trong lòng không khỏi cảm thấy yêu thương mà vươn tay vuốt nhẹ lên tóc y.

“Phụ thân, sớm an.”

Thất Dạ nhoài người hôn lên trán Lãnh Dực Lăng.

Lãnh Dực Lăng ngậy người ra một lúc rồi mới theo phản xạ đặt một nụ hôn trên vàng trán mịn màng của Thất Dạ.

“Dạ nhi, sớm.”

Nghĩ nghĩ, Lãnh Dực Lăng lại bổ sung thêm: “Về sau con tên là Thất Dạ, Lãnh Thất Dạ.”

Ngày hôm qua, đều do tên Thượng Quan Tử Duyệt chết tiệt kia rú rít liên hồi làm y căn bản chưa kịp nói gì với Thất Dạ. Thật vất vả mới tổng được tên lăm mồm kia đi thì Thất Dạ cũng đã mệt quá mà thiếp đi. Y cũng không nỡ đánh tỉnh Thất Dạ để cả hai chính thức nhận phụ tử.

.....Thượng Quan Tử Duyệt ở nơi nào đó đột nhiên hắt xì một cái. Hắn khịt khịt mũi mấy cái, trong đầu lăm bầm, xem ra ngày hôm qua đã bị lãnh khí từ Lăng Lăng làm bị cảm lạnh rồi, phải mau chóng đi tìm y lấy ít được mới được. Y gầy nên, tất phải chịu trách nhiệm.....

Nguyên lai phụ thân còn nhớ tên mình, Thất Dạ có chút cảm động nghĩ.

“Dạ nhi không thích tên này sao?” Thấy Thất Dạ cứ mãi ngẩn ngơ, Lãnh Dực Lăng nghĩ hẳn không thích cái tên mình đặt cho.

“Không..... Dạ nhi rất thích.”

Trong mắt lại có chút chua xót, Lãnh Dực Lăng mỉm cười xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhỏ xinh xinh kia. Còn Thất Dạ dường như bị mê hoặc bởi nụ cười của phụ thân. Nụ cười của phụ thân đối với hắn giống như ánh nắng ấm áp trong ngày đông, có thể xua tan mọi cơn gió rét. Thất Dạ vất vả mãi mới lấy lại được thần trí.

“Phụ thân, Dạ nhi muốn gặp Từ ma ma. ”

“Dạ. Giờ đi luôn được không ạ?”

Lãnh Dực Lăng vừa cười vừa nhéo mặt Thất Dạ, nói: “Gấp cái gì, dùng xong tảo thiện đã.”

“Chúng ta mau đứng dậy thôi.”

Thất Dạ dùng ánh mắt khẩn cầu song Lãnh Dực Lăng cũng không hề nhượng bộ.

Đứng dậy, Lãnh Dực Lăng giúp Thất Dạ mặc xiêm y. Vốn quen có người hầu hạ nên thủ pháp của y có vẻ ngượng ngùng. Bất quá Thất Dạ lại vô cùng vui vẻ, bởi lẽ cảm giác này hoàn toàn khác so với hồi trước sư phụ giúp hắn mặc quần áo.

Tẩy rửa xong, Lãnh Dực Lăng liền bế Thất Dạ trên tay đi tới phòng ăn. Thức ăn đã được dọn sẵn sàng. Lãnh Dực Lăng ôm Thất Dạ ngồi xuống ghế, cẩn thận múc từng muỗng cháo thổi thổi rồi mới đút cho Thất Dạ ăn. Cái cảnh tượng một đứa nhỏ liên tục nuốt từng muỗng cháo, Lãnh Dực Lăng một bên sủng nịch cười khiến toàn bộ hạ nhân đứng kế bên một phen kinh hách. Ai nấy đều trở mắt ra nhìn, trong đầu có chung một loại suy nghĩ, Cung chủ cười? Mà lại là một nụ cười ôn nhu? Bình thường mỗi khi cung chủ cười là có cả tầng tầng sát khí bao quanh, nhưng giờ lại là từ ái. Đứa nhỏ cung chủ ôm kia hẳn là đứa nhỏ hôm trước cung chủ cứu về từ chỗ Thái hộ pháp. Cung chủ vì tiểu hài tử này mà giết cả Thái hộ pháp... Xem ra sau này phải cẩn thận hầu hạ hắn, bằng không sẽ chết thảm đây.

Đám hạ nhân cũng rất mau bình phục lại tâm lý, cứ như chưa có chuyện gì xảy ra. Dù sao bọn họ cũng chỉ là người thường, không muốn phải đi tìm cái chết từ sớm.

Dùng bữa xong, Lãnh Dực Lăng liền mang Thất Dạ tới trù phòng. Lâm bá nói rằng Từ ma ma từ sau ngày hôm đó đã sinh bệnh. Nhìn thấy nỗi lo lắng trong mắt Thất Dạ, Lãnh Dực Lăng không đành lòng, chỉ biết vỗ nhẹ lên đầu Thất Dạ an ủi phần nào.

Thất Dạ cùng Lãnh Dực Lăng đi vào tiểu viện hoang vu nơi Thất Dạ đã sống suốt ba năm qua. Thấy nơi mà Dạ nhi sinh sống, Lãnh Dực Lăng nhăn nhúm mặt mày, Dạ nhi trước kia thực sự ở nơi tồi tàn này sao? Trong lòng, y tự trách bản thân.

Thất Dạ đẩy cánh cửa ra, khẽ bước tới bên giường nhìn sắc mặt tái nhợt của Từ ma ma.

Cảm thấy có người tới, Từ ma ma chậm rãi mở mắt. Thấy người trước mắt là Thất Dạ, bà vui mừng dị thường.

“Đồng nhi, con đã trở lại, không có việc gì chứ?”

Dứt lời, bà liền ngồi dậy xoay qua người Thất Dạ kiểm tra một lượt.

“Từ ma ma, con không sao.”

“Không có việc gì là tốt rồi., khụ khụ.....” Từ ma ma đột ngột ho liên hồi.

“Từ ma ma, mau nằm xuống đi.”

Từ ma ma nằm xuống, tầm mắt dừng lại trên người lãnh Dực Lăng từ nãy luôn đứng sau Thất Dạ.

“Cung chủ, ngài đã biết?”

Lãnh Dực Lăng gật đầu.

Từ ma ma hạnh phúc nở một nụ cười mỹ mãn.

“Có cung chủ chiếu cố, Từ ma ma cũng có thể yên tâm rồi.”

Từ ma ma cầm lấy bàn tay bé nhỏ của Thất Dạ áp lên má mình, ân cần nói: “Đồng nhi, sau này phải ngoan, phải biết nghe lời người lớn, biết không?”

“Đồng nhi.... đã biết.”

“Lão ma ma rút cuộc cũng có thể đi gặp Lâm hộ pháp rồi.”

Thất Dạ ghé vào một bên tai Từ ma ma, khẽ nói: “Từ ma ma, cảm ơn.”

Như trút được gánh nặng trong lòng, Từ ma ma mỉm cười, chậm chậm nhắm mắt lại.

Thất Dạ có thể nhìn thấy rõ linh hồn của Từ ma ma dần bay lên, thoát ly khỏi khối thân thể đang nằm trên giường mà ngưng tụ lại thành một đám sương mù bay về phía chân trời.

Lãnh Dực Lăng ôm Thất Dạ rời khỏi tiểu viện, một bên trấn an vỗ vỗ lưng hấn.

Thất Dạ ngẩng đầu, lộ ra một khuôn mặt tươi cười: “Từ ma ma cả đời này sống chưa lúc nào được vui vẻ, khoái hoạt. Có lẽ, đối với ma ma mà nói, chết chính là giải thoát.”

Lãnh Dực Lăng có điểm bất ngờ, một đứa nhỏ ba tuổi có thể nói những lời này sao? Thật giống như nó đã tự trải qua tang thương nhiều lần, hiểu rõ được sinh tử thế gian.

“Phụ thân có thể mai táng cho Từ ma ma được không?”

Lãnh Dực Lăng gật đầu chấp thuận.

“Cảm ơn phụ thân.”

Từ ma ma, hi vọng kiếp sau ma ma có được một cuộc sống thật tốt.

Lãnh Dực Lăng hôn nhẹ lên khóe mắt Thất Dạ. Y không thích nhìn thấy sự tang thương trong đôi mắt của đứa trẻ này. Lãnh Dực Lăng ngẫm thề rằng, từ nay về sau sẽ không để Dạ nhi của y lộ ra ánh mắt đó nữa.

Bản thân Lãnh Dực Lăng cũng chưa từng phát hiện ra, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, y đã rất quan tâm, để ý tới suy nghĩ của Thất Dạ. Mà điều này chưa từng xảy ra với y.

Cont...

11. Chương 11

Gần tới, ngoài trời bắt đầu có tuyết rơi. Thất Dạ khẽ đẩy cửa sổ ra, một cơn gió lạnh chen chúc ủa vào, kéo theo cả những bông tuyết áp thẳng vào mặt. Bỗng đâu xuất hiện một đôi bàn tay trắng nõn tinh tế cường ngạnh đóng cửa lại.

Lãnh Dực Lăng ôm lấy Thất Dạ đi tới bên cạnh hỏa lò ngồi, thay Thất Dạ cọ xát bàn tay nhỏ xinh lạnh như băng. Thất Dạ cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay phụ thân, liền ngẩng đầu lên nhìn y mỉm cười.

“Cung chủ, Thượng Quan cung chủ tới.”

Dương Liễu cúi đầu đứng ngoài cửa, không thấy cung chủ lên tiếng liền nói lại.

“Cung chủ, có Thượng Quan cung chủ tới.”

“Ừ.”

Lãnh Dực Lăng liếc mắt một cái nhìn vào cái bàn phía trước, chỉ thấy ngọc hồn đang ngẫu nhiên ngồi ăn điểm tâm. Hai tay thì không ngừng xoa đều rất cuộc cũng đem tay của Thất Dạ ấm lên.

Mới đầu, Thất Dạ cũng có chút kỳ quái, vì sao phụ thân hắn lại có thể nhìn thấy ngọc hồn. Hắn có hỏi ngọc hồn thì nó cũng chỉ vô ưu nói là do hai người bọn hắn giống nhau, trước đây đều có linh khí, tự nhiên sẽ nhìn thấy được.

“Lăng Lăng.”

Chưa thấy người mà đã nghe thấy tiếng, âm thanh này ngoài của Thượng Quan Tử Duyệt ra thì không còn ai vào đây nữa.

Lãnh Dực Lăng cảm nhận được khí tức của ba người, Thượng Quan Tử Duyệt... hắn không phải đem hai người kia cùng đến chứ?

Sự thật chứng minh, suy nghĩ của y không sai đi đâu. Thượng Quan Tử Duyệt mang theo một nam một nữ hưng phấn vọt vào trong phòng. Cánh cửa mở ra cũng kéo theo một trận gió lạnh lùa tới. Lãnh Dực Lăng vội kéo cao cổ áo lên cho Thất Dạ, sau đó dùng hai tay áp chặt hai bên tai cho hắn.

Một tiếng kêu sắc nhọn truyền tới, tuy hai tai đã được che kín nhưng Thất Dạ vẫn cảm thấy hơi đau nhức. Hắn chưa kịp phản ứng thì trước mặt đã xuất hiện một nữ nhân. Khuôn mặt của nữ nhân đó đột ngột phóng đại trước mặt Thất Dạ, ma trảo cũng phóng tới hai má phẩn nộn của hắn.

“Hoa Tình.”

Thanh âm không một chút độ ấm nào của Lãnh Dực Lăng đúng lúc vang lên, hoàn toàn thành công ngăn cản ma trảo của Hoa Tình.

Hoa Tình phẫn nộ rút tay về.

“Lăng Lăng hảo keo kiệt, sờ một chút cũng không cho, có hài tử mà cũng không nói cho chúng ta biết một tiếng, một chút cũng không coi chúng ta là bằng hữu. Nếu không phải Tử Duyệt nói cho chúng ta biết thì chắc đến mười tám năm sau chúng ta cũng chẳng biết được.”

Thượng Quan Tử Duyệt thiếu chút nữa đem trà phun trở ra, kêu nàng không nói, thế mà lại nói liên tục. Trông mắt của Lăng Lăng tràn ngập hàn ý thế kia không khéo làm người ta hóa băng lúc nào không biết nữa. Về sau nhất định phải cẩn thận, bằng không sẽ chết không rõ nguyên nhân.

“Tiểu quái quái thật khả ái.” Nhãn thần của Hoa Tình lóe sáng liên tục.

Thất Dạ vô lực giật giật khóe miệng, lùi lại dựa sát vào lòng Lãnh Dực Lăng. Lãnh Dực Lăng cũng vòng tay ôm thật chặt Thất Dạ vào người.

Thượng Quan Tử Duyệt đẩy Hoa Tình sang một bên để được đứng trước mặt Thất Dạ.

“Tiểu Dạ Dạ, để ta giới thiệu cho ngươi một chút nhé. Cô cô xinh đẹp bên cạnh ta đây là cung chủ La Hoa cung Hoa Tình, còn vị thúc thúc đứng đằng kia là cung chủ Thanh Cật cung Hoàng Phủ Bình Hạo. Bọn họ đều là bằng hữu của cha ngươi đó.”

Thấy Thất Dạ gật gật đầu, Hoa Tình liền lân la lại gần.

“Tiểu Dạ Dạ, ba người chúng ta cùng cha ngươi lớn lên từ nhỏ, cảm tình so với huynh muội huyết thống còn tốt hơn nha. Cái đó gọi là huynh muội có phúc cùng hưởng có nạn tự chạy, khụ khụ, không không không, là có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu đó. Ngươi đã là hài tử của Lăng Lăng, vậy cũng chính là hài tử của chúng ta. Nào, mau gọi một tiếng nghĩa mẫu đi.”

Thất Dạ một bên xấu hổ thầm nghĩ, sao ta còn chưa nhìn ra cảm tình so với huynh muội huyết thống tốt hơn ở đâu nhỉ?

Thấy bọn họ kêu đến thân mật một câu tiểu Dạ Dạ, hai câu tiểu Dạ Dạ như vậy, Lãnh Dực Lăng cũng không thèm quản chỉ vỗ nhẹ đầu Thất Dạ, nói: “Không cần để ý tới nàng.”

“Lăng Lăng.” Thượng Quan Tử Duyệt hất tóc trước trán một cái, “Không cần như thế chứ. Hạo Hạo, người còn không mau khuyên hắn.”

Hoàng Phủ Bình Hạo cười cười, nói: “Lăng Lăng đã nói thì rất khó để khuyên.”

“Được rồi, được rồi, kêu thúc thúc và cô cô vậy.” Hoa Tình đành phải thỏa hiệp. Hoa Tình thỏa hiệp đương nhiên Thượng Quan Tử Duyệt cũng phải chấp nhận.

“Thúc thúc, cô cô hảo.” Thất Dạ lễ phép chào hỏi.

“Tiểu Dạ Dạ thật ngoan.” Hoa Tình cố phớt lờ ánh mắt cảnh cáo của Lãnh Dực Lăng mà néo khuôn mặt nhỏ xinh của Thất Dạ một cái. Kéo kéo một chút, xúc cảm so với trong tưởng tượng của nàng còn hảo hơn rất nhiều.

“Nghe nói địa phận các người quản lý đều chuyển tới kinh thành.”

“Ừ.” Hoa Tình gật đầu.

“Người cùng Tử Duyệt đều ở kinh thành. Ta với Hạo Hạo phân ra hai nơi khác nhau, quá cô quạnh nên sẽ dờn hết về đây cho vui.”

Lãnh Dực Lăng cúi đầu nhìn thấy Thất Dạ đang dụi dụi mắt.

“Phụ thân cùng thúc thúc và cô cô tới thư phòng nói chuyện, Dạ nhi ngủ trước đi.”

“Vâng.”

Dùng ánh mắt ‘người mà ở lại ta giết người’ nhìn ba người bọn họ, Lãnh Dực Lăng dẫn đầu bước đi.

“Lăng Lăng, cho tới bây giờ, người chưa từng dùng giọng điệu nhỏ nhẹ đó nói chuyện với chúng ta nha.”

Hoa Tình khụ một tiếng.

“Nếu một ngày nào đó Lăng Lăng dùng khẩu khí đó nói chuyện, ta sẽ nghĩ y bị ma nhập.”

“Đúng đúng.”

Lãnh Dực Lăng ném cho bọn họ một cái nhìn, hai người lập tức im bặt.

Đợi đến lúc đàm chuyện xong thì cũng là giữa đêm, Lãnh Dực Lăng vội trở về sương phòng, thì thấy trong phòng vẫn còn để đèn. Chẳng lẽ Dạ nhi sợ bóng tối? Đẩy cửa bước vào, y thấy Thất Dạ đang ngủ gục trên bàn, là đang đợi mình sao?

Nhẹ ôm lấy Thất Dạ đặt lên giường. Bởi vì Thất Dạ ngủ còn chưa sâu nên chỉ một động tác cũng đủ làm hắn tỉnh dậy.

“Phụ thân đã trở lại.”

“Dạ nhi đang đợi phụ thân sao?”

“Dạ, vốn nghĩ đợi phụ thân về, lại không biết ngủ từ lúc nào.”

“Ngaoan, Dạ nhi mau ngủ đi.”

Nhìn khuôn mặt của Thất Dạ chìm vào giấc ngủ, Lãnh Dực Lăng hạnh phúc mỉm cười, Dạ nhi, là bảo bối vô giá mà ông trời đã ban cho y.

Cont...

12. Chương 12

“Tiểu Dạ Dạ.”

Thanh âm xuyên thẳng qua vài dãy hành lang vào trong tai Thất Dạ khiến hắn vô thức rụt người lại.

Từ sau ngày đầu tiên Hoa Tình gặp Thất Dạ thì cứ cách ba đến năm ngày bọn người Thượng Quan Tử Duyệt sẽ mò tới Lãnh Nguyệt cung nói rằng nhằm bồi dưỡng tình cảm với Thất Dạ, hy vọng một ngày nào đó được nghe hai tiếng nghĩa mẫu từ miệng hắn. Đồng thời cũng tặng rất nhiều đồ vật kỳ quái, tỷ như tiểu trư có thể đánh bùm thối chết người, hay cái chân nhái để đi đường dài..... Mọi người cũng không rõ nàng tìm được những thứ kỳ quái đó ở đâu, chỉ biết rằng cứ cách mấy ngày nàng lại kiếm ra được mấy thứ đại loại như vậy cho Thất Dạ.

Lãnh Dực Lăng cũng không thể ngăn cản bọn họ, chỉ biết vỗ lưng an ủi Thất Dạ, đứa nhỏ thật đáng thương, bị Hoa Tình cùng Thượng Quan Tử Duyệt dọa sợ mất rồi.

Hoa Tình dường như là bay thẳng một cái vào thư phòng, bỏ lại hai người Thượng Quan Tử Duyệt cùng Hoàng Phủ Bình Hạo sau lưng.

“Tiểu Dạ Dạ, mau đến xem Hoa cô cô mang gì tới cho con này.”

Nói dứt lời, Hoa Tình đặt một chậu cây lên mặt bàn, thân thủ bỏ đi miếng vải đen bọc xung quanh ra. Một đóa hoa màu đỏ rực kỳ quái liền xuất hiện trước mắt mọi người, phần thân cây thì phình to như bầu rượu.

“Tiểu Dạ Dạ, hoa này rất đặc biệt đó nha. Là một vị bằng hữu đã đem tặng cho cô cô đó. Hắn nói hoa này có thể ăn được một số loài. Mùa hè đặt chậu hoa này bên giường, nó có thể bắt được muỗi đó.”

Đây chính là Trư Lung thảo, ăn được muỗi cũng không kỳ lạ, cái kỳ lạ chính là cho dù mùa đông rét lạnh đến đâu thì loài cây này vẫn có thể phát triển bình thường.

“Cám ơn Hoa cô cô, Dạ nhi rất thích.”

Lãnh Dực Lăng đứng sau Thất Dạ liếc nhìn Dương Liễu ý bảo hắn mau mang thứ này đi xuống. Ý không muốn có trường hợp nhất vạn xảy ra, tỷ như đóa hoa này ăn phải thứ gì đó mà nhảy dựng lên làm bị thương Dạ nhi của y.

“Tiểu Dạ Dạ thích là tốt rồi.” Hoa Tình thuận tay nheo nheo mắt Thất Dạ một chút.

“Oa, Tiểu Dạ Dạ rất bất công, con để Hoa Tình nheo mà không cho ta nheo.” Thượng Quan Tử Duyệt như oán phụ xụ mặt xuống.

Trong ba người tới chỉ có Hoàng Phủ Bình Hạo là từ đầu tới giờ vẫn bảo trì im lặng. Hắn lúc này ngồi an nhàn thưởng trà, ngẫu nhiên sẽ nâng mắt lên nhìn mọi người, khẽ cười một mình rồi lại tiếp tục uống trà.

“Các người không phải rảnh quá mà cứ cách ba năm ngày lại chạy đến Lãnh Nguyệt cung đi dạo chứ?”

“Lẳng Lẳng, chúng ta tới là để xem tiểu Dạ Dạ.” Hoa Tình lại muốn nheo mắt Thất Dạ nhưng bị Lãnh Dực Lăng ngăn cản.

“Ta đây sẽ tạo cơ hội cho các người ở cùng một chỗ với Dạ nhi, được không?”

“Hảo a.” Thượng Quan Tử Duyệt cùng Hoa Tình không cần suy nghĩ gì liền trả lời luôn. Nói xong bọn họ mới cẩn thận nghĩ lại, Lẳng Lẳng không phải người lương thiện như vậy, nhất định là có mục đích khác.

“Như ý nghĩ của các người, ta quả thật có mục đích.” Lãnh Dực Lăng không e dè mà nói ra.

“Các người sẽ trở thành lão sư của Dạ nhi.” Lời nói của Lãnh Dực Lăng không có một chút ngữ khí của người khẩn cầu mà là của một người ra lệnh.

“Người vì cái gì không tự mình dạy.”

“Ta không muốn thấy các người rảnh rỗi.”

Dù sao y cũng có rất nhiều việc cần làm, hơn nữa y sợ bản thân quá nghiêm khắc làm cho Dạ nhi sợ hãi.

“Chuyện này đương nhiên là có thể, bất quá....” Không lợi không làm, hắn sẽ không mang họ Thượng Quan.

“Cái gì?”

“Mười bình tục mệnh hoàn, ngày mai phải có.”

Nhân cơ hội chiếm tiện nghi người khác là không nên, nhưng tục mệnh hoàn là thứ tốt. Người người đều muốn, chỉ có điều Lăng Lăng không cho, hiện tại có cơ hội, xin một chút cũng không sao, Hoa Tình trong đầu thầm nghĩ.

Lãnh Dực Lăng gật đầu xem như đã đáp ứng, bất quá ngày mai thì hơi vội. Không tỏ vẻ gì, dù hôm qua y đã không ngủ một đêm, nhưng đối với y mà nói, có không ngủ mấy đêm cũng không thành vấn đề.

“Cái gì đều có thể thể dạy, ngoại trừ võ công.”

Tất cả những người còn lại trong phòng cơ hồ đều lâm vào một tình trạng ngơ ngơ chung, không được dạy võ?

Thất Dạ ngẩng đầu, trong mắt chứa đầy nghi hoặc nhìn Lãnh Dực Lăng. Thân thể mình hiện tại còn hạn chế nên không thể luyện pháp thuật được. Tương lai cho dù có luyện được cũng sẽ không thể cao như trước, bởi lẽ thân thể này vốn hư nhược không thể tiếp nhận quá nhiều linh khí. Tất cả chỉ có thể dựa vào võ công mà phòng thân được thôi. Ấy vậy mà phụ thân lại không cho mình luyện võ.

“Phụ thân, vì sao Dạ nhi không thể tập võ?”

Lãnh Dực Lăng không trả lời câu hỏi của Thất Dạ mà chỉ đưa tay vuốt tóc hắn. Thấy Lãnh Dực Lăng không nói gì, Thất Dạ cũng đành từ bỏ, phụ thân đã không muốn nói thì không ai có thể khiến phụ thân mở lời được. Thôi thì chờ hôm nào đó tâm tình phụ thân tốt sẽ hỏi phụ thân nguyên do sau vậy. Dù sao thân thể mình cũng chỉ mới ba tuổi, không cần vội tập võ. Đợi sau này lớn hơn sẽ lại xin phụ thân.

Đuổi ba người bọn Thượng Quan Tử Duyệt đi, Lãnh Dực Lăng liền tới được phòng, nhốt mình trong đó, đồng thời cũng dặn Thất Dạ không cần chờ y trở về.

Ai kêu y là thần y, rằng lúc nào lại thích luyện được, nếu không đã không phải Lãnh Dực Lăng.

Ban đêm

Thất Dạ đang nằm ngủ trên giường, tự nhiên chần bị đạp sang một bên, hắn đột ngột bật dậy đi xuống giường, hướng thẳng bên ngoài mà đi. Trên người cũng chỉ mặc một kiện nội y mỏng manh, dưới chân lại không đi giày, cứ thế từng bước giẫm đạp trên lớp tuyết ngoài sân, ra khỏi phạm vi Lưu Âm các. Một đường thẳng hướng phía trước mà đi. Thân ảnh bé nhỏ của hắn dần khuất sau một rừng cây âm u mà không hề động tới một cơ quan nào.

Người mộng du quả nhiên có năng lực phi thường.

Cont...

13. Chương 13

Sáng hôm sau, Lãnh Dực Lăng mới từ được phòng trở về. Trong phòng ngủ lãnh lẽo không một hơi thở, chăn thì rơi trên mặt đất, trên giường lại không một bóng người.

“Dương Liễu, thiếu chủ đâu?”

Nghe vậy, Dương Liễu tức khắc liền biến sắc, thiếu chủ không ở trong phòng sao?

“Hồi bẩm cung chủ, nô tỳ nghĩ tối qua thiếu chủ đi ngủ hơi muộn nên cố ý để thiếu chủ ngủ thêm chút nữa, bởi vậy nô tỳ không gọi thiếu chủ dậy. Từ sáng tới giờ nô tỳ cũng chưa thấy qua thiếu chủ.”

“Lãnh Phong, Dương Liễu, đi tìm người.”

“Rõ.”

Lãnh Dực Lãng ngồi trên ghế chủ thượng, thần sắc bình tĩnh nhưng áp suất tỏa chung quanh lại vô cùng thấp.

“Không thấy?”

Thanh âm không một độ ấm nào khiến Lãnh Phong cùng Dương Liễu đáy lòng dấy lên sợ hãi.

Lãnh Phong cố gắng bình tĩnh lại, vững vàng lên tiếng trả lời: “Vâng. Các nơi trong cung thuộc hạ đều phái người đi tìm, cũng có hỏi qua các thủ vệ và xác nhận rằng tối qua không có một người nào ra ngoài. Duy chỉ còn một chỗ chưa tìm.”

“Hong Phong làm?”

“Dạ.”

Một trận gió xẹt qua, thân ảnh Lãnh Dực Lãng đã biến mất.

Thất Dạ chậm rãi mở mắt ra, tứ phía chung quanh đều bao trùm một mảng đen kịt, cái gì cũng không thể nhìn thấy, bây giờ vẫn là buổi tối sao? Không đúng, nơi này không phải phòng mình, dưới chân ẩm ướt, xa xa đâu đó có còn có tiếng ‘tí tách’ của nước chảy vọng lại, tiếng vọng rất vang. Đây hẳn là một cái sơn động.

“Phụ thân, phụ thân....”

Sơn động yên tĩnh chỉ có tiếng gọi của Thất Dạ dội lại.

Từ cổ tay, Thất Dạ đem ngọc hồn kéo ra.

“Đốt đèn.”

Bóng tối nơi đây dần được pha loãng bởi ánh lửa từ đầu ngón tay của ngọc hồn. Dần dần, cả sơn động đều được chiếu sáng. Nơi đây có rất nhiều vách đá lởm chởm bao phủ một lớp rêu mốc dày cộp.

Thất Dạ rảo chân tiến về phía trước, đi được một lúc, hần liền ngầy người, lại quay lại chỗ cũ sao? Nhặt lấy một viên đá dưới đất, hần vẽ lại một dấu thập đánh dấu chỗ đứng. Đi lại một lần nữa, quả nhiên hần lại quay lại đúng vị trí vừa rồi. Thất Dạ có chút nghi hoặc, hần vì sao lại đi được đến nơi đây? Bất quá vấn đề này không quan trọng, mấu chốt hiện giờ là làm sao để đi ra ngoài. Sơn động này hẳn là đã bày mê trận, nếu không hần đã có thể thoát ra được.

“Nơi này được đặt mê trận.” Ngọc hồn đưa ra kết luận giống Thất Dạ.

“Người có thể phá giải không?”

“Không thể, tu vi của người thiết trận cao hơn ta rất nhiều, ta không thể nhận ra lối giải.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Thất Dạ ngồi xuống, đi lâu như vậy mệt chết hần rồi.

“Có hai biện pháp, một là ngồi đây chờ người đến cứu, hai là ngồi đây chờ chết.”

“Người có nói cũng như không.” Thất Dạ lườm ngọc hồn một cái.

Phía sau chợt vang lên một số âm thanh hỗn độn. Thất Dạ quay đầu lại liền bắt gặp một ánh mắt màu đỏ.

Mí mắt Lãnh Dực Lãng khẽ giật, y biết đã có chuyện không ổn. Tìm kiếm cả nửa Hồng Phong lâm mà chưa phát hiện ra Thất Dạ, sắc trời cũng tối dần, điều này càng làm cho việc kiếm tìm trở nên khó khăn hơn. Nhưng nhất định y phải tìm được người. Không ngại đem Hồng Phong lâm san bằng, chỉ cần hần đừng gặp thứ kia..... chỉ mong sao hần không gặp.

Không may thay, điều Lãnh Dực Lãng lo sợ nhất lại xảy ra. Khi Thất Dạ quay đầu lại, dựa vào ngọn lửa cháy sáng, hần có thể trông thấy rõ những cái răng nanh sắc nhọn nhô ra, lại cả móng vuốt khum khum như lưỡi đao... là con dơi.

Ngọc hồn tập hợp những ngọn lửa lại thành hỏa cầu ném tới bầy dơi dữ dằn kia. Một con rơi xuống, Thất Dạ có thể trông rõ cái đầu to đen cùng bộ răng nhọn hoắt, chắc chắn là loài ăn thịt.

‘Bịch bịch’ có khá nhiều con rơi xuống do bị chết hoặc bị thương. Bọn chúng đâm ra cũng phải e dè hỏa cầu của ngọc hồn, nên cũng không dám công kích. Nhưng bấy dơi thì rất đông mà ngọc hồn lại chỉ có một. Tiếng kêu the thé cứ vờn quanh tai khiến Thất Dạ không khỏi nhíu mày. Dần dà, ngọc hồn cũng có đôi phần lực bất tòng tâm, sử dụng thuật này đã làm hao tổn rất nhiều pháp lực của nó. Nó vốn có thể hút lấy linh khí trên người Thất Dạ để tăng cường pháp lực cho mình, nhưng hiện tại linh khí của thất Dạ quá yếu.

“Ngọc hồn, làm gì nữa đây?”

“Còn có thể làm gì nữa đây, chạy a.”

Thất Dạ nắm lấy tay ngọc hồn cầm đầu chạy. Ngọc hồn ngay lập tức ném một hỏa cầu tới bấy dơi. ‘Xoạt xoạt’ đám dơi phía sau phát ra những tạp âm hỗn độn, rất nhanh liền đuổi sát theo sau Thất Dạ cùng ngọc hồn.

Xem chừng chúng nó đã bị vây ở đây khá lâu, việc di chuyển này chỉ tính là khởi động gân cốt, thuận tiện lại bắt gặp món khai vị.

Thình lình, một con dơi từ phía trên đỉnh đầu giường móng vuốt bổ nhào tới chỗ Thất Dạ. Không có đau đớn như đã định, Thất Dạ quay đầu lại, nhìn thấy ngọc hồn đã thay hẳn trũng một chảo vừa rồi. Thất Dạ vốn tưởng rằng ngọc hồn vốn là hư thể, khi biến thành một thực thể chỉ là dưới dạng hình người mà thôi, nhưng lại không nghĩ đến nó lại có máu có thịt. Miệng vết thương trên người ngọc hồn lập tức chảy máu giàn giụa.

Ngọc hồn suy yếu cười nói: “Ta không sao.”

“Thương thành như vậy rồi còn nói không sao.”

Thất Dạ liền kéo lấy ngọc hồn nhét trở về vòng tay. Sơn động ngay tức thì lâm vào hắc ám. Không có ngọn lửa uy hiếp, bấy dơi tự nhiên không kiêng kỵ mà xâu xé Thất Dạ. Trong đầu Thất Dạ lúc này liền hiện ra thân ảnh của Lãnh Dực Lăng, phụ thân, cứu con!

Một vài dải bạch lãng từ một góc tối nào đó bay đến đem Thất Dạ nâng lên, kéo đến trong ngực Lãnh Dực Lăng. Đám dơi nhất tề đồng loạt chuyển hướng mục tiêu. Nhìn thấy người tới, bọn chúng hoảng sợ bay toản loạn hết cả lên, một bước cũng không dám tiến gần, tựa như trông thấy quái vật.

Lãnh Dực Lăng hành tẩu tự nhiên trong bóng tối, ôm lấy Thất Dạ đã hôn mê bất tỉnh rời khỏi sơn động mau chóng trở về nội phòng. Dưới ánh trăng, y chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, trên người còn vô số vết thương đang rỉ máu. Y không dám tưởng tượng nếu bản thân đến chậm một bước thì sẽ ra sao?

Mông lung tỉnh lại, Thất Dạ cảm thấy đối đối, ngẩng đầu lên, trông thấy phía trên có một quả ảnh đào. Không quản có độc hay không, Thất Dạ cắn ngoạm một miếng thật to.

Đầu óc Lãnh Dực Lăng trống rỗng, trên thân truyền đến một độ ấm làm cho y tham luyến. Y đem đầu Thất Dạ kéo sát vào mình, khiêu mở hàm răng, luồn lách vào bên trong khoang miệng đùa giỡn cùng đầu lưỡi của hắn, thẳng đến khi người trong lòng hít thở không thông mới buông tha. Đột nhiên trong đầu y có một dục vọng muốn chiếm giữ Thất Dạ làm của riêng. Y chưa từng có cái loại cảm giác mãnh liệt muốn độc chiếm một thứ gì đến nhường này. Chẳng hay mình thích nam nhân? Bất kể đối tượng là hài tử của mình? Lại còn nhỏ? Đem Thất Dạ đặt xuống giường, cởi bỏ xiêm y trên người Thất Dạ ra, y lại cảm thấy không ổn mà mặc vào, lại cởi bỏ, lại mặc vào. Cứ như vậy vài lần, cuối cùng y cũng hạ quyết tâm, chờ Thất Dạ lớn lên sẽ ăn một thể. Dù sao bây giờ hắn cũng còn quá nhỏ.

Thất Dạ cũng dần thanh tỉnh, lên tiếng gọi: “Phụ thân?”

Hưng phấn vì người trước mặt là phụ thân của mình, Thất Dạ liền ôm chặt lấy Lãnh Dực Lăng.

“Phụ thân, Dạ nhi biết ngay là phụ thân sẽ tới cứu mà, ô ô....”

Lãnh Dực lăng vỗ về tiểu bảo bối, cuối cùng Thất Dạ cũng ngừng khóc.

Thất Dạ vui đùa vào cổ Lãnh Dực Lăng, tâm tình dần trở nên bình ổn hơn rất nhiều.

“A....” Thất Dạ đột nhiên hét lớn một tiếng, thân thủ tìm vòng tay mong nhìn thấy ngọc hồn.

“Ta..... ở..... đây.”

Ngọc hồn đang ngồi trước bàn cuồng đã ăn điểm tâm. Bởi vì trong miệng nhồi nhét rất nhiều thức ăn nên nói năng có chút gây quăng. Miệng vết thương trên người ngọc hồn cũng biến mất. Thấy vậy Thất Dạ mới thoáng an tâm.

“Phụ thân, con đói.”

Lãnh Dực lẳng ôm lấy Thất Dạ ngồi vào bàn, chậm rãi dứt hần ăn bát cháo đã được chuẩn bị sẵn.

Dùng xong, Lãnh Dực Lẳng liền ôm Thất Dạ trở lại ổ chăn.

“Dạ nhi, như thế nào đến được chỗ kia?”

Thất Dạ lắc đầu nói: “Dạ nhi cũng không biết, khi tỉnh lại đã thấy mình ở đó rồi.”

Nhớ tới cái gì đó, Thất Dạ lại nói tiếp: “Có lẽ là mộng du.” (bởi vì trước kia sư phụ có nói thế)

Lãnh Dực Lẳng vuốt ve mái tóc đen mượt của Thất Dạ, về sau tuyệt đối không thể để Dạ nhi ngủ một mình, rất nguy hiểm.

Cont...

14. Chương 14

Được Lãnh Dực Lẳng ‘ngỗ lời’, bọn Thượng Quan Tử Duyệt đương nhiên trở thành lão sư của Thất Dạ. Cũng bởi ‘lễ vật bái sư’ rất hậu hĩnh nên bọn họ đã phải dày công tìm kiếm những quyển sách quý. Công việc của một lão sư đơn giản chỉ là hướng dẫn, giảng giải những gì mình biết, nhưng Thất Dạ lại là đệ tử đầu tiên, đương nhiên phải thật long trọng rồi, chỉ thiếu bước dựng đại hội bái sư mà thôi.

Mặt khác, bọn họ còn muốn dưỡng Thất Dạ trở thành nhân tài. Không thể luyện công cũng không sao, có thể học ở nhiều lĩnh vực khác, tỷ như độc thuật, trùng cổ..... Đến một ngày, bọn họ cuối cùng cũng chuẩn bị thỏa đáng.

“Dạ nhi, hôm nay sẽ học tự trước được không?”

Hoàng Phủ Bình Hạo phụ trách phần lớn chương trình học của Thất Dạ. Kỳ thật, hần giỏi nhất chính là võ công, nhưng Lãnh Dực Lẳng đã nói trước không được dạy võ cho Thất Dạ. Song, trong lòng Hoàng Phủ Bình Hạo cũng không hy vọng Thất Dạ luyện võ, nguyên nhân thì..... chỉ mình hần mới biết mà thôi.

Thất Dạ mở tập mẫu tự Hoàng Phủ Bình Hạo đưa, tất cả bên trong đều là chữ phồn thể. Có thể nói đây là cổ thư tâm huyết một đời của người nghiên cứu. Mặc dù cầm kỳ họa thất Dạ không phải cái nào cũng đều tinh thông, nhưng cũng không thể liệt vào dạng mù tịt. Đặc biệt là vị sư phụ yêu thích cổ học kiếp trước của hần đã đem một thân cổ học giáo cho hần. Thất Dạ đã cho rằng, cổ học không hề có hại chút nào nên những gì sư phụ dạy, hần đều nhớ rất kỹ. Đối với Thất Dạ, để nhớ được quyển mẫu tự này không khác nào bảo hần ăn một đĩa thức ăn nho nhỏ. Bất quá, ngoài mặt Thất Dạ vẫn giả bộ như không biết để tránh phụ tâm ý của Hoàng Phủ Bình Hạo.

“Dạ nhi thật thông minh, chỉ dạy một lần mà đã nhớ toàn bộ.” Hoàng Phủ Bình Hạo vỗ đầu khen ngợi Thất Dạ.

Thất Dạ cảm thấy ánh mắt của Hoàng Phủ Bình Hạo mỗi khi nhìn hần thật kỳ quái, cứ như y đang nhìn một con người khác trong hần vậy. Điều này làm cho Thất Dạ cảm thấy không được tự nhiên cho lắm. Hoàng Phủ Bình Hạo hần rốt cuộc là nhìn gì? Có lẽ... là chính mình quá mất cảm đi.

Chờ đến khi học tự xong cũng đã giữa trưa, Thất Dạ chỉ có thể nghỉ ngơi lấy sức trong chốc lát đã phải chạy đến chỗ Thượng Quan Tử Duyệt học độc thuật. Phân biệt được các loại thảo dược cũng như nắm rõ cách chế một số dược cơ bản là nòng cốt để tiến tới những bước sau. Trước giờ Thất Dạ chưa có học qua nên hần dồn rất nhiều tâm sức để học. Cái chính là hần cảm thấy có hứng với dược vật. Dù sao sau này hần cũng có thể tự bảo vệ được mình.

Ngày ngày nghe Thượng Quan Tử Duyệt nói phụ thân hắn là thiên hạ đệ nhất độc thuật cũng như y thuật, thậm chí võ công cũng đứng hàng đệ nhất, đệ nhị. Nếu vậy vì sao phụ thân không tự dạy cho mình? Có thể do phụ thân bề bộ công việc chẳng...?

Chả mấy chốc mắt trời đã lặn về phía tây, hiện tại, Thất Dạ vô cùng mệt mỏi. Thân thể này của hắn thật đúng là yếu ớt, chỉ mới hoạt động một chút mà đã muốn mềm nhũn ra. Bất quá còn chưa xong, hắn phải muốn đến chỗ Hoa Tình. Hắn cũng không biết Hoa Tình sẽ dạy hắn cái gì. Nàng cũng không hề nói trước cho hắn, mà cứ làm ra vẻ thần thần bí bí khiến cho Thất Dạ càng tò mò hơn.

Thất Dạ theo Hoa Tình đi qua rất nhiều ngã rẽ, cuối cùng dừng chân tại Diên Minh viện. Nơi này ngày xưa là chỗ để các nữ công, nhạc sư luyện tập, vốn rất nhộn nhịp nhưng hiện tại, mọi người đã bị phát tán đi hết, nơi đây lại trở nên vô cùng yên ắng, hiu quạnh.

“Hoa cô cô dẫn Dạ nhi tới nơi này làm gì vậy?”

Thất Dạ nhìn ngó gian phòng to lớn, tuy ít người qua lại nơi này nhưng nền nhà vẫn rất sáng bóng, sạch sẽ, còn có cả một số đạo cụ dùng để luyện tập được xếp cẩn thận hai bên.

“Nơi này là Diên Minh viện, là nơi trước đây nữ công, nhạc sư luyện tập, bất quá bọn họ đều bị phụ thân con đuổi đi hết. Lãnh Nguyệt cung vốn rất quạnh quẽ, mà nay còn u tịch hơn trước rất nhiều, cho nên.... Hoa cô cô sẽ dạy tiểu Dạ Dạ ca hát, nhảy múa để Lãnh Nguyệt cung trở nên thật náo nhiệt, được chứ?”

Thất Dạ đánh giá Hoa Tình từ trên xuống dưới một lượt, trong mắt hiện lên rõ ý tứ không thể tin tưởng Hoa Tình có khả năng trong việc này.

“Dạ Dạ, đừng nghĩ rằng Hoa cô cô không dạy được con nha. Hoa cô cô của con trên giang hồ là thiên hạ đệ nhất đại tài nữ đó nha. Ngay cả Lăng Lăng cũng phải khen ngợi tài hoa của cô cô đó.”

“Nhưng Dạ nhi là nam hài, vì sao phải học ca múa?”

“Bởi vì phụ thân con thích a.”

Hoa Tình lúc này tựa như con sói xám đang dụ dỗ tiểu bạch thỏ ra khỏi hang.

“Phụ thân thích sao?” Vậy vì sao phụ thân còn phát tán toàn bộ người trong Diên Minh viện?

“Ừ, đó là bởi vì những nhạc công vũ nữ trước đây bao gồm rất nhiều loại, hơn nữa nhiều người lại ồn ào, mà Lăng Lăng lại vốn ưa tĩnh, vì vậy đã đuổi hết bọn họ đi.”

“Thật ư?”

“Thật!” Lời Hoa Tình nói đại bộ phận đều là thật.

Thất Dạ cúi đầu trầm tư suy nghĩ, cuộc sống thường nhật của phụ thân quả thực có phần tẻ nhạt, thỉnh thoảng mới thấy phụ thân vào được phòng chế thuốc, còn lại đều ở một mình. Chỉ cần phụ thân vui, ta sẽ học bằng mọi giá.

Cứ như vậy, sói xám Hoa Tình đã thành công trong việc ‘khuyên bảo’ tiểu bạch thỏ Thất Dạ, ha ha, cái tên Lăng Lăng người cũng như tên kia, xem người còn tỏ ra cái vẻ mặt âm lãnh đó được đến bao giờ. Vốn trước đây có ý định biến người thành một người yêu mị, nhưng cuối cùng lại thất bại. Giờ lão tử sẽ dồn hết tâm sức vào tiểu Dạ Dạ. Đứa nhỏ này so với Lăng Lăng cũng không kém là bao, hơn nữa tính tình lại ôn hòa. So với tên mặt lạnh kia còn tốt hơn nhiều.

Tưởng tượng đến bộ dạng quyến rũ của Thất Dạ sau này, Hoa Tình thiếu nước lấy chậu ra đựng nước miếng.

Một ngày bận rộn cuối cùng cũng kết thúc, Lãnh Dục Lăng đi tới Diên Minh viện đón Thất Dạ trở về. Trước khi rời đi, y còn ưu ái tặng một cái trừng mắt cho Hoa Tình.

Hoa Tình nhún nhún vai, bộ dạng như đang coi kịch vui.

Thất Dạ đã mệt mỏi muốn chết, nằm ẹp trong lòng Lãnh Dục Lăng mặc cho y ôm trở về.

Lãnh Dục Lăng khẽ hôn nhẹ lên mắt của Thất Dạ, “Dạ nhi, nếu cảm thấy mệt, về sau không cần học nữa.”

“Không, Dạ nhi không mệt, Dạ nhi rất thích cuộc sống như vậy.” Thanh âm nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Lãnh Dực Lặng lặng nhìn dung nhan của Thất Dạ, tội gì phải miễn cưỡng chính mình chứ. Cuộc đối thoại của Thất Dạ cùng Hoa Tình lúc trước kỳ thật Lãnh Dực Lặng có nghe thấy, biết là sẽ vất vả nhưng tất cả lại chỉ vì mình thích...

“Thật khờ....”

Cúi đầu nói nhỏ một câu, tưởng chừng như trách cứ nhưng lại vô cùng sủng nịnh. Khóe môi Lãnh Dực Lặng cong lên tạo thành một vòng cung tuyệt mỹ.

Cont...

15. Chương 15

Lớp tuyết đóng băng sau gần một tháng cuối cùng cũng tan ra, tụ lại chảy xuống con hồ nhỏ. Cỏ cây lâu ngày bị vùi trong tuyết trắng nay cũng bắt đầu khoác một lớp áo xanh vươn người đứng lên, thỉnh thoảng còn nhún nhảy theo làn gió. Trong sân, những cánh hoa đào đua chơi cùng gió xuân góp phần điểm tô cho bức tranh chớm xuân tuyệt đẹp. Cách đó không xa còn có mấy chú chim sẻ vừa mới chuyển nhà tới đang riu rít tất bật. Vậy là mùa xuân tươi mới đã đến.

Thất Dạ ngồi trong đình viện hưởng thụ thứ mùi vị trong lành của một ngày đầu xuân, lười biếng vươn người một cái.

Bất chợt từ phía sau, một kiện áo được khoác lên người hắn.

“Cẩn thận cảm lạnh.”

“Cảm ơn phụ thân.”

Tươi cười xán lạn với Lãnh Dực Lặng, khuôn mặt Thất Dạ bây giờ cũng ửng lên như màu phấn hồng của những cánh đào ngoài kia. Một làn gió nhẹ thổi qua khiến những lọn tóc của hắn nhẹ hất lên, khiến Lãnh Dực Lặng ngây ngốc mà nhìn.

Lãnh Dực Lặng ôm lấy Thất Dạ, cảm thấy người hắn vẫn còn lạnh lạnh, không khỏi lo lắng trong lòng. Đáng chết, vì sao vẫn nhẹ thế, mấy đồ cho Dạ nhi ăn đi đằng nào hết vậy, sao lại không thấy có tí thịt nào? Dù sao cũng may khuôn mặt của Dạ nhi đã có chút sắc hơn trước.

“Tiểu Dạ Dạ, chúng ta đến chơi này.”

Tuy rằng ba người bọn Thượng Quan Tử Duyệt cách vài ngày sẽ đến nói là kiểm tra tình hình học tập của Thất Dạ, nhưng đáng lạ là hôm nay đến có điểm sớm hơn thường lệ.

Lãnh Dực Lặng trừu mến vuốt nhẹ mái tóc của Thất Dạ, nói: “Dạ nhi, hôm nay là sinh nhật con.”

Nguyên lai phụ thân còn nhớ rõ.

Hoàng Phủ Bình Hạo âm thầm nhìn Lãnh Dực Lặng, đúng là ở cùng hắn thì y mới có thể nở nụ cười như vậy.

Hoa Tình là người đầu tiên lấy lại tinh thần khi nhìn thấy nụ cười ôn nhu đầy sủng nịnh của Lãnh Dực Lặng.

“Tiểu Dạ Dạ, Lặng Lặng nói trước giờ con chưa được ra ngoài vui chơi một lần, cho nên hôm nay chúng ta sẽ đưa con đi chơi nha. Vừa vặn hôm nay là ngày hội thả hoa đăng, bên ngoài sẽ rất náo nhiệt đó.”

“Thật sự có thể đi sao?”

“Đương nhiên.”

Kỳ thật Thất Dạ từ lâu đã muốn xuất môn nhìn xem thế giới bên ngoài như thế nào, muốn nhìn thấy những người khác trông ra sao. Nhưng hắn lại cảm thấy thích ở bên phụ thân hắn hơn. Mà y lại là người ưa tĩnh, bình thường rất ít khi xuất môn, hắn lại không muốn miễn cưỡng y theo hắn ra ngoài dạo chơi. Chính vì vậy, cho đến tận lúc này hắn vẫn chưa một lần xuất môn mặc cho trong lòng luôn tồn tại sự tò mò, hiếu kỳ.

“Phụ thân đi cùng chứ?” Thất Dạ dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Lãnh Dực Lăng.

“Phụ thân không đi, Dạ nhi đi cùng mấy người Hoa cô cô đi.” Hội hoa đăng rất náo nhiệt, chắc chắn sẽ có rất nhiều người. Y vốn không thích chốn đông người, cho nên sẽ không đi.

Ánh mắt chớp động phủ lên một tầng thất vọng, Thất Dạ chỉ biết cúi gục đầu xuống, vẫn biết phụ thân ưa tĩnh, tốt nhất không nên cưỡng cầu.

Hoa Tình nhận thấy sự thất vọng ở Thất Dạ, liền nhanh tay đoạt lấy Thất Dạ trong lòng Lãnh Dực Lăng, tủm tỉm nói: “Tiểu Dạ Dạ, cha con không đi thì vẫn còn có Hoa cô cô, Thượng Quan thúc thúc, Hoàng Phủ thúc thúc đi cùng con mà. Nghĩa mẫu nghe nói, hội hoa đăng có rất nhiều tiểu cô nương xinh đẹp đi ngắm đăng. Đến lúc đó, tiểu Dạ Dạ nhìn trúng người nào, nghĩa mẫu sẽ lập tức bắt lấy, à không, là ‘mời’ nàng đến cho tiểu Dạ Dạ. Đương nhiên tiểu Dạ Dạ muốn bao nhiêu người cũng được, nam nhân tam thê tứ thiếp cũng bình thường mà.”

‘Ầm’ một tiếng, cái bàn cùng toàn bộ ẩm chén đặt trên đều tuyên bố từ trần, chỉ còn đúng bốn cái ghế may mắn có người chắn bên trên là sống sót được. Cùng lúc đó, nhiệt độ bao quanh giảm xuống đột ngột, còn có khả năng xuất hiện bão tuyết.

Thượng Quan Tử Duyệt giả bộ kinh hách vỗ ngực: “Hạo Hạo, người làm ta sợ quá nha.”

Hoàng Phủ Bình Hạo nhẹ vỗ lưng hắn: “Duyệt Duyệt, đừng sợ, có ta ở đây.”

Thất Dạ toát mồ hôi, không dám nói gì, chỉ biết nhìn hai người kia. Thình lình, Thất Dạ bị Lãnh Dực Lăng từ phía sau ôm lấy hướng thẳng cửa chính mà đi. Hoa Tình đặc ý vẫy tay ý bảo hai người còn lại mau theo. Thế là ba người bọn họ theo sau Lãnh Dực Lăng thẳng tiến trên đường lớn.

Thất Dạ hoàn toàn bị cảnh sắc trước mắt hấp dẫn, nào là những chiếc đèn ***g đỏ được treo trước cửa nhà mỗi hộ dân, nào là những gian hàng bày bán đủ các loại đèn màu khác nhau, lớn có, nhỏ có, có cái còn như bảy sắc cầu vồng. Rồi lại có cái làm cho người ta có cảm giác phù phiếm, hào nhoáng hoặc là âm áp.

Chưa kể đến rất nhiều đồ ăn nóng sốt hương bay ngào ngạt khiến Thất Dạ không khỏi nuốt nước miếng. Còn ngọc hồn lúc này thì đã xiên sà vào đầu đó kiếm ăn mất tiêu rồi.

Hoa Tình cầm trong tay hai xiên thịt dê đưa cho Thất Dạ, hai người bọn họ vui vẻ ăn từng miếng.

Trên đường thỉnh thoảng còn bắt gặp một số đôi tình nhân nắm tay thân thiết, cười cười nói nói vui vẻ. Không chỉ là những đôi nam nữ mà còn có cả nam nam. Ấy vậy mà bọn họ vẫn đường đường chính chính đi qua đi lại. Xem ra dân phong (phong tục người dân) nơi này cũng không đến nỗi cổ hủ.

Điều đáng ngạc nhiên nhất chính là trên đường không hiểu sao xuất hiện ở đâu năm người tuấn mỹ đi cùng nhau khiến cho mọi người đều ngây ngốc mà nhìn. Đặc biệt là một người tay ôm tiểu hài tử tựa như tiên tử giáng trần, cả người tản ra một cỗ ngạo khí khiến mọi người không thể không ngược nhìn. Còn có cả tiểu hài tử được y ôm giống như một tiên đồng. Hai con người đó làm cho người ta không thể không hoài nghi bọn họ có phải là thần tiên hạ phàm hay không.

Năm người bọn họ vừa xuất hiện liền bị vây chặt lại, nhưng cũng rất nhanh mọi người cũng biết ý mở đường để bọn họ đi qua.

Có một số nhân vật không thể vắng mặt trong những hội hè như thế này, đó chính là vài ba tên đầu trư thực hiện công tác đùa giỡn ‘con gái nhà lành’.

Và tất nhiên, lần này cũng không ngoại lệ, tên đầu trư không may mắn nào đó đã xuất hiện, mặt thì to bè, trên tay lại phe phẩy cái quạt, phía sau còn có mấy con chó săn to lớn, thô kệch. Đám người đó đang tiến lại chỗ năm người bọn họ.

“Yêu, mỹ nhân đây đi đâu vậy?”

Hoa Tình sờ sờ mặt, ôi, xinh đẹp quả nhiên bị chú ý, ai bảo mình thân là một người thiên sinh lệ chất như thế chứ.

Song, trên thực tế, lời này không phải nói với Hoa Tình, bởi vì tên đầu trư nào đó đang nhìn Lãnh Dực Lăng đến nhỏ nước miếng.

Hoa Tình cực độ khó chịu, trời sinh mình đoan chính như vậy mà lại không bằng một nam nhân sao?

“Uy, đầu trư, đem bốn cô nương ta quăng một bên người không cảm thấy đáng tiếc sao?”

Đầu trư liếc nhìn Hoa Tình một cái, ừm, không tồi, tuy không xinh đẹp bằng vị này nhưng cũng có thể liệt vào loại thượng thừa. Đầu trư lau lau nước miếng, nói: “Mang về hết, cả đứa nhỏ kia cũng mang luôn.” Nói xong hắn còn tẹt tẹt miệng y chang con heo vừa mới ăn cám.

Quả nhiên là trư, Thất Dạ thầm mắng một tiếng, đồng thời sớm ngăn cản Lãnh Dực Lăng phóng sát khí. Thất Dạ hẳn cũng không muốn lạm sát người vô tội mà.

“Mang về hết cho ta!”

Hoa Tình nhú nhú lông mày, khẩu khí thật lớn, ha ha, thật không biết lượng sức. Đường chuẩn bị giáo huấn cho tên đầu trư một bài học thì Thất Dạ liền lên tiếng ngăn cản: “Hoa cô cô, để Dạ nhi.”

Thất Dạ nổi hứng muốn chơi đùa, bởi vì mấy tháng nay được điều dưỡng vô cùng đặc biệt nên thân thể hắn cũng dần chuyển hóa tốt đẹp hơn. Cũng vì thế mà hắn đã có thể luyện tập một ít pháp thuật. Song cái chính là chưa có đủ linh khí nên hắn chỉ có thể luyện chút ít pháp thuật đơn giản để chinh người. Hiện tại, hắn rốt cuộc cũng có thể hảo hảo vui đùa một lát.

Thất Dạ khẽ phất tay một cái, ánh mắt đầu trư bỗng chốc trở nên mê mang, tay chân lảo nhò tự thoát y, những tầng thịt thừa bóng nhẫy theo từng cử động của thân thể mà rung lên.

Lãnh Dực Lăng vẻ mặt không chút biểu tình nói với mấy tên chó săn theo sau đầu trư: “Muốn sống thì cút mau.”

Thất Dạ dựa vào ngực Lãnh Dực Lăng vừa thưởng thức cảnh đẹp vừa ăn một số đồ ăn vặt Lãnh Phong mua đến.

“Phụ thân.” Thất Dạ giật nhẹ tay áo của Lãnh Dực Lăng. “Dạ nhi muốn chơi cái kia.”

Nương theo tầm mắt của Thất Dạ, Lãnh Dực Lăng liền nhìn thấy một xạp hàng. Trong đó được đặt ba con thú vải theo thứ tự ba bậc thang. Phía trước mỗi con thú vải có đặt một cái bình nhỏ.

Lãnh Dực Lăng khẽ gật đầu ra hiệu cho Lãnh Phong. Lãnh Phong đi tới chỗ lão bản đưa một ít bạc để đổi lấy mấy thanh gỗ rồi mới cẩn thận đưa cho Thất Dạ. Thất Dạ rút ra một thanh đưa cho Lãnh Dực Lăng, còn phần hắn thì ôm số còn lại hào hứng nhắm thẳng cái chai bé nhất ở trên cùng mà phi, ta ném, ta ném, ta ném đổ này.

Thất Dạ thập phần chán ghét bởi không biết vận khí của hắn bay vào xó nào mất tiêu rồi. Số gậy trong tay đã phi hết mà không có nổi lấy một cây trúng, lúc này hắn mới quay sang nhìn Lãnh Dực Lăng.

“Phụ thân sao còn chưa ném?”

Lãnh Dực Lăng tiến về phía trước một bước, đứng sau vạch trắng được kẻ sẵn vung tay một cái, thanh gậy một đường lao thẳng về phía trước. Thất Dạ đứng một bên thầm nghĩ, phụ thân ném mà không trúng mới là lạ.

Tất nhiên, Lãnh Dực Lăng một khi ra tay thì có khi nào không thành. Lần này cũng không ngoại lệ, không những cái chai ở bậc cao nhất đổ mà cả hai chai còn lại cũng đồng loạt gục ngã. Lão bản mặt mày đen hơn đáy nồi ngâm ngùi giao cả ba con thú vải cho Thất Dạ.

Ôm lấy thú vải trong người, Thất Dạ ngưỡng mộ thầm nói, phụ thân không phải người a

~Hương đóm nhỏ đứng gần đó khao khát nhìn chằm chằm vào ba con thú vải trong tay, Thất Dạ giơ tay vẫy gọi ý bảo chúng đến. Đám tiểu hài tử liền chạy đến xúm quanh Thất Dạ. Hắn giao toàn bộ thú vải cho đám tiểu hài tử trên chợ kia, bởi vì hắn nghĩ rằng hắn chỉ cần ôm phụ thân mình là quá đủ.

Cách đó không xa bỗng vang lên tiếng chiêng giòn giã....

Người qua đường A: “Nghe nói tiểu thư nhà Trần viên ngoại ném tú cầu, chỉ cần là người chưa có gia đình đều có thể đến tham dự.”

Người qua đường B: “Đúng vậy, nghe nói toàn bộ tài sản của Trần viên ngoại sẽ cho hết người con rể này.”

Người qua đường C: “Thảo nào, chuyện tốt như vậy có ai không muốn đi chứ.”

Ném tú cầu? Tính ham chơi của Thát Dạ lại nổi lên, hấn ra sức lôi kéo Lãnh Dực Lăng tới trước tòa nhà được giăng đèn sáng trưng.

Dưới hiên nhà chật ních toàn người là người, Thát Dạ đẩy Lãnh Dực Lăng xuống đứng phía cuối đám người rồi ngửa cổ nhìn lên tòa nhà. Bất quá, thân thể hần hiện giờ thực sự quá nhỏ, cái gì cũng không thể nhìn thấy nổi. Lãnh Phong thấy vậy liền nhắc Thát Dạ lên đặt trên vai để hần có thể thấy rõ hơn.

Dưới bao cặp mắt chờ mong, Trần tiểu thư cuối cùng cũng xuất hiện trên tầng hai. Từng bước nhẹ nhàng, uyển chuyển đi đến bên thành hiên, ánh mắt nhu tình của nàng lướt quanh toàn bộ đám người phía dưới để chọn ra được lang quân như ý. Dưới sự huyền ảo, bàn tán của mọi người, người cầm keng gõ lên một tiếng thật to ý bảo mọi người giữ trật tự.

Thát Dạ gãi gãi cằm, không tồi, nàng rất xinh đẹp, song vẫn còn thua xa cả dặm so với phụ thân.

“Phụ thân có hứng thú không?”

Lãnh Dực Lăng tuy đứng giữa đám người phàm phu tục tử kia nhưng không hề bị che khuất bởi lễ ngạo khí của y quá lớn, tức thì đám người khác không dám lại gần, buộc phải duy trì một khoảng cách nhất định với y.

“Không.” Hiện tại, y chỉ mong muốn được mau chóng rời khỏi cái chốn bát nháo này mà thôi.

Thát Dạ như muốn kiểm tra độ kiên nhẫn của Lãnh Dực Lăng mà cứ một mực đòi ở lại xem trò vui.

Trần tiểu thư cuối cùng cũng tung tú cầu, trái tú cầu tựa hồ bị giật dây lao thẳng tới chỗ Lãnh Dực Lăng, nhưng Lãnh Dực Lăng nhẹ nhàng lách người tránh qua. Thát Dạ không khỏi ngao ngán thở dài, xem ra phụ thân thật không có hứng thú rồi. Thát Dạ âm thầm dùng pháp thuật đẩy tú cầu lại chỗ đám người nọ để nó bay tới bay lui. Trần tiểu thư thấy vậy mặt liền đổi sắc. Điều đó càng làm cho Thát Dạ cảm thấy vui vẻ.

Thát Dạ cũng không ngờ tới, phía sau hần lại là Lãnh Dực Lăng đang chăm chú nhìn nhất cử nhất động của hần.

Thật không ngờ bảo bối nhi lại có năng lực này, xem ra Dạ nhi còn có rất nhiều điều gạt ta. Chẳng lẽ ta còn chưa đủ tín nhiệm trong lòng Dạ nhi sao? Không sao, ta sẽ chờ, chờ một ngày nào đó Dạ nhi sẽ đem hết thấy mọi chuyện nói cho ta biết.

Tú cầu đột nhiên rơi trọn vào người Lãnh Phong, Lãnh Phong há hốc miệng nhìn Trần viên ngoại đang chạy vội tới trước mặt hần không ngừng gọi hiên tể. Thát Dạ hả hê cười lớn kéo Lãnh Dực Lăng rời đi bỏ lại Lãnh Phong đáng thương một mình, xem người giải quyết việc này như thế nào, nếu Lãnh Phong thực lấy Trần tiểu thư kia, chỉ sợ Dương Liễu sẽ bay tới giết hết cả đám người này mất.

Đối với hành động nghịch ngợm này của Thát Dạ, Lãnh Dực Lăng cũng chỉ có thể ở trong lòng chia buồn với Lãnh Phong.

“Phụ thân, người không muốn tìm nương cho Dạ nhi sao?”

Lãnh Dực Lăng cúi nhìn tiểu bảo bối, ánh mắt lạnh thấu xương, “Dạ nhi muốn có nương?”

“Dạ.” Thát Dạ gật gật đầu.

Lãnh Dực Lăng bỗng nhiên buông tay Thát Dạ ra, “Dạ nhi muốn nương, phụ thân sẽ tìm cho con.”

Thát Dạ lặng nhìn bóng lưng Lãnh Dực Lăng đang nhỏ dần, trong ký ức lại thoáng qua hình ảnh một nam nhân đã đưa hần tới cô nhi viện ở kiếp trước, nhưng không hiểu sao sau này hần lại quên mất nam nhân nọ. Cố tìm kiếm lại hình ảnh nhạt nhòa của nam nhân kia, thẳng đến lúc Lãnh Dực Lăng hoàn toàn biến mất trong dòng người. Thát Dạ đứng trân trân tại chỗ, ta đã nói sai gì sao?

Lãnh Dực Lăng khoanh hai tay đứng một mình nhìn trăng sáng. Vầng trăng lén lút trốn vào tầng mây như ái ngại diện mạo của y. Lãnh Dực Lăng đắm chiêu suy nghĩ, chẳng lẽ ta đối với hân còn chưa đủ? Muốn nương? Hay là vẫn hận ta đã giết chết nương của hân?

“Lăng Lăng.” Hoa Tình từ xa đã trông thấy Lãnh Dực Lăng liền chạy tới.

“Lăng Lăng, người ngắm trăng sao?”

“Ừ.”

“Tiểu Dạ Dạ đâu? Ngủ rồi sao?”

Lãnh Dực Lăng bất chợt nhớ tới Thất Dạ, y ban đầu còn định nói rằng Thất Dạ ở chỗ Lãnh Phong, không đúng, Lãnh Phong còn đang bị cuốn lấy.

Hoa Tình thấy lãnh Dực Lăng không trả lời, cứ tưởng y chưa nghe thấy liền hỏi lại.

Một trận gió thổi qua, Lãnh Dực Lăng đã biến mất.

Vội vàng chạy tới chỗ đứng ban nãy, nhưng không thấy bóng dáng y đâu.

Cont...

16. Chương 16

Bên trong địa lao tối tăm có một đám hài tử vây quanh một tiểu tinh linh đang nằm ngủ. Bọn nhỏ cơ hồ không dám thở mạnh, chỉ sợ đánh thức tiểu tinh linh tỉnh giấc.

Thất Dạ mơ màng tỉnh dậy ần ần hai huyệt thái dương, đáng ghét, làm sao thể nhẫn, như thế nào sau mỗi lần tỉnh dậy lại ở một chỗ khác nhau thế này. Thất Dạ chỉ nhớ lúc trước hình như có ai đó từ sau chụp một cái khăn tay tẩm mê dược vào hân. Hân hơi rùng mình thầm nghĩ, sẽ không phải bị bắt cóc đấy chứ...

“Tinh linh, người tỉnh rồi sao?” Một đứa nhỏ trông có vẻ lớn nhất cẩn thận hỏi.

Thất Dạ đưa mắt nhìn qua, thấy ở đây ngoài hân ra còn có tầm mười mấy đứa nhỏ khác, tất cả đều là những nam hài trắng trẻo, đáng yêu, xem ra không phải mỗi ta bị bắt tới đây.

“Ta không phải tinh linh.”

“Nhưng mẹ ta có kể, tinh linh rất đẹp, người nhìn đẹp như vậy, khẳng định là tinh linh rồi.”

“Tinh linh có cánh, ta có sao?”

Bọn nhỏ đổ dồn ra sau lưng Thất Dạ nhìn ngó một hồi rồi mới lắc đầu, quả thật không có cánh.

“Này, có thể nói cho ta biết, các người tới đây từ khi nào không?”

Vẫn là đứa nhỏ lớn nhất đứng ra nói: “Tất cả mọi người đều đến đây được mấy ngày rồi.”

Cả đám người thế này mà cũng có thể chứa, bọn cướp này hân phải rất mạnh. Ngọc hồn không biết bay đi đâu, giờ thì khỏi về. Phụ thân đâu, tìm không thấy ta liệu có sốt ruột không? A~ không phải đã bỏ ta lại sao, làm sao có thể nôn nóng chứ. Cho tới cùng cũng chỉ có thể tự mình bước đi mà thôi. Thất Dạ miên man suy nghĩ.

“Đúng rồi, mấy ngày nay thường xuyên có người tới mang một trong số bọn ta đi, nhưng là đi rồi sẽ không thấy trở lại nữa. Tinh linh, người phải cẩn thận đó. Khi có người tới, người phải trốn cho kỹ, ngàn vạn lần đừng để bọn chúng nhìn thấy.”

Thất Dạ bất đắc dĩ cười cười, nói vậy rồi sao vẫn còn gọi là tinh linh. Những đứa nhỏ không trở lại đó hân là được người nhà chuộc đi rồi. Thất Dạ cũng không dám nói với những đứa nhỏ ở đây là bọn chúng đã bị bắt cóc, hân chỉ sợ rằng nói ra sẽ làm bọn chúng càng hoảng loạn mà thôi.

Cánh cửa đại lao được mở ra, theo sau có mấy tên nam nhân tiến vào. Thấy có người đến, đứa nhỏ lớn nhất vội đẩy Thất Dạ ra sau lưng. Đáng tiếc là Thất Dạ vẫn bị phát hiện, nam nhân cầm đầu đánh mắt cho mấy tên còn lại, bọn chúng hiểu ý liền lùi Thất Dạ đi.

“Tĩnh linh....”

Đứa nhỏ che chắn cho Thất Dạ lao lên gắt gao ôm lấy chân nam nhân không cho hắn mang người đi, liền bị nam nhân đó một cước đá văng ra. Cửa lao nặng nề đóng lại.

Nam nhân dẫn Thất Dạ đi qua rất nhiều nơi, Thất Dạ kinh ngạc, chẳng lẽ phụ thân tới chuộc mình? Nhưng điều này không thể nha.

Mãi nghĩ ngợi, Thất Dạ đã bị đẩy vào một căn phòng, nam nhân dẫn hắn tới đứng ngoài đóng cửa lại. Thất Dạ đứng lên đánh giá nơi này. Nhìn qua cũng biết đây là một căn phòng vô cùng xa xỉ, có thể dùng từ lộng lẫy để miêu tả. Nơi nơi đều đặt những đồ cổ quý giá, trên tường còn treo rất nhiều danh họa thư pháp. Nhưng không thể không nói rằng, chủ nhân căn phòng này con mắt quá kém nếu không muốn nói là đui mù. Đồ vật tinh quý nhưng không thể thích đâu thì đặt thế này được, rõ ràng là phá hỏng cả vẻ đẹp của đồ cổ.

Từ trong phòng truyền đến mấy tiếng động nhỏ, Thất Dạ chần chừ đi vào. Trên chiếc giường to lớn có một nam nhân đang lắc lư thân mình, hắn hình như đang đè lên cái gì đó, miệng còn không ngừng trút ra những hơi thở nặng nề nhưng có vẻ vô cùng khoan khoái.

Nam nhân phát hiện có người đến, chậm rãi ngẩng đầu. Đầu tóc hắn đã có hai màu, nhưng lại được buộc cao bằng một dải lụa đỏ đằng sau, đôi mắt vẫn đục, trợn trợn khiến người khác có cảm giác chỉ cần lắc đầu mạnh một cái là trông mắt sẽ rớt ra ngoài. Trên người hắn còn mặc một cái yếm đỏ cụt ngắn, hai má chảy xuống đầy nếp nhăn được đánh son đỏ choét.

“Oa, thật kinh khủng ~!” Thất Dạ không khỏi cảm thán.

Nam nhân đó nghiêng người để lộ một khe hở, Thất Dạ liền thấy rõ hắn đang đè lên một tiểu nam hài nhìn vô cùng thuận mắt.

Nam hài đó toàn thân trần trụi, làn da lóa lóa vô vàn những dấu ngân xanh tím, khuôn mặt thì trắng bệch cắt không còn hột máu, hai mắt mở to mất tiêu cự. Dưới thân hắn, sàng đan đã bị nhuộm đỏ một mảng lớn.

Thất Dạ bị cảnh tượng hãi hùng trước mắt dọa sợ, vội che miệng lại lùi về phía sau, nhất thời hiểu được tình hình, xem ra không phải là bị bắt cóc. Ta, còn cả đám nhỏ trong lao, có thể tất cả đều là công cụ tiêu khiển cho lão nam nhân này. Hơn nữa, lão nam nhân này hẳn là thích nam hài, cho nên trong lao mới có nhiều đứa nhỏ xinh xắn đến vậy. Quả nhiên là một tên già đầu có sở thích biến thái.

Thiên Sơn Đồng Mỗ (tác giả: thỉnh tha lỗi cho ta vì gọi như vậy...) thấy Thất Dạ, đôi mắt vẫn đục chợt lóe phát ra ánh sáng, đứa nhỏ này cùng người kia thật giống nhau. Đứng đây, hắn đem đứa nhỏ dưới thân quăng ra một bên, từ từ hướng tới chỗ Thất Dạ.

Thất Dạ vội vàng thối lui tới góc tường, hắn cũng không muốn chết khó coi như vậy. Dù gì cũng chết, không bằng lập tức tự sát cho rồi. Sĩ khả sát bất khả nhục (có thể chết nhưng không thể chịu nhục), tuy rằng hiện giờ Thất Dạ không thể coi là sĩ nhưng tốt xấu gì hắn cũng không nguyện sống một cuộc sống nhơ bẩn như vậy.

Thiên Sơn Đồng Mỗ ngồi xuống nhìn thẳng vào mặt Thất Dạ, càng nhìn càng giống, hắn mở cái miệng không còn mấy cái răng nói: “Bé con, không phải sợ, ta sẽ không thương tổn ngươi.” Đương nhiên sẽ không, ta còn muốn chơi đùa với ngươi đây.

Thất Dạ như muốn ói ra, Hoa Tình cùng Thượng Quan Tử Duyệt cũng thường xuyên kêu hắn là ‘bé con,’ nhưng nghe thấy vô cùng thuận tai. Ấy vậy mà lời nói từ miệng nam nhân này phun ra lại khiến hắn nổi hết da gà da vịt.

Thiên Sơn Đồng Mỗ sai hạ nhân mang tới một thùng thủy, hắn cởi bỏ cái yếm trước ngực, bước vào đục thùng ngồi, nước trong thùng theo đó mà tràn ra ngoài phân nửa. Hắn hướng Thất Dạ vẫy tay, nói: “Tiểu

Dạ nhi, mau đến giúp ca ca tắm rửa.” (Gà tự hỏi, không biết lão này biết tên con nhà người ta như thế nào hay vậy O.O??)

Vừa mới trấn tĩnh để không ói ra, trong bụng Thất Dạ lại lục đục sôi lên một trận, lão già kinh tởm này thế nào lại tự xưng là ca ca cơ chứ... Không biết lấy gương soi lại bản thân chắc, sống đến bảy tám mươi năm rồi mà không hay biết gì sao? Tuy vậy, Thất Dạ vẫn ngoan ngoãn đi đến bên đục thùng, lấy một chiếc ghế để đứng lên, cố nén cảm giác buồn nôn sờ vào cái đầu như mấy trăm năm chưa tẩy qua một lần. Đồ tinh hươg, xoa đều lên đầu y. Một màu đen theo đầu chảy xuống hòa cùng màu nước trong thùng.

Thiên Sơn Đồng Mỗ nhắm mắt lại hưởng thụ sự phục vụ của Thất Dạ.

Gội đầu xong, Thất Dạ lại tiếp tục chà lưng cho y, mỗi lần chà sẽ gột được rất nhiều ghét, đến mức còn nổi một tầng dầu trên mặt nước. Thất Dạ một bên massage một bên đề cao cảnh giác. Hắn không dám cam đoan lão nam nhân này sẽ không tùy thời động đục, không khéo sau đó sẽ nhảy lên bắt hắn XXOO mất.

Họa may thay, Thiên Sơn Đồng Mỗ không có nổi lên phản ứng. Chắc là do hắn lúc trước cũng đã quá lao lực.

Tẩy rửa xong, hắn liền mò lên giường nằm ngủ, thuận tiện mang Thất Dạ thành gối ôm.

Đáng thương cho Thất Dạ bị mùi thối trên người Thiên Sơn Đồng Mỗ ám cho thiếu nước té xỉu, như thế nào tắm lâu như vậy mà vẫn thối? Đến đây, Thất Dạ không khỏi nhớ tới mùi hoa lan trên người Lãnh Dục Lăng. Tưởng tượng cảm nhận được hương thơm dịu nhẹ kia, Thất Dạ cuối cùng cũng cảm thấy thoải mái đôi chút, hắn thật muốn chìm sâu trong cảm giác thanh thản đó.

Cũng coi như lần này Thất Dạ gặp may, Thiên Sơn Đồng Mỗ xem như hôm nay chơi đã đủ, cho nên lúc này, sau khi tỉnh ngủ, hắn chỉ đem Thất Dạ nhốt vào mật thất mà thôi.

Cả mật thất chỉ đốt đúng một ngọn đèn khiến mọi vật đều trở nên vô cùng mờ ảo, không khí nơi này tản mạn ra một mùi hôi thối khủng khiếp, còn có cả cảm giác lạnh lạnh sống lưng.

Sau khi thích ứng được với không gian nơi đây, Thất Dạ có thể nhìn khá rõ ràng mọi cảnh tượng nơi đây. Một cỗ hàn khí kéo từ lòng bàn chân chạy thẳng lên đỉnh đầu. Hắn có thể nhìn rõ những thây xác của hơn trăm nam hài ở nơi đây. Mỗi cái xác đều mang một kiểu dạng khác biệt, cái thì huyết nhục mơ hồ, cái thì không có mắt, cái thì bị cấm cọc trên tường..... tàn nhẫn đến cực điểm.

Cho dù trước đây Thất Dạ có gặp qua vô số tử thi quỷ mị nhưng cảnh tượng trước mắt này lại dọa hắn sợ đến chân vô lực mà ngã ngồi trên mặt đất. Tưởng tượng đến cảnh bản thân sẽ phải sống chung với đồng thi thể này, Thất Dạ buồn nôn đến cực điểm. Nếu không phải trong bụng hắn không gì, phỏng chừng hắn đã phun ra đến thiên hôn địa ám áo.

Tìm lấy một góc nhỏ, Thất Dạ co ro thu người ngồi xuống. Lúc ban đầu hắn quả thực có sợ hãi nhưng dần dần cũng bớt sợ hơn. Chỉ là, hắn lúc này rất mong muốn được gặp Lãnh Dục Lăng, dù chỉ gặp mặt một lần cũng tốt.

Cont...

17. Chương 17

Ngọc hồn vừa đi vừa lắc lắc cái đầu nặng trĩu vì say khướt. Không nghĩ đến tửu lượng của hắn lại kém đến vậy, chỉ một chén nữ nhi hồng đã làm hắn ngủ thẳng đến cả ngày trời.

Rất nhiều người trên đường đã lao vào hắn làm cho khối thân thể trong suốt tán ra lại hợp vào khá nhiều lần, nhưng hắn một chút cũng không để ý. Hắn cứ giữ nguyên cái bộ dạng xiêu vẹo đó mà trở về Lãnh Nguyệt cung.

Bầu không khí trong Lãnh Nguyệt cung hôm nay vô cùng quái dị, bất cứ một ai đi trên đường đều mang bộ mặt giống quân đầu người trong bộ bài, tuy rằng cũng không khác ngày thường là mấy.

Điều khiến Ngọc hồn nghi hoặc chính là hần không cảm nhận được khí tức của Thất Dạ trong Lãnh Nguyệt cung. Hần thử tìm mấy lần cũng vô pháp thấy được y. Hừ, nhất định là lại cùng tên phụ thân mặt lạnh xuất môn đi chơi rồi, ôi~ ta nên đi nghỉ một chút vậy.

Sau lưng ngọc hồn bỗng truyền đến một cơn gió lạnh. Ngọc hồn cứng ngắc quay đầu lại, bắt gặp bộ mặt thâm trầm không biểu tình của Lãnh Dực Lăng.

Lãnh Dực Lăng dùng ngón cái cùng ngón trỏ nhắc ngọc hồn lên, nhìn thẳng vào mắt hắn, lạnh lùng hỏi: “Dạ nhi đâu?”

Đầu ngón tay cùng thanh âm của Lãnh Dực Lăng như tỏa thêm khí lạnh khiến không khí nơi đây ngay lập tức giảm xuống cả chục độ.

Không chịu nổi áp lực từ người phía trước, ngọc hồn run rẩy, sợ hãi: “Hắn..... hần không phải ở cùng người sao?”

“Người không ở cùng với hần?” Lãnh Dực Lăng hỏi lại, phượng nhãn hơi nheo bắn ra hàng loạt mũi tên băng giá.

Ngọc hồn dần dần hiểu được tình hình hiện tại, cẩn thận hỏi han: “Hần... không thấy hần đâu à?”

Không có sự phủ nhận, trong lòng ngọc hồn đã có thể hiểu nguyên do hần không cảm thấy hơi thở của Thất Dạ trong Lãnh Nguyệt cung. Ôi~ hai người này, không thể hảo hảo yên ổn một đời sao...

Lãnh Dực Lăng sau cùng vẫn buông ngọc hồn ra, nhưng trong mắt y vẫn tràn ngập hàn khí khiến người ta cảm thấy lạnh đến tận xương tủy.

Ngọc hồn ngay cả nuốt nước bọt cũng cảm thấy vô cùng khó khăn. Hần có thể đọc rõ ý tứ ‘không tìm thấy Thất Dạ hần sẽ phải chết’ trong mắt Lãnh Dực Lăng, mà hần cũng không muốn lấy tính mạng của bản thân ra đùa.

Ngọc hồn cẩn thận bê một chậu nước đặt lên bàn. Hần nhắm mắt lẩm nhẩm niệm chú ngữ truy tìm khí tức của Thất Dạ. Lát sau, trên mặt nước liền hiện lên khung cảnh ngày hội hôm trước. Mặt nước hơi dao động một chút, rồi hiện con đường phồn hoa khi đó, Thất Dạ đứng chờ Lãnh Dực Lăng. Xuyên qua người đi đường, đi thẳng đến tiền viện một tòa nhà vô cùng khí phái. Từ tiền viện tiến vào đại viện, đi qua những khúc hành lang dài gấp khúc lại tiến vào một gian phòng. Gian phòng đó được bài trí cực độ xa hoa mà hỗn tạp. Đi tiếp vào nội phòng, một lão nam nhân nhìn hết sức đáng khinh đang đè trên người một nam hài mà thực hiện những hành động mập mờ như người nguyên thủy.

Sợi dây thần kinh trong đầu của Lãnh Dực Lăng căng ra, trong miệng một cổ tanh mặn lan tỏa.

“Kia không phải là hần.”

Lời nói của ngọc hồn tựa như định tâm hoàn đối với Lãnh Dực Lăng. Ngọc hồn tiếp tục dò đường. Cảm thấy hơi thở của Thất Dạ như từ sau bức tường phát ra, ý niệm của ngọc hồn tiếp tục xuyên qua bức tường đi vào gian mật thất tối tăm. Trên mặt nước liền hiện lên một đồng thi thể nằm ngổn ngang hư thối, mục rữa. Cảnh tượng này lại khiến tâm tình của Lãnh Dực Lăng như thất vào. Ý niệm của ngọc hồn lại tiếp tục dò tìm hơi thở của Thất Dạ, rốt cục cũng tìm ra Thất Dạ đang ngồi co lại một góc xa chỗ thi thể nhất.

“Dạ nhi....” Lãnh Dực Lăng không kiềm lòng nổi gọi thành tiếng.

Thất Dạ trong mật thất ngẩng đầu lên, hần dường như nghe thấy thanh âm của lãnh Dực Lăng gọi tên hần.

Hình ảnh trong mặt nước biến mất, ngọc hồn mở mắt ra, vội vàng hít thở thuận khí. Tiêu hao năng lực làm cho hần cảm thấy mệt mỏi, ngọc hồn nói: “Mau đi, bằng không hần có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

Lãnh Dực Lăng dụng khinh công bay ra khỏi Lãnh Nguyệt cung thì gặp ngay Thượng Quan Tử Duyệt đang đi tới.

“Lăng Lăng, tìm được Dạ Dạ chưa?”

Lãnh Dực Lăng không trả lời, chỉ vội vã phóng đi trước. Thượng Quan Tử Duyệt cũng không hỏi nhiều, liền cố gắng bám theo sau.

Trí nhớ của Lãnh Dực Lăng thật tài tình, chỉ nhìn qua một lần y đã nhớ toàn bộ lộ trình. Đợi đến lúc y dừng lại thì đã đứng trước cửa tòa lầu trắng lệ treo bằng Tiêu Dao phái.

“Lăng Lăng, ngươi tới Tiêu Dao phái làm gì?”

“Dạ nhi ở bên trong.”

“Không phải chứ....” Thương Quan Tử Duyệt kêu to, “Trưởng môn Tiêu Dao phái là một tên biến thái, Tiểu Dạ Dạ ở trong đó không phải quá nguy hiểm rồi sao?”

Trưởng môn Tiêu Dao phái vốn là một người khó lường, được người giang hồ xưng là Thiên Sơn Đồng Mỗ, là một nhân vật nổi danh trong chốn võ lâm. Điểm đó có thể cho qua nhưng nói đến hắn thì không thể không nhắc đến hắn có sở thích yêu thích nam đồng, thích dùng phương pháp tra tấn để tăng thú tính, lại còn đặc biệt thích XXOO với thi thể. Hắn đã dụ dỗ không biết bao nhiêu nam đồng. Chỉ cần là người hắn nhìn trúng, cho dù là danh sĩ võ lâm hay quan to trong triều.... hắn sẽ dùng mọi thủ đoạn để bắt về. Rất hiếm ai có thể thoát được ma trảo của hắn, nếu không muốn nói là không ai cả.

Lãnh Dực Lăng đường đường chính chính tiến qua đại môn, bên cửa có hai người đã sớm hóa đá tại chỗ. Dưới ánh mặt trời, thi thể có một thứ ánh sáng mỏng manh lấp ló trước yết hầu bọn họ. Không biết từ lúc nào đã có hai cây ngân châm được phóng ra.

Trong nội phòng, Thiên Sơn Đồng Mỗ kéo Thất Dạ từ mật thất đi ra nói là có chuyện cần nói, nhưng lại là nói ở trên giường. Hắn đã không kìm nén nổi ý nghĩ muốn nuốt gọn, chà đạp người có khuôn mặt rất giống ‘y’. Hắn đã vô số lần tưởng tượng đến cảnh con người cao quý kia phải hầu hạ dưới thân mình, yêu mị mà kêu lên những thanh âm quyến rũ. Hắn quyết định hôm nay sẽ biến ý nghĩ đó thành hiện thực.

Trong mắt Thiên Sơn Đồng Mỗ, Thất Dạ đã sớm biến thành người kia.

Thất Dạ hoàn toàn không nhận thấy nguy hiểm đang kề cận trước mắt, trong đầu Thất Dạ lúc này chỉ có tiếng gọi mơ hồ nhưng rất chân thật đầy lo lắng của Lãnh Dực Lăng mà thôi.

Thẳng đến lúc bị Thiên Sơn Đồng Mỗ áp trên cơ thể, Thất Dạ mới lấy lại được tinh thần, trời ơi~ ta bị lão nam nhân ghê tởm này đè sao... Thất Dạ liều mạng giãy dụa nhưng không thể nào xê dịch được thân mình to lớn của người nằm trên. Cái chính là những kháng cự đó của Thất Dạ bất quá cũng chỉ như gãi ngứa, đã vậy còn tăng thêm dục vọng cho lão ta.

Hoảng loạn, Thất Dạ quên mất bản thân còn có thể sử dụng pháp thuật.

Hai mắt của Thiên Sơn Đồng Mỗ đã bị dục vọng chiếm giữ. Bàn tay thô ráp của hắn bắt đầu lân la trên khuôn mặt Thất Dạ khiến Thất Dạ cảm thấy vô cùng ghê tởm.

“Đừng cử động, ta không muốn lộ thương người. Người có biết ta yêu người đến nhường nào không? Làm người bị thương, ta sẽ rất đau lòng.”

Câu nói này hiển nhiên không phải dành cho Thất Dạ. Và hắn cũng hiểu được, bản thân hắn lúc này đã trở thành thể thân cho ‘người kia’, và ‘người kia’ cùng hắn hẳn là có tương mạo khá giống nhau.

“Lão yêu quái, ngươi mau buông ta ra, ngươi nhận nhầm người rồi.” Thất Dạ lên tiếng mong thức tỉnh thần trí của Thiên Sơn Đồng Mỗ.

Một bạt tai giáng xuống mặt Thất Dạ khiến đầu óc hắn nhất thời xoay chuyển.

“Lãnh Dực Lăng, ta biết ngươi lại muốn cự tuyệt ta, mỗi lần ta nói chuyện với ngươi, ngươi luôn trưng ra bộ mặt châm biếm, khinh thường mà tránh xa ta, ngay cả nói chuyện cũng không nguyện cùng ta. Nhưng hiện tại đã khác, ngươi đang ở trong tay ta, còn muốn giả bộ thanh cao sao? Hôm nay, ta nhất định kéo bỏ lớp mặt nạ của ngươi. Ta muốn cho mọi người biết rằng, Lãnh đại cung chủ ngươi cũng phải hầu hạ dưới thân ta, ha ha ha~ Ta thật sự muốn chiêm ngưỡng bộ dạng *** đàng của ngươi khi được ta ban phát khoái cảm.”

Nguyên lai... Nguyên lai chính mình lại là thể thân cho phụ thân, hừ, phụ thân nếu cùng lão đầu thối này nói chuyện, đúng là phụ thân có vấn đề. Mà cái gì cơ? Lão đầu thối này còn dám có ý định yy phụ thân, đúng là đồ cóc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga, si tâm vọng tưởng...

Hai tay Thất Dạ bị cột lại đầu giường, muốn vùng thoát, kháng cự nhưng tất cả chỉ là vô dụng.

“Ta không muốn bịt miệng ngươi bởi vì ta còn muốn nghe âm thanh rên rỉ cầu xin của ngươi, ha ha~~” Thiên Sơn Đồng Mỗ vừa cười vừa xé bỏ lớp y phục trên người Thất Dạ.

Thất Dạ chỉ còn biết nhắm mắt lại, một giọt lệ khế lăn vào mép tóc, “Phụ thân....” Cùng lúc đó, khoe miệng hẳn hơi gọi lên, giống như đang mỉm cười.

Trong lòng Lãnh Dực Lãng chợt nổi lên dự cảm bất an mãnh liệt. Dựa theo đường đi trong trí nhớ, y đi tới trước cửa nội phòng, một cước đá vàng cánh cửa đã được cài chặt, tức tốc xông vào.

“Ai?”

Thiên Sơn Đồng Mỗ còn chưa kịp quay đầu xem kẻ nào cả gan phá hư chuyện tốt của hắn thì đã bị một cỗ sát khí đánh văng ra xa ói một bụng máu. Đang muốn đứng lên thì lại bị người điểm huyết đạo. Hắn ngược mắt lên nhìn, bắt gặp ngay bộ mặt tràn đầy sát khí của Thượng Quan Tử Duyệt. Người luôn trưng ra bộ mặt hờn hờ như y cũng có lúc biến thành dạng này, điều đó nói lên một việc chắc chắn, Thiên Sơn Đồng Mỗ nhất định sẽ chết thảm.

Lãnh Dực Lãng nhìn thấy vẻ mặt tự tiếu phi tiếu của Thất Dạ, vội vàng sợ hãi nắm lấy hàm dưới của hắn. Một dòng máu đỏ theo miệng Thất Dạ trào ra. Lãnh Dực Lãng nhanh tay điểm mấy huyết đạo để bảo trì tính mạng cho hắn rồi mới nhét vào miệng hắn một viên dược.

Như thế nào ngay cả chết cũng không xong? Thất Dạ cảm thấy vô cùng tức giận.

“Dạ nhi....”

Âm thanh huyền hoặc vờn quanh trong đầu Thất Dạ.

“Dạ nhi....”

Thấy Thất Dạ không có động tĩnh gì, Lãnh Dực Lãng hốt hoảng lắc lắc người Thất Dạ, giọng nói cũng theo đó run lên.

Có một giọt chất lỏng ẩm ẩm rơi trên mặt Thất Dạ.

Phụ thân.... là phụ thân sao? Trong mắt Thất Dạ hiện lên vô số kinh ngạc.

“Dạ nhi, là phụ thân.”

Lãnh Dực Lãng đem bàn tay Thất Dạ áp lên mặt mình. Lúc này, hắn có thể xác nhận được thứ chất lỏng ẩm ẩm vừa rồi là nước mắt của phụ thân hắn, phụ thân... phụ thân khóc sao...

Thất Dạ muốn nói nhưng mở miệng chỉ phát ra những thanh âm ‘a a a’ mà thôi. Vì thế, hắn liền nhẹ nhàng ngẩng đầu hôn lên những giọt lệ trên mặt Lãnh Dực Lãng. Lúc này đây, mọi đau đớn trong miệng hắn giống như đã tiêu tan hết.

“Lãng Lãng, ngươi còn muốn ngồi đó đến khi nào nữa, ngươi muốn để Tiểu Dạ Dạ thành câl nhảm luôn hả.”

Nghe được lời nhắc nhở của Thượng Quan Tử Duyệt, Lãnh Dực Lãng mới lấy lại tinh thần, y ôm lấy Thất Dạ lao ra khỏi cửa sổ.

Thượng Quan Tử Duyệt lúc bấy giờ mới quay đầu lại thoáng nhìn Thiên Sơn Đồng Mỗ đang bất động, âm hiểm nở một nụ cười, lão già kia, ta nhìn ngươi khó chịu đã lâu, mỗi lần đều dùng ánh mắt hèn mọn đó nhìn Lãng Lãng. Lãng Lãng nhà ta là người người có thể mơ tưởng sao? Trước kia không có hứng chơi đùa với ngươi, hiện tại thì... hắc hắc ~~!!! Chúng ta cứ từ từ chơi nha.

Một điệu cười âm hiểm vang khắp bầu trời, một pháo tín hiệu được bắn lên nở rộ.

Cont...

18. Chương 18

“Dạ Dạ, mau cho thúc thúc cùng Hoa cô cô nhìn vết thương của con nào.”

Thất Dạ ngoan ngoãn vươn đầu lưỡi cho Thượng Quan Tử Duyệt cùng Hoa Tình xem. Trên đầu lưỡi của Thất Dạ lúc này chỉ còn lại một vết dài nhạt minh chứng cho sự việc ngày hôm qua hẳn thực có ý định cắn lưỡi tự sát mà thôi.

“Oa, Lãng Lãng, y thuật của người từ khi nào lại trở nên cao siêu đến vậy, chỉ trong một đêm ngắn ngủi mà đã chữa khỏi cho Tiểu Dạ Dạ rồi.”

Lãnh Dực Lãng liếc nhìn Thượng Quan Tử Duyệt một cái, không thèm đáp lời.

Thất Dạ ngồi một bên thản nhiên nở một nụ cười, cũng chính là mới hôm qua, hắn phát hiện ra nước mắt của phụ thân hắn có công hiệu chữa khỏi bách bệnh.

“Thượng Quan Thúc Thúc, bọn nhỏ trong lao ngục thế nào rồi?”

“Tiểu Dạ Dạ yên tâm, thúc thúc đã trả bọn nhỏ về nhà hết rồi. À, trong đó có một đứa trẻ cứ liên hồi lôi kéo ta hỏi cái gì mà tinh linh ở chỗ nào. Thật lâu sau khi nghe nó miêu tả, ta mới biết người nó muốn hỏi chính là con đó. Vì vậy, ta đã nói cho nó biết thân phận của Tiểu Dạ Dạ rồi. Nó có nhờ ta chuyển lời tới con, nó nói nó sẽ đi tìm con đó. Ha ha, Tiểu Dạ Dạ nhà chúng ta mị lực cũng thật lớn.”

“Tất nhiên.”

Hoa Tình một bên phụ họa theo.

“Không biết là ai đã dương dục ra a! Mới vậy đã thu hút được sự chú ý của người khác, sau này lớn lên hẳn sẽ càng được nhiều người để ý cho xem, hắc hắc ~!” Tiểu Dạ Dạ, mau đi gây tai họa cho cả vô lâm thôi, ha ha~!

Hai người lại bị Lãnh Dực Lãng ném cho một cái nhìn khinh thường.

“Tình Tình, nếu lúc đó người có mặt ở đó, người nhất định phải giết mình nha, Lãng Lãng y”

Lãnh Dực Lãng từ nhỏ đã là một đứa trẻ đặc biệt kiên cường. Ba người bọn họ lớn lên từ nhỏ cùng Lãnh Dực Lãng nhưng chưa bao giờ nhìn thấy y rơi lệ.

Trước đây có một lần bọn họ cá cược xem ai có thể làm Lãng Lãng khóc thì hai người còn lại sẽ tôn người đó làm sư phụ. Kết quả, điều đó chỉ có thể xảy ra trong suy nghĩ bọn họ mà thôi. Từ đó về sau, ba người họ tin tưởng rằng Lãnh Dực Lãng chỉ khóc một lần duy nhất là khi từ bụng mẹ chui ra (ai biết đâu được, có khi không khóc cũng nên). Thế nhưng, cái cảnh tượng Lãnh Dực Lãng rơi lệ chỉ xảy ra trong tưởng tượng của bọn họ lại xảy ra vào đúng ngày hôm qua, là vì Thất Dạ.....

“Thượng Quan Tử Duyệt...” Lãnh Dực Lãng tặng kèm một ánh mắt băng lãnh.

“Được rồi, ta không nói nữa... chỉ là do ta sống đến nhường này năm, lần đầu tiên mới nhìn thấy cảnh tượng đáng rung động như thế, ta sẽ hảo hảo trân giữ nó trong lòng.” Bộ dạng lê hoa đài vũ của Lãng Lãng thật khiến người ta phải thương tiếc.

Hoa Tình xoa xoa hai bàn tay nói: “Hừ, cụt cả hứng, mới nói một nửa đã dừng lại, có nói cũng như không. Lãng Lãng, Thiên Sơn Đồng Mộc nên xử trí thế nào đây? Hạo Hạo đã tống hắn vào địa lao rồi.”

Ánh mắt Lãnh Dực Lãng nguyên bản đã trở nên ôn hòa nhưng nay trong nháy mắt lại trở nên lạnh đến thấu xương. Bất quá cũng chỉ trong nháy mắt thôi. Y đưa tay khẽ vuốt mái tóc đen nhánh của Thất Dạ, nhẹ giọng nói: “Các người cũng biết nên làm gì rồi đó.” Thanh âm bình tĩnh đến độ như không có việc gì xảy ra của Lãnh Dực Lãng lại tiềm ẩn một ma lực đáng sợ.

Đuổi hai người Thượng Quan Tử Duyệt cùng Hoa Tình đi, Lãnh Dực Lãng nâng người Thất Dạ lên, nhìn thẳng vào mắt hắn, chậm rãi nói: “Dạ nhi, tha thứ cho phụ thân nhé.”

Thất Dạ lắc đầu, “Dạ nhi cho tới bây giờ đâu có trách phụ thân mà phải tha thứ.”

Lãnh Dực Lãng siết chặt vòng tay, làm cho thân mình gầy yếu mỏng manh của Thất Dạ dính sát vào y. Nhắm mắt lại, y thưởng thức mùi hương trên người Thất Dạ. Dạ nhi ngày thơ là vậy, sao bản thân ta lại nhất thời hoa mắt đầy Dạ nhi vào hoàn cảnh đó chứ...

“Dạ nhi...” Tiếng gọi tựa như một lời vô nghĩa lại giống như một câu gọi nhỏ nhẹ ân tình.

Trong địa lao âm u hắc ám, ngoài tiếng hô hấp nặng nề của Thiên Sơn Đồng Mỗ ra thì không còn một thanh âm nào khác.

Lách cách, tiếng tra khóa vào ổ vang lên theo âm thanh xiềng xích. Sau đó, cánh cửa địa lao của một phòng giam vang lên.

“Tiêu chương môn, lâu lắm không gặp.”

Thượng Quan Tử Duyệt phe phẩy chiết phiến trong tay (trời lạnh vậy sao còn dùng chiết phiến...). Mặc dù trên mặt hắn đang bày ra một nụ cười, nhưng nụ cười đó lại khó đoán vô cùng.

“Tiêu chương môn, ngài cũng đừng nên không để ý tới văn bối nha, lần này văn bối đến chính là mang đến thứ ngài thích nhất đó.”

Thiên Sơn Đồng Mỗ nhìn Thượng Quan Tử Duyệt cũng không đáp lại. Được làm vua thua làm giặc, đạo lý này không cần nói hắn cũng biết, huống chi hắn còn bị bế phong á huyết, căn bản không thể nói chuyện.

“Xưa nay văn bối có nghe Tiêu chương môn yêu thích nam đồng, cho nên lần này văn bối cả gan chọn lấy mấy người tư sắc cũng không đến nỗi tệ lắm đến ‘phục vụ’ Tiêu chương môn.” Thượng Quan Tử Duyệt khép chiết phiến lại tạo nên một tiếng ‘cách’ giòn giã. Phía sau hắn liền xuất hiện mấy nam tử mỹ mạo quả thực không tồi, song dáng người cũng không phải thuộc loại tầm thường.

“Tiêu chương môn, ngài cứ từ từ thưởng thức, thứ lỗi văn bối không thể phụng bồi, ha ha~!”

Thượng Quan Tử Duyệt hả hê cười lớn bước ra khỏi địa lao, cánh cửa sau lưng cũng vì thế mà khép lại.

Phía sau cánh cửa, Thiên Sơn Đồng Mỗ trừng cặp mắt đục ngầu của một lão nhân, hoảng sợ nhìn mấy người đang tiến lại gần mà trong tâm không ngừng gào thét không được lại đây, không được lại đây...

“A!!!”

Một tiếng hét thê lương, thảm thiết cắt ngang sự yên tĩnh trong địa lao.

Từ đó trở đi, trên giang hồ không còn tồn tại cái tên Tiêu Dao phái nữa.

Cont...

19. Chương 19

Trời trong xanh không một gợn mây, trăm hoa đua sắc trên thảm cỏ xanh mượt mà, ngẫu nhiên có một vài cánh chuồn chuồn chao qua mặt hồ. Thi thoảng có cơn gió nhẹ thổi làm mặt hồ gợn sóng. Sa trường mông manh trắng thuần bao quanh lương đình theo đó mà lay động, bên trong phát ra tiếng hát thanh thanh say mê lòng người, nhưng lại ẩn dật một nỗi ưu thương.

Một cơn gió dạt qua hé mở một góc sa trường, một nam tử thân vận tố y nghiêng người nằm trên ghế hai mắt nhắm hờ. Còn có một nam đồng tám tuổi thân vận cẩm y ngồi đối diện với nam tử, bên môi cậu lên một vòng cung, chuyên tâm gảy đàn mà hát.

Nước mắt của người

Mang theo bao vết thương

Ánh trăng khuyết âm đạm

Nổi tới quá khứ

Sau đêm dài sẽ có sương đọng

Ai đó tuyệt vọng đứng trên lầu cao lạnh giá

Mưa từng hạt khế rơi

Song cửa đỏ thắm

Cuộc đời ta đều bị gió thổi bay

Mộng ở phương xa
Hóa thành một sợi chỉ
Hình bóng người phiêu tán trong gió
Hoa cúc tàn nhiễm đầy sương
Nụ cười của người đã biến mất
Hoa rơi người lạc
Lòng ta tỉnh xuống
Gió phương Bắc thổi tới
Bóng người lúc nửa đêm kéo dài trên mặt đất
Chỉ lưu lại một mình ta bên mặt hồ
Hoa đã bay đi
Rơi xuống thật nhiều
Cuộc đời héo tàn
Vận mệnh bất kham
Ưu sầu vượt sông để tìm nửa còn lại
Sợ rằng người không chịu nổi
Tìm người khắp giang sơn
Tiếng vó ngựa cuồng loạn
Ta một thân nhung trang gào thét bể dâu
Ngày dài thật dài
Người nhẹ giọng oán giận than một đêm
Hoa cúc tàn nhiễm đầy sương
Nụ cười của người đã biến mất
Hoa rơi người lạc
Lòng ta tỉnh xuống
Gió phương Bắc thổi tới
Bóng người lúc nửa đêm kéo dài trên mặt đất
Chỉ lưu lại một mình ta bên mặt hồ
Hoa cúc tàn nhiễm đầy sương
Nụ cười của người đã biến mất
Hoa rơi người lạc
Lòng ta tỉnh xuống
Gió phương Bắc thổi tới
Bóng người lúc nửa đêm kéo dài trên mặt đất
Chỉ lưu lại một mình ta bên mặt hồ

(Theo Gà tìm tìm thấy thì đây hình như là bài (Chrysanthemum Bed) – / Jay Chou)

Khúc hát hoàn, nam đồng vẫn mỉm cười như lúc trước nhìn về tổ y nam tử.

Mi mắt nam tử hơi rung động song vẫn nhắm mắt nguyên như ban đầu, chỉ nhẹ nói: “Lại đây.”

Vừa nghe nam tử nói vậy, nam đồng ngoan ngoãn nghe theo, đứng dậy đi tới bên ghế chỗ nam tử đang nằm. Nam tử vươn tay ôm lấy eo của nam đồng, phượng nhãn hé mở hữu thần.

Chỉ một ánh mắt đó của nam tử cũng có thể khiến cho chúng sinh phải ngả nghiêng. Cánh môi hồng hồng nhẹ điểm lên trán nam đồng.

“Dạ nhi không thích hợp với khúc hát bi thương đó, lần sau không được phép hát lại.”

Thất Dạ ôm lấy cổ Lãnh Dực Lăng, thân thân mật mật cọ đầu vào cằm y.

“Vâng, Dạ nhi nghe lời phụ thân.”

Gió mát hiu hiu thổi giữa ngày hè, trong vòng tay vững chắc vỗ về của Lãnh Dực Lăng, chẳng mấy chốc Thất Dạ liền tiến mộng đẹp. Trong mộng, Thất Dạ mơ thấy phụ thân ái của hắn, khiến đôi môi hắn khẽ vẽ ra một nụ cười mãn nguyện.

Lãnh Dực Lăng nhìn thấy nụ cười của Thất Dạ, trong lòng thầm nghĩ không biết hắn mộng thấy cái gì mà cười ngọt ngào đến như vậy.

Ánh nắng dần dà chạy về phía Tây, phía chân trời lúc này đã là một thứ ánh sáng hoa mỹ của buổi ráng chiều, thời tiết cũng không còn nóng bức nữa.

Thượng Quan Tử Duyệt dìu Hoa Tình từ từ đi vào lương đình. Bọn họ không hề nháo nháy tới như trước kia nữa, nguyên nhân là..... chỉ cần nhìn cái bụng tròn tròn của Hoa Tình là đủ hiểu.

Hôm nay hai người họ tìm đến Lãnh Dực Lăng không chỉ vì muốn kiểm tra sức khỏe định kỳ như thế nào mà chính là vì Lãnh Dực Lăng lúc trước có nói thai nhi được bảy tháng sẽ biết được là nam hài hay nữ nhi. Bọn họ không quan trọng nam hay nữ, bọn họ chỉ là tò mò muốn biết sớm một chút mà thôi, đó cũng chính là tâm lý chung của bậc phụ mẫu.

Sa trường một lần nữa được nhắc lên, Hoàng Phủ Bình Hạo tiến vào hướng mấy người bên trong gập đầu chào hỏi. Hắn trừ lẳng lẳng uống trà ra thì đại đa số thời điểm đều nhìn Lãnh Dực Lăng, ngẫu nhiên cũng liếc mắt nhìn Thất Dạ đang nằm ngủ trên đùi y. Thoảng qua rất nhanh, trong mắt hắn hiện lên sự chán ghét. Cũng vì hai người kia đang đắm chìm trong sự hạnh phúc của thai nhi cùng một người chuyên tâm bắt mạch nên không ai chú ý tới hắn.

Lãnh Dực Lăng rút tay lại, nói: “Là nam hài.”

“Ai nha, người ta muốn sinh một nữ nhi làm thê tử cho Tiểu Dạ Dạ cơ, thực đáng tiếc nha.” Hoa Tình có chút tiếc nuối nói.

Lãnh Dực Lăng nhìn chằm chằm Hoa Tình, trong mắt hiện lên một tia hàn ý.

Hoa Tình cười thầm, nếu thật sự như vậy chỉ e rằng tính mạng đứa nhỏ trong bụng không toàn mất.

Đưa cho Thượng Quan Tử Duyệt một lọ dược, Lãnh Dực Lăng dặn dò: “Thai nhi hiện giờ rất khỏe, nhưng cơ thể Hoa Tình hơi nhược, gần đây có thể cảm thấy rất mệt, ngươi nhớ cho nàng uống dược đúng giờ, thỉnh thoảng nên đi lại, đừng chỉ có ngồi một chỗ, như vậy đối với thai nhi không tốt.”

Thượng Quan Tử Duyệt thu dược, ‘thuận tay’ nhéo nhéo một bên má của Thất Dạ.

“Tiểu Dạ Dạ, cho dù thúc thúc có tiểu hài tử nhưng thúc thúc sẽ luôn đối tốt với con. Tuy rằng Hoa cô cô không thể sinh thê tử cho con, nhưng sẽ sinh cho con một tiểu đệ đệ tốt, ha ha~!!”

Thấy Lãnh Dực Lăng phát hỏa tiền, Thượng Quan Tử Duyệt thức thời kéo Hoa Tình chuồn êm.

Hừ, hai tên đáng ghét, cẩn thận sau này ta không cho các ngươi được tốt nữa.

Nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Lãnh Dực Lăng, tâm can Hoàng Phủ Bình Hạo lại sầu khổ vạn phần.

“Bình Hạo, làm sao vậy?” Lãnh Dực Lăng khó hiểu nhìn Hoàng Phủ Bình Hạo.

Hoàng Phủ Bình Hạo muốn nói lại không muốn, cuối cùng cũng ráng chuyển lại ý: “Lăng, hần là con người.”
Lãnh Dực Lăng vén một sợi tóc vừa mới bị gió thổi loạn của Thất Dạ ra sau vành tai, giống như không để ý.

“Thế thì sao, thế tục thanh quy đối với ta mà nói chẳng là gì cả.”

“Người thì không sao, nhưng còn hần thì sao? Người muốn hần phải đối diện như thế nào? Còn có, người xác định hần yêu người? Hần còn nhỏ, không hiểu chuyện, hiện giờ quần lấy người, đó chỉ là bản tính của một hài tử. Người không thể coi đó là tình yêu. Khi hần lớn lên, hần sẽ nạp thê sinh hài tử, đến lúc đó người sẽ làm gì? Lăng, người quá ngây thơ rồi.”

Cả buổi nói chuyện, Lãnh Dực Lăng á khẩu không trả lời được bất cứ câu nào, y ôm lấy Thất Dạ vào người, thầm nghĩ, Chẳng sao, chỉ cần ta không đi, cho dù Dạ nhi nạp thê thì sao, chỉ cần hần bên cạnh ta là đủ rồi.

Cont...

20. Chương 20

Ánh trăng trong trẻo nhu hòa như trải một lớp bạc mỏng xuống từng mái nhà, Lãnh Dực Lăng cầm lấy một lọn tóc của Thất Dạ, xoay xoay quanh ngón tay.

Cảm thấy có chút lạnh, Thất Dạ rúc sát vào người Lãnh Dực Lăng, cái đầu nho nhỏ không ngừng cọ dụi vào cổ y. Từng hơi thở đều đặn phả ra hít vào bên tai khiến y không khỏi cảm thấy ngứa ngứa.

Lãnh Dực Lăng bất đắc dĩ xoay người đứng dậy xuống giường, bước chân nhẹ nhàng không phát ra tiếng động, âm thầm rời khỏi phòng.

“Dương Liễu, chuẩn bị cho tốt.”

“Rõ.”

Cửa phòng vừa khép lại, trong nháy mắt, Thất Dạ vốn ngủ say bỗng bật dậy ngồi lạng thình trên giường. Hần nhìn chăm chăm vào cánh cửa, có chút dăm chiêu.

Lãnh Dực Lăng trút một hơi thở nặng nề, bản thân ta từ khi nào lại có hứng thú như vậy, dù chỉ là những cử chỉ nhỏ thân thiết một chút mà cũng khiến ta nổi lên dục vọng. Lại còn với đứa con của mình nữa, thật buồn cười song cũng thật đáng sợ.

Lãnh Dực Lăng nhớ lại lúc Thất Dạ ba tuổi, đó là lần đầu tiên y muốn bảo vệ một người khác. Ngay bản thân y cũng không rõ sự bảo vệ đó đã dần chuyển hóa thành chiếm giữ. Y muốn chờ Thất Dạ lớn lên, chờ hần nhận ra tâm ý của y, nhưng chờ đợi càng lâu, lòng y càng bất an hơn, Bình Hạo nói đúng, ta có thể không màng nhân thế, nhưng liệu hần có giống ta không? Dạ nhi thông minh như vậy, lúc nhỏ không nói làm gì, nhưng sau này thì... Ta thật không dám nghĩ đến cảnh đôi mắt trong suốt của hần lại lộ ra vẻ khinh bỉ mỗi lần nhìn ta. Điều đó đáng sợ biết chừng nào.

Tiến vào một gian phòng tối tăm trong Ngưng Yên các, trên giường đã có một nữ tử ngồi sẵn. Đó chính là việc Lãnh Dực Lăng vừa mới ra lệnh cho Dương Liễu chuẩn bị. Trong phòng không đốt đèn, bóng tối căn bản không thể ngăn cản tầm mắt của Lãnh Dực Lăng, nàng kia cúi đầu rất thấp nên y không thể nhìn rõ dung mạo. Dù sao y cũng không bận tâm đến dung mạo của nàng, người Dương Liễu chuẩn bị tương mạo hần cũng không tệ hại đi.

Lãnh Dực Lăng nắm chặt tay lại, đến nỗi móng tay cắm hần vào da thịt, hít một hơi thật sâu, y khẽ gọi một tiếng: “Dạ nhi....”

Rất nhanh sau đó, Thất Dạ nghe thấy có tiếng bước chân rất nhỏ, hần vội vàng nằm xuống giả bộ vẫn ngủ say.

Lãnh Dực Lăng rón rén bước tới bên giường giống như mọi khi mà ôm Thất Dạ vào người, rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

Người thấy mùi phấn son từ người Lãnh Dục Lăng, Thất Dạ nhảy dựng lên thoát khỏi vòng tay của y mà trực tiếp xuống giường.

“Phụ thân, Dạ nhi muốn ngủ một mình.”

Con mắt của Lãnh Dục Lăng tràn đầy kinh ngạc, Thất Dạ dừng lại ở ngưỡng cửa, quay đầu buông một câu: “Phụ thân, người nên đi tắm đi.”

Lãnh Dục Lăng giờ một ống tay áo lên ngồi thử, một luồng dày đặc mùi phấn son xông thẳng vào mũi. Tự giấu bản thân, y vươn tay ấn một cái ở đầu giường, trên tường lập tức mở ra một cánh cửa, bên trong tản mạn một tầng hơi nước mỏng lung. Ở giữa là dục trì có thể chứa đủ mười mấy người. Nước trong dục trì không hề được đun nóng, nhưng quanh năm suốt tháng đều ấm nóng. Buông thả xiêm y dưới chân, để lộ làn da trắng mịn như ngọc, Lãnh Dục Lăng bước từng chân xuống dục trì. Y đem chính mình nhấn chìm xuống mặt nước, Dạ nhi, con là chē phụ thân không sạch sao?

Lúc này, trong căn phòng kế bên, Thất Dạ ôm gối khóc thất thanh, tiếng khóc không chỉ thấm thiết thê lương, mà phải nói là kinh thiên động địa, thần sầu quỷ khóc. Nhưng vì Lãnh Dục Lăng vẫn ngâm mình trong nước nên không thể nghe được.

Phòng này là nơi chín năm trước Lãnh Dục Lăng đã chuẩn bị cho Thất Dạ, nhưng Thất Dạ chưa một lần ngủ qua, bởi vì thân thể Lãnh Dục Lăng đông ấm hạ mát ôm ngủ thực thoải mái, nên Thất Dạ luyến tiếc cái gối ôm đa dụng miễn phí đó.

Ngọc hồn rốt cuộc chịu không nổi sự tra tấn của Thất Dạ liền bay ra bảo vệ hai tai khỏi bị điếc lúc nào không hay.

“Người khóc cái gì mà hùng hồn vậy?”

“Phụ thân..... ô..... ô..... Phụ thân, y đi gặp nữ nhân, đêm đêm đều thế, mùi phấn son trên người phụ thân mỗi ngày đều khác nhau, ô.....ô.....”

“Phụ thân người cũng giống như bao nam nhân khác, chạm vào nữ nhân cũng là chuyện bình thường mà.”

“Nhưng..... nhưng ta không thích y chạm vào nữ nhân, ô ~ ~ các nàng có gì tốt, có thể thỏa mãn y sao? Chẳng lẽ ta lại không làm được..... Ta.....”

Ý thức được lời nói của bản thân, Thất Dạ nhất thời ngây người, hai mắt mở to kinh ngạc.

“Ta..... ta..... ý của ta..... là.....”

Ngọc hồn hiểu rõ Thất Dạ muốn nói gì, vươn tay vỗ đầu an ủi hắn.

“Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều, mau ngủ đi.”

“Ừ.” Nhất định do ta thương tâm quá độ, dẫn đến tinh thần hỗn loạn nên mới có thể nói ra những lời như thế. Ngủ một giấc, ngày mai mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Thất Dạ không nghĩ gì nữa, nhắm chặt hai mắt đi vào giấc ngủ mà không để ý đến ánh mắt phức tạp tình tứ ẩn chứa ưu thương cũng như hạnh phúc của ngọc hồn.

Ngọc hồn bước tới bên giường, cúi người đặt một nụ hôn lên trán Thất Dạ, người quả nhiên vẫn còn yêu y, không, vốn là người đã yêu y từ trước rồi. Tâm ý của người vẫn không hề thay đổi, tất cả ta đều có thể cảm nhận được.

Ngay khi ánh sáng đầu tiên của ngày mới chiếu vào phòng, Thất Dạ mang theo hai mắt gấu mèo lững thững xuống giường. Ấm trà trên bàn lơ lửng trên không rót nước vào cái chén, rồi bay tới bên tay Thất Dạ. Vài năm nay Thất Dạ vẫn lên luyện pháp thuật, đến nay đã có thể điều khiển đồ vật theo ý của mình, đương nhiên pháp lực không thể bằng kiếp trước của hắn.

Trải qua một đêm trần trọc suy nghĩ, Thất Dạ quyết định — rời nhà một chuyến.

Lần này bỏ nhà ra ngoài có hai nguyên nhân. Một là, kể từ bốn năm trước, khi hắn bị Thiên Sơn Đồng Mỗ bắt đi thiếu chút nữa không toàn mạng trở về, Lãnh Dục Lăng không cho phép hắn nữa bước rời khỏi Lãnh

Nguyệt cung, cho nên hắn muốn nhân cơ hội này ra ngoài tìm hiểu một phen. Hai là làm cho chính bản thân hắn cảm thấy bớt phần nào sâu muộn trong lòng. Chuyện đêm qua khiến hắn phiền muộn không thôi.

Chủ ý đã quyết, nói được làm được, Thất Dạ thu thập vài bộ quần áo, cầm lấy một tập ngân phiếu nhét vào trong người. Ngân phiếu này đều là tiền tiêu vặt của Hoa Tình và Thượng Quan Tử Duyệt cho hắn. Nhưng suốt bốn năm qua hắn không ra ngoài nên có bao nhiêu tiền cũng vô ích, hắn chỉ biết góp lại một chỗ, hiện tại đã phát huy công dụng, xem ra tiết kiệm thật sự là một chuyện tốt.

Bọc hành lý khoác trên vai, Thất Dạ thông thả bước đến bên cửa sổ lẩm nhẩm đọc chú ngữ. Ngay sau đó có một đám mây trắng bay tới, ha ha, xem ra mấy năm nay tự luyện pháp thuật hiệu quả cũng không tệ lắm.

Ngồi lên đám mây, đương lúc chuẩn bị bay đi thì Thất Dạ lại bị ngọc hồn gọi lại.

“Người không lưu lại chữ nào sao?”

Ừ, đúng rồi, rời nhà ra ngoài bình thường đều phải lưu lại thư báo, vì thế Thất Dạ liền trở lại bàn lấy giấy mực viết lại vài chữ: Trong nhà phiền muộn, du ngoạn mấy ngày, không cần lo lắng — Dạ nhi đề bút.

Việc đã làm xong, Lãnh Thất Dạ hắn chính thức bước chân vào chốn giang hồ.

Cont...

21. Chương 21

Tối hôm qua là lần đầu tiên Lãnh Dực Lăng chứng kiến Thất Dạ tức giận. Từ nhỏ đến giờ, Thất Dạ chưa một lần nổi giận, giống như lần trước, Lãnh Dực Lăng đẩy Thất Dạ vào hoàn cảnh nguy hiểm, hắn cũng không hề trách cứ y nửa lời. Y còn tưởng hắn không biết tức giận là gì.

Lãnh Dực Lăng cho rằng hiện giờ Thất Dạ đã nguôi giận, vì thế y quyết định chủ động một chút, chân thành thỉnh cầu hắn tha thứ, Dạ nhi vốn mềm lòng, hắn là chỉ cần nói vài câu là hắn sẽ tha thứ cho ta thôi.

(Hồn mẫu: Lăng Lăng, người có ý định ăn Tiểu Dạ Dạ nha...

Lăng mẫu: ... (không thèm nhìn).

Hồn mẫu cười gian: Dám không nhìn ta, hừ, ngược chết các người.)

Gõ cửa phòng, không thấy động tĩnh.....

Gõ tiếp lần nữa, không ai trả lời....

Gõ lần thứ ba, vẫn im lặng như trước.....

Lãnh Dực Lăng thiếu kiên nhẫn lên tiếng: “Dạ nhi, con nếu không mở cửa, phụ thân sẽ vào đó.”

Đẩy cửa bước vào, trong phòng không một bóng người, Lãnh Dực Lăng thất kinh khi phát hiện trên bàn có một mảnh giấy. Đọc xong nội dung, hai tay y hơi run lên một chút. Cái này, là bỏ nhà đi sao? Cho dù có tức giận thì cũng không thể nói đi là đi chứ. Hắn có biết bên ngoài có bao nhiêu nguy hiểm, vạn nhất lại phát sinh chuyện như lần trước thì sao? Hắn sẽ xảy ra chuyện gì? Chưa kể một khắc không nhìn thấy hắn, ta sao có thể an tâm được. Chuyện này liệu hắn có hiểu cho lòng ta không?

“Lãnh Phong, tìm thiếu chủ trở về.”

Lãnh Phong cố áp chế hơi thở vững vàng để tránh sát khí của Lãnh Dực Lăng giết chết.

“Rõ, cung chủ.”

“Khoan đã.”

Lãnh Phong chuẩn bị gấp rút bay ra thì nghe thấy Lãnh Dực Lăng gọi lại, khiến hắn giật mình quay thiếu chút nữa gãy lưng.

(Hồn mẫu: Lãnh Phong, người già rồi...

Lãnh Phong: ... (không thèm nhìn).

Hồn mỡ: quả nhiên chủ nào tởm đấy.)

“Không được để thiếu chủ bị thương....”

Người nào đó ung dung tay cầm xiên thịt thông thả đi trên đường dạo chơi.

Kỳ thật Thất Dạ cũng không rõ bản thân hiện đang ở nơi nào. Lúc trước ngồi trên mây cảm thấy tay chân bứt rứt nên quyết định xuống dưới nghỉ ngơi. Hắn lại không nghĩ đến một trần nhỏ này lại có nhiều đồ ăn ngon đến thế. Hắn đối với mỹ thực không có quá nhiều hứng thú, có thì ăn không có cũng chẳng sao. Nhưng ngọc hồn thì khác..... cho nên Thất Dạ quyết định dừng chân tại đây vài ngày.

Làm một cái kết giới ngăn cản toàn bộ tầm nhìn của mọi người, bằng không sẽ có cả một đám dân chúng trở mắt ra nhìn đông đồ ăn bay lơ lửng bên cạnh hắn mất. Nếu người ta có thể thấy được đó là do ngọc hồn ô nhiễm người thì không nói làm gì, nhưng dân lành nơi đây sao có thể thấy, kiểu gì cũng cho hắn là yêu quái thôi.

Đãi ngọc hồn ăn uống no say, Thất Dạ liền kiếm một gian phòng trọ, nếu không đêm nay hắn chỉ có nước ngủ ngoài đường a. Trên người có tiền, nếu phải ngủ ngoài đường thì hắn người đó là tên ngốc. Thất Dạ đương nhiên không phải kẻ ngốc, nên đương nhiên hắn chọn ngủ ở khách *** rồi.

Vừa tiến vào khách ***, Thất Dạ liền trở thành tâm điểm của nơi đây. Mọi ánh mắt đều đổ dồn trên người đứa nhỏ tựa tiên đồng này.

Hiển nhiên tiểu nhị vẫn là chuyên nghiệp nhất, hắn là người đầu tiên lấy lại tinh thần, te te chạy đến bên người Thất Dạ.

“Khách quan nghỉ chân hay ở trọ.”

Thất Dạ lấy ra mấy lượng bạc vụn đưa cho tiểu nhị.

“Nhờ người xếp cho ta một phòng chữ thiên.”

“Hảo hảo, khách quan mời theo tiểu nhân.”

Thất Dạ theo tiểu nhị lên lầu còn không quên kéo theo bao ánh mắt của nam nhân bên dưới. Thẳng đến khi bóng lưng của Thất Dạ biến mất, mọi người mới chịu quay lại việc của mình, song trên mặt ai ai cũng đều phiếm hồng.

Màn đêm buông xuống, trăng thanh gió mát, đây chính là thời điểm thích hợp cho những kẻ giết người phóng hỏa.

Ba bóng đen lên tới trước cửa một gian phòng lầu hai, lấy ra một ống trúc đâm qua cửa sổ, thổi nhẹ một đầu, một làn khói trắng theo đó tản khắp phòng. Bóng đen vừa thổi mê dược vào phòng quay đầu lại ra dấu có hai bóng đen khác chuẩn bị.

Ba bóng đen đẩy cửa tiến vào, bước chân rón rén. Trong đó có một người cầm lấy tay nải trên bàn, hai người kia thì hướng về tiểu tiên đồng đang nằm ngủ trên giường.

Thất Dạ sớm đã cảm thấy mê dược bay vào. Hắn từ nhỏ đã được Hoa Tình, Thượng Quan Tử Duyệt cũng như Lãnh Dực Lăng cho thử biết bao mê dược. Với loại mê dược tầm thường này mà muốn hắn hôn mê thì thật sự rất buồn cười.

Cảm thấy có hai người đi đến, Thất Dạ đột nhiên đứng lên, trong tay cầm sẵn một gói bột phấn tung về phía hai người nọ. Hai người ngay tức khắc ngã xuống đất, kêu cũng không kịp.

Nhìn thấy còn một tên vẫn đứng đưa lưng về hai tên vừa rồi, Thất Dạ khoanh tay trước ngực cười nói: “Chẳng lẽ không ai dạy người, không được cho phép thì không có quyền đụng tới đồ của người khác sao?”

Thấy có người lên tiếng, tên kia chợt run lên, tập gân phiếu trong tay bất giác rơi lả tả xuống mặt đất. Hắn chậm rãi quay người lại, liền nhìn thấy đồng bọn đã nằm ngục trên mặt đất tự bao giờ.

“Đúng là đồ vô dụng.”

Hắn ném cho đồng bọn hôn mê bất tỉnh một câu chửi mắng, sau đó bày ra một tư thế quyết chiến với Thất Dạ.

“Ngại quá, người đã không còn cơ hội cùng ta quyết chiến mất rồi.”

Vừa rồi Thất Dạ đã tung một lượng bột phấn, hắn là đã tỏa khắp căn phòng, cho nên tên này kiểu gì cũng đã hít phải một ít. Sắp tới ngã xuống giống đồng bọn là chuyện không cần bàn tới.

Vừa dứt lời, người nọ đã ngã sập xuống mặt đất.

Thất Dạ tháo bỏ khăn che mặt của ba người xuống. Cả ba người thế nhưng đều mang một bộ râu ria xồm xoàm, A~ Trách không được, ngay cả chỉ số thông minh lùn tịt đều giống nhau.

Gọi tiểu nhị đến mang ba người bỏ ra ngoài. Tiểu nhị vì chuyện này liên tục cúi đầu giải thích, miệng không ngừng đảm bảo sẽ cho người canh gác kỹ lưỡng.

Ban đêm có chút oi bức nhưng Thất Dạ lại cảm thấy rất lạnh. Lùi vào sát góc giường, Thất Dạ cuộn trong người lại nhưng vẫn run lên vì lạnh. Bất chợt hắn cảm thấy có người bảo hộ thật tốt, không cần khắc khắc phải lo lắng, có thể an an ổn ổn ngủ ngon lành. Nhưng người bảo hộ kia của ta hiện tại đang làm gì a?

Mí mắt nặng nề khép lại, song ý nghĩ cuối cùng của hắn vẫn là về người kia, không biết trong mộng người kia có xuất hiện hay không nhỉ?

Ngọc hồn theo huyết vòng bay ra dừng lại ở cạnh giường, nhẹ nhàng đặt Thất Dạ nằm ngay ngắn giữa giường, dịch chắn lại cho tốt. Người có biết không? Kỳ thật ta rất hi vọng người có thể mang ấm áp đến cho người là ta mà không phải y...

“Ôi—”

Trong gian phòng chợt phát ra một tiếng thở dài.

Cont...

22. Chương 22

Sáng sớm tinh mơ ông trời bất ngờ hạ một trận mưa rửa trôi cái oi bức nóng nực của mấy ngày hôm trước. Thất Dạ nhân cơ hội này ra khỏi khách *** hưởng thụ cái không khí trong lành sau cơn mưa. Thư thả gân cốt, lâu nay hắn đều không hoạt động gì nhiều, ngồi lâu một chỗ sẽ không tốt.

Bởi vì vẫn còn sớm nên người trên đường không nhiều lắm.

“Màn thầu, màn thầu nóng hổi vừa mới ra lò đây...”

Ngọc hồn giật giạt tay áo Thất Dạ, chỉ chỉ khay màn thầu trước mặt. Màn thầu tỏa ra một luồng hương mê người khiến Thất Dạ cũng cảm thấy có chút đói bụng.

“Bà chủ, ta mua hai cái màn thầu.”

“Ôi, cậu bé thật đáng yêu, sớm vậy đã biết phụ cha mẹ mua bữa sáng rồi.” Bà chủ cửa hàng là một vị đại nương hòa nhã, trên mặt không ngừng nở nụ cười.

“Ách....” Phụ thân liệu có dùng bữa sáng ta mua không nhỉ...

“Thực ngoan nha, đợi một chút, đại nương sẽ cho con thêm hai cái nữa.”

Thế là vị đại nương đem bốn cái màn thầu nóng hổi đưa cho Thất Dạ.

“Cám ơn đại nương.”

Thất Dạ chỉ rút một cái màn thầu trong bọc giấy, ba cái còn lại đều đưa cho ngọc hồn hết. Hai người cứ như vậy vừa tản bộ vừa vui vẻ ăn màn thầu.

Cảm thấy có điều khác thường, ẩn giấu thật tài tình, xem ra những người này đều là cao thủ.

Làm bộ như chưa hề phát hiện ra chuyện gì, Thất Dạ vẫn nhàn nhã thông dong bước đi trên đường, thẳng đến khi điều khác thường kia tiến lại rất gần thì hắn mới xoay người tiến vào một ngõ nhỏ ven đường. Hẻm nhỏ không bóng người qua lại, đi một đoạn Thất Dạ mới ngừng lại đem miếng màn thầu cuối cùng bỏ vào miệng. Xoa xoa hai tay để rơi hết vụn bánh, Thất Dạ lại dùng tay áo xoa miệng, nói: “Các người trốn đông trốn tây theo sát ta chẳng lẽ không mệt sao?”

Ngay lập tức trước mặt Thất Dạ xuất hiện năm người, người cầm đầu không ai khác chính là Lãnh Phong.

“Thiếu chủ, cung chủ phân phó thuộc hạ hộ tống thiếu chủ trở về.”

Động tác thật nhanh.....

“Không cần không cần, ta tự biết đường về, các người cứ về trước đi.”

Nói là nói vậy nhưng thực tế Thất Dạ không hề biết đường về. Lúc trước là do mây đưa hắn đi, vừa lúc đói bụng nên hắn mới dừng chân ăn một chút. Đây là nơi đầu hắn căn bản không hề hay biết. Hắn nói như vậy nguyên nhân chính là muốn Lãnh Phong mau trở về, nếu không quyết tâm ‘bỏ nhà đi chơi’ của hắn sẽ bị dao động. Được rồi, hắn thừa nhận hắn cũng muốn trở về vì nhớ Lãnh Dực Lăng, nhưng chỉ là một tẹo mà thôi.

“Thiếu chủ, đây là mệnh lệnh của cung chủ, chúng thuộc hạ không thể làm trái.”

“Ai nha, Lãnh Phong thúc thúc, Dạ nhi chỉ muốn ở ngoài chơi mấy hôm nữa thôi, qua vài ngày Dạ nhi sẽ tự trở về mà.”

Thất Dạ cảm thấy cứng rắn không thể được liền chuyển qua mềm mỏng.

Bên kia, Lãnh Phong mềm không được mà cứng cũng không xong. Lãnh đại cung chủ đã phân phó không được làm Thất Dạ bị thương. Nếu hắn ra tay thì Thất Dạ kiêu gì cũng phản kháng, vạn nhất làm nó bị thương, cái mạng của hắn cũng không thể bù đắp được. Vì thế, Lãnh Phong chỉ có thể tiếp tục khuyên nhủ.

“Thiếu chủ xuất môn đã lâu, cung chủ rất lo lắng. Bởi vậy thỉnh thiếu chủ mau chóng cùng thuộc hạ trở về.”

Phụ thân lo lắng? Hừ, còn lâu ta mới tin, bây giờ chỉ sợ y đang trái giữ một người, phải ôm một người thì có.

“Ta không muốn phí lời với các người nữa, mà các người cũng không đi theo ta được đâu.”

Thấy Thất Dạ muốn rời đi, Lãnh Phong khê cần môi.

“Thiếu chủ, vậy thuộc hạ xin đắc tội.”

Phất tay, bốn người phía sau Lãnh Phong đồng loạt nhảy lên bao quanh Thất Dạ, thân thủ muốn bắt đều bị Thất Dạ tránh né.

Thất Dạ vung ra mấy cây ngân châm song đều bị đối phương tránh được, quả nhiên là cao thủ, xem ra với trình độ của ta, đối với bọn chúng không có gì đáng nói cả.

Đảo mắt một cái, Thất Dạ nghĩ nhanh một kế.

“Ai ui!”

Thất Dạ kêu lên một tiếng, xoa xoa cánh tay của mình làm bộ như bị bọn họ đánh trúng. Thừa dịp bọn họ lơ đãng, hắn vận hết sức dụng khinh công nhảy lên mái nhà đào tẩu.

Nhưng bọn Lãnh Phong đều là cao thủ, với khinh công của Thất Dạ, bọn họ dễ dàng có thể bắt kịp. Rất nhanh bọn họ đã đuổi theo sau Thất Dạ.

Đến nước này chỉ có thể dùng cách đó thôi.

Niệm chú ngữ, từ chân trời bay tới một đám mây, Thất Dạ mau chóng nhảy lên, song còn không quên bày ra mặt quỷ chọc đám người phía sau.

Ha ha, các người a, còn kém lắm.

Bắt được tin từ chim bồ câu, Lãnh Dực Lăng mở giấy ra đọc: Thiếu chủ dùng mây chạy trốn, đã xác định được khách ***, hành lý đều còn tại đây, tiếp theo nên làm gì, thỉnh cung chủ ra chỉ thị.

Dùng mây bỏ trốn? Dạ nhi từ khi nào có năng lực lớn như vậy? Ta chỉ biết hần có thể làm được một số chuyện khác thường nhưng không hề nghĩ tới việc này... xem ra... phải tự thân xuất mã thôi...

Cont...

23. Chương 23

Về phần Thất Dạ, sau khi dùng mây bay đi bỏ lại đám người Lãnh Phong ở phía sau, thì hần cũng bay ra khỏi trấn luôn. Đến khi tới vùng ngoại ô, hần mới phát hiện ra bản thân không mang tay nải. Hần nghĩ muốn quay lại lấy đồ nhưng lại sợ có người chờ sẵn ở đó, dù sao bọn người Lãnh Phong đã phát hiện được hành tung của hần, thì tất nhiên cũng sẽ tra ra khách *** nơi hần trọ.

Vốn định sau mấy ngày để bọn họ nghĩ mình đã đi thì Thất Dạ sẽ quay trở lại, nhưng cái vùng ngoại ô này trừ cỏ dại tùm lum ra thì ngay cả một con suối nhỏ cũng không có. Mà không có nước tất không có cá, càng miến có những con thú khác. Nói cách khác nơi này không có bất cứ thứ gì bỏ vào bụng được. Cứ như vậy, Thất Dạ đã nằm ở đây được hai ngày. Nguyên nhân cả hai ngày nay Thất Dạ chỉ có nằm một chỗ, đương nhiên là để giảm thiểu tiêu hao năng lượng đến mức tối đa nhất.

Cũng may cho hần, hiện tại đang là mùa hè, đêm xuống cũng không lạnh lắm. Về phần muối thì Ngọc Hồn có tìm được mấy nhánh ngải cỏ, tối đến sẽ đốt lên để xua muỗi.

“A!!! Ngọc Hồn đi lâu vậy sao còn chưa thấy về....”

Thất Dạ vừa ngắt một nhánh cỏ dưới đất vừa phàn nàn khiến chim trên cây đồng loạt cất cánh bay mất.

Buổi sáng mới phái Ngọc Hồn đi thám thính tình hình trong trấn mà đến tận bây giờ vẫn chưa trở về, sẽ không phải hần lại lên đi ăn một mình đấy chứ...

“Ợt ~ ợt ~” Cái bụng của Thất Dạ bắt đầu lên tiếng biểu tình.

Thất Dạ lại ngắt một nhánh cỏ khác đưa lên miệng nhấm nháp, phương pháp này là cách thức để hần có thể tạm thời quên đi cơn đói.

Từ phía sau, Lãnh Dực Lăng nhìn thấy Thất Dạ thà chịu đói gặm cỏ dại cũng không thèm trở lại khiến y lại càng tức giận. Nếu không phải vừa rồi thấy Ngọc Hồn loang quanh trước cửa khách ***, lại còn nghiêm khắc bức cung thì không biết khi nào mới có thể tìm thấy hần. Khó khăn lắm y mới đến được khách ***, vậy mà hần lại kiên quyết ở nơi này gặm cỏ dại cũng không chịu trở về.

Một tiếng hét vang lên, nháy mắt, một tảng đá vô phạm nào đó gặp phải Lãnh Dực Lăng liền vỡ vụn....

Đang nằm dài dưới gốc cây, Thất Dạ bất ngờ nghe thấy có tiếng động liền giật mình mở mắt. Thấy được Ngọc Hồn đã đứng bên cạnh, hần hưng phấn nhảy dựng lên. “Ngọc Hồn, bọn họ còn ở đó không?”

Về mặt Ngọc Hồn hết sức u ám, Ngọc Hồn chậm rãi quay đầu lại để dẫn ánh mắt của Thất Dạ đến khuôn mặt tối sầm đờ đờ sát khí sau lưng.

Ngoài Lãnh Dực Lăng ra còn có cả đám người Lãnh Phong nữa. Rõ ràng Lãnh Phong đã mách tội của Thất Dạ cho phụ thân yêu quý của hần.

“Ừ” Thất Dạ nặng nề nuốt trôi một ngụm nước bọt.

“Lãnh Phong thúc thúc, thúc thúc thật xấu tính.”

Lãnh Phong không dám ngẩng đầu nhìn Thất Dạ, nói: “Thuộc hạ cũng chỉ bắt đắc dĩ.”

Hay cho câu ‘bắt đắc dĩ’...

“Ngọc Hồn, ngay cả người cũng bán đứng ta.”

Dưới con mắt như muốn bấm bấm đôi phương ra trăm mảnh của Thất Dạ, Ngọc Hồn vội vã phủ nhận: “Ta không có a. Người cũng biết đó, ta không đầu lại được y. Mà người hẳn cũng không muốn ta chết sớm như vậy đi.”

Dưới vẻ mặt ẩn ẩn đáng thương như đang cầu xin tha thứ của Ngọc Hồn, Thất Dạ cũng không nở lòng nào lên tiếng trách cứ. Hắn đành nuốt xuống cục tức đó lại, được rồi, ta biết người không thể đánh lại phụ thân ta, ta sẽ tha thứ cho người lần này...

“Tiểu Vân?” Cầu trời phù hộ nó không xảy ra chuyện gì bất trắc. Nó cũng chính là quân bài cuối cùng trong tay mình, có nó ta sẽ có cơ may trốn thoát a...

Mặc cho Thất Dạ trong đầu khẩn cầu nhưng sự thật lại không được như những gì hắn muốn.

Ngọc Hồn từ từ đưa mắt nhìn Lãnh Dực Lăng, theo đó, Thất Dạ có thể nhìn thấy một thứ mà hắn đang ngẩn ngơ tìm kiếm, ai có thể nói cho ta biết cái thứ màu trắng trắng giống củ cải đang trong tay phụ thân có phải là Tiểu Vân không thể? Sự thật luôn tàn khốc vậy sao?

Không chịu nổi được nghịch cảnh khắc nghiệt này, hai mắt Thất Dạ chợt tối sầm, mất đi ý thức.

“Dạ nhi....”

Lãnh Dực Lăng ném Tiểu Vân sang một bên, vội đón lấy cơ thể Thất Dạ đang chuẩn bị tiếp xúc với mặt đất. Y nhanh tay bắt mạch kiểm tra cho Thất Dạ, cũng may chỉ là nhất thời xúc động quá mức, với lại sức khỏe suy nhược do mấy hôm chưa được ăn gì.

Chuẩn bệnh xong, Lãnh Dực Lăng mới thoáng yên tâm được đôi chút. Nhưng lúc này tâm lý tự trách trong y lại nổi lên mãnh liệt. Dù sao, tất cả đều là lỗi của y.

Ôm lấy Thất Dạ, Lãnh Dực Lăng thần tốc phi về khách ***. Đám thuộc hạ cùng Lãnh Phong cũng triệt để theo sát đằng sau, bỏ lại Ngọc Hồn đáng thương cùng Tiểu Vân suýt bị bóp nát.

Ngọc hồn cũng chỉ biết thất thểu ôm Tiểu Vân đi theo, sau này nhất định nhắc nhở Tiểu Vân phải giảm cân mới được, như thế nào lại nặng đến vậy? Mà cứ sao lúc nào lâm vào khó khăn thì mọi người lại biến mất hết thế này?

Cont...

24. Chương 24

“Thiếu chủ, mau uống thuốc thì cơ thể mới khỏe lại được.” Lãnh Phong tận tình khuyên bảo Thất Dạ.

Thất Dạ vẫn như trước, rúc mình trong chăn không chịu nhúc nhích, quyết tâm không uống thuốc.

Lãnh Phong chuẩn bị lên tiếng tiếp tục dỗ dành Thất Dạ thì Lãnh Dực Lăng từ từ tiến tới cầm bát được trong tay Lãnh Phong, rồi ra hiệu cho hắn có thể ra ngoài.

Lãnh Dực Lăng ngồi xuống mép giường, bất động nhìn cái chăn chăm chú mà không nói lời nào.

Thất Dạ sớm đã nhận thấy Lãnh Dực Lăng đến nhưng hiện tại hắn tạm thời không muốn nhìn mặt y. Chính vì vậy hắn mới trốn trong chăn không đi ra. Đã vậy, Lãnh Dực Lăng lại cứ ngồi bên cạnh, nói không nói mà đi cũng không đi nên khiến Thất Dạ cảm thấy khó chịu vô cùng.

Chịu đựng không nổi cái không khí im ắng đến chết người đó, Thất Dạ đập chăn qua một bên, xuống giường đi hài chuẩn bị bước ra khỏi phòng.

“Đi đâu?” Thanh âm lạnh hơn cả băng của Lãnh Dực Lăng thường ngày nay đã hóa nước.

Thất Dạ không thèm quay đầu lại mà chỉ nói: “Chơi.”

Tiểu trấn ban đêm so với ban ngày xem ra còn náo nhiệt hơn rất nhiều, nào là những quán quầy với đủ màu sắc, hay những câu chuyện phiếm cũng như tiếng chào mời....

Thất Dạ xuyên qua dòng người ngược xuôi trên đường, đằng sau còn có Lãnh Phong cùng năm người khác nữa. Việc này Thất Dạ cũng biết trước sẽ như vậy. Bởi vì phụ thân hắn thích tình đương nhiên sẽ không theo hắn đi chơi. Cũng chính vì vậy nên hắn mới cố ý tới nơi nào nhiều người nhất.

Kỳ thật, bản thân Thất Dạ hiểu rất rõ hắn nhớ Lãnh Dực Lăng tới mức nào. Thấy y đích thân đến tìm mình, hắn cảm thấy thập phần hạnh phúc. Song hắn cũng không biết vì nguyên cớ gì mà cảm thấy khó có thể đối mặt với y đến vậy. Vì lẽ đó khiến tâm hắn như bị tảng đá đè nặng xuống.

“Các vị đại gia, ghé qua Nghi Xuân Viện một chút a.”

“Đại gia....”

Thanh âm yếu điệu của mấy nữ nhân vừa rồi khiến Thất Dạ chú ý. Hơi ngẩng đầu lên, hắn thấy một tiểu lâu được treo đèn giăng hoa rực rỡ. Trước cửa còn có rất nhiều nữ nhân mặc những bộ xiêm y mỏng tang không ngừng vẫy khăn hương những nam nhân đi đường.

Nghi Xuân Viện? Chẳng lẽ đây chính là kỹ viện? Thất Dạ nhất thời nổi lên trí tò mò. Hắn chính là một tiểu hài tử thuần khiết, ngay cả kiếp trước hắn cũng chưa từng ném qua cái thứ mùi vị gọi là yêu thương. Đương muốn bước vào cửa Nghi Xuân Viện thì Thất Dạ liền bị hai đại hán ngăn lại.

“Ở đâu ra một tên nhóc con thế này. Nơi này không phải nơi người đến được, đi đi đi....”

Thản nhiên liếc mắt nhìn hai đại hán một cái, Thất Dạ rút từ trong người ra một tờ ngân phiếu lách qua lách lại trước mặt bọn chúng.

“Hiện tại có thể vào chưa?”

“Có thể có thể, đương nhiên là có thể.”

Hai đại hán mới rồi còn hung hãn dữ tợn, nháy mắt đã xán lầy Thất Dạ như hai chú cún con chờ chủ nhân cho xương. Đại hán cầm lấy ngân phiếu hướng trong lâu hô một câu: “Ma ma, có khách!”

Từ trên bậc cầu thang xuất hiện một nữ nhân, ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, tay cầm một chiếc quạt nhỏ màu hồng, dáng người có phần mũm mĩm, trên mặt chát một tầng phấn dày cộp, búi tóc còn cài rất nhiều trâm cài lấp lánh hoa lá, nhìn trông rất chói mắt. Tuy cách ăn vận có phần bình thường nhưng không khó để có thể nhìn ra lúc trẻ người này ắt hẳn cũng là một mỹ nữ.

“Yêu, tiểu công tử, lần đầu đến đây đúng không?” Tú bà phe phẩy cái quạt trong tay vừa cười vừa nói.

Quả nhiên, tú bà ở nơi nào cùng đều có chung một dạng người tròn tròn, là người đẹp hết thời chuyển nghề.... Quy luật đúng là quy luật.

“Xếp cho ta một gian phòng, gọi cả mấy cô nương xinh đẹp đến.” Thất Dạ đưa cho tú bà mấy tấm ngân phiếu khiến tú bà cười toe toét cả lên.

“Dạ dạ dạ, tôi lập tức chuẩn bị ngay.”

Phía sau đã không còn khí tức của Lãnh Phong, chắc lại về mách lẻo đây.

Trong gian phòng được tú bà chuẩn bị cho Thất Dạ, hương bay mập mờ tỏa ra một thứ mùi tinh tế. Tấm rèm mỏng khẽ xốc lên, tú bà dẫn theo 4 nữ nhân tới. Bốn người này tuy không được coi là quốc sắc thiên hương nhưng nhìn chung cũng thuận mắt.

“Tiểu công tử, đây là Xuân Hương, Hạ Hương, Thu Hương, Đông Hương. Cả bốn người đều là những cô nương tốt nhất Nghi Xuân Viện của chúng tôi đó.”

“Đã biết, người có thể lui xuống.”

“Hảo hảo hảo, Tiểu công tử cứ từ từ chơi đùa.” Tú bà tặng cho Thất Dạ một nụ cười hết sức quyến rũ.

Chơi, một tiểu hài tử tám tuổi nên chơi như thế nào....

“Công tử.” Xuân Hương nhỏ nhẹ tới gần Thất Dạ.

Thất Dạ khoát tay ý bảo các nàng mau ngồi xuống, sau đó rót cho mỗi người một chén trà nhâm nhi thưởng thức.

Bốn người Xuân, Hạ, Thu, Đông nhìn nhau một hồi, Thu Hương mạnh dạn hỏi: “Tiểu công tử nếu chỉ muốn uống trà thì đến trà quán là được, sao phải đến tận Nghi Xuân Viên?”

“Thu Hương tỷ tỷ dung mạo tuyệt sắc như vậy ở trà quán đâu có.” Thất Dạ nói nhỏ bên tai Thu Hương.

Bình thường những lời nói kiêu như vậy nàng nghe không ít, nhưng đây lại là lần đầu tiên được nghe từ miệng một đứa nhỏ tám tuổi khiến nàng không khỏi đỏ mặt ngượng ngùng.

“Tiểu công tử quá khen rồi.”

Khóe môi hơi cong lên, Thất Dạ hướng bốn nàng ngoắc tay.

“Ầm.” cánh cửa bị một cước đá văng xuống đất, Lãnh Dực Lăng đột ngột xuất hiện, liền trông thấy cảnh tượng hết sức mờ ám. Bốn nữ tử dung mạo xinh đẹp đang tựa vào người Thất Dạ, bàn tay còn đặt trên người Thất Dạ. Mà Thất Dạ còn đang chuẩn bị hôn lên má một người trong số đó.

Kết quả là toàn bộ vật dụng trong phòng đều hóa thành những mảnh nhỏ, ngay cả tiểu lâu cũng bị chấn động lắc lư. Bốn nàng rất nhanh miệng nôn ra một búng máu. Thất Dạ nhanh chóng lấy được trong người cho mỗi nàng một viên để bảo vệ tâm mạch.

“Trở về.”

Cả người Lãnh Dực Lăng ngùn ngụt sát khí, y đã phải cố kìm nén bản thân để không gây tổn thương tới Thất Dạ. Nhưng cứ nhớ lại tình huống khi nãy, y lại không thể khống chế được cảm xúc trong mình.

Thất Dạ nuốt xuống ngụm máu chuẩn bị trào ra, khẽ cười nói: “Như thế nào chỉ phụ thân mới được quyền chơi đùa mà Dạ nhi lại không được hưởng lạc? Nếu vậy Dạ nhi không phải rất thương tâm sao?”

Nghe thấy lời trách cứ đó, Lãnh Dực Lăng siết chặt bàn tay lại, móng tay khảm cả vào da thịt, từng giọt máu đỏ tươi rơi xuống nền đất như một bông hoa đỏ bung cánh nở rộ. Lãnh Dực Lăng nhận thấy ánh mắt nén giận của Thất Dạ mà tâm đau đớn dữ dội, chính ta đã cầm tù hắc tám năm trời trong Lãnh Nguyệt cung, ta đã cướp đoạt tuổi thơ của hắc, bắt hắc phải ở bên cạnh mình. Ngẫm lại, ta đúng là quá ích kỷ. Chưa bao giờ để ý tới cảm thụ của hắc, cũng không có hỏi qua hắc có nguyện ý ở bên cạnh ta hay không... Tất cả đều do ta tự quyết định.

Lãnh Dực Lăng không biết, ngoài y ra còn có một người đau lòng không kém, người đó chính là Thất Dạ.

Thất Dạ chẳng qua chỉ muốn chọc tức Lãnh Dực Lăng một chút mà thôi. Hắc cũng không ngờ mặt y lại lộ vẻ thống khổ đến vậy. Từng giọt máu trên tay y nhỏ xuống như cửa vào tim hắc.

Sững người một lúc, Lãnh Dực Lăng phát áo xoay người rời đi, bỏ lại Thất Dạ sau lưng đang thất thần không biết phải làm gì mới đúng.

“Thiếu chủ.” Lãnh Phong hiện thân, “Kỳ thật, cung chủ cũng..... trong lòng cung chủ cũng rất khổ sở.....”

Cung chủ yêu thiếu chủ, điều này chỉ cần ai để ý kỹ sẽ nhìn ra. Cách cư xử của cung chủ với thiếu chủ hoàn toàn khác xa đối với người khác. Bất quá, bởi vì có sự ngăn trở của huyết thống nên cung chủ không thể thể hiện rõ tâm ý của mình được. Chính vì thế nên cả hai người đều phải chịu dằn vặt như này đây.

Khổ sở? Trong lòng phụ thân rất khổ sở? Là chính ta đã thương tổn phụ thân sao?

“Thiếu chủ.” Lãnh Phong có chút nóng vội, “Thiếu chủ..... Thiếu chủ nên đuổi theo cung chủ.....”

“Phụ thân sẽ tha thứ cho ta?”

Lãnh Phong gật đầu khẳng định: “Chắc chắn.”

Thất Dạ không hề chậm trễ, chạy thẳng theo hướng Lãnh Dực Lăng vừa rời đi. Nhưng với khinh công tuyệt đỉnh của Lãnh Dực Lăng, Thất Dạ cơ bản không thể bắt kịp. Bất đắc dĩ, Thất Dạ chỉ có thể trở lại khách *** chờ đợi Lãnh Dực Lăng quay về.

Trong căn phòng vắng vẻ lạnh lẽo, Thất Dạ ngồi cuộn tròn người lại ở góc phòng, lặng lẽ nghĩ đến Lãnh Dực Lăng. Trải qua bao sự việc nên Thất Dạ cảm thấy phi thường mệt mỏi. Dần dần, hần chìm vào giấc ngủ.

Trong bóng đêm, có một người ôm lấy Thất Dạ, nhẹ nhàng đặt hần lên giường, kéo chăn đắp cho hần rồi lại ngồi xuống mép giường nhìn người đang ngủ say.

Ánh trăng trên cao đem thân ảnh y kéo dài trên mặt đất. Cảnh tượng trong phòng mới tĩnh mịch làm sao!

Cont...

25. Chương 25

Đã ba ngày trôi qua mà Lãnh Dực Lăng chưa hề xuất hiện, Thất Dạ không tránh được buồn bực trong lòng. Hần rõ ràng cảm giác được khí tức của Lãnh Dực Lăng rất gần mà không thể chạm được, ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy, làm cho Thất Dạ cảm thấy trống rỗng và hoảng hốt vô cùng.

Nếu không phải ngày đó ta nặng lời với phụ thân thì phụ thân sẽ không trốn ta đến ngày hôm nay. Phụ thân đã đích thân tìm tới ta, chứng tỏ phụ thân đã thỏa hiệp, cũng chính là gián tiếp nhận lỗi. Để một người kiêu hãnh như phụ thân nhận lỗi đã là không hề dễ dàng gì. Tại sao ta lại hành động thiếu suy nghĩ như vậy? Là sợ phụ thân bị người khác đoạt đi, sợ phụ thân không còn ở bên cạnh ta nữa sao? Đúng, ta rất sợ điều đó xảy ra. Tại sao ta lại sinh ra tính ỷ lại vào phụ thân đến vậy?

Thất Dạ mệt mỏi nằm ngủ trên giường, hai mắt từ từ khép lại, chỉ chốc lát sau nhịp hít thở đã trở nên đều đặn.

Ba ngày ăn không ngon ngủ không đủ, hiện tại xem ra Thất Dạ đã kiệt sức rồi.

Trong lúc ngủ, tay Thất Dạ trượt ra khỏi chăn. Trong phòng thoáng cái đã hiện lên một thân ảnh trắng thuần chậm rãi bước tới bên giường, đem cánh tay của Thất Dạ để lại vào chăn. Người đó xoay người muốn rời đi thì bị một bàn tay nho nhỏ giữ lại. Thất Dạ bật người ngồi dậy, chăm chú nhìn vào đôi mắt bối rối của Lãnh Dực Lăng.

“Phụ thân, phụ thân còn muốn tránh mặt Dạ nhi đến lúc nào nữa?”

Lãnh Dực Lăng trầm mặc không nói.

Thất Dạ nhận thấy sự im lặng của Lãnh Dực Lăng, oán khí tích tụ ba ngày kia đều tan biến hết. Thở dài một cái, Thất Dạ vòng tay ôm lấy Lãnh Dực Lăng từ sau lưng, cả khuôn mặt đều dán chặt trên lưng y, thoái mái thưởng thức mùi hoa lan nhẹ nhàng trên người y.

“Phụ thân, Dạ nhi xin lỗi, là Dạ nhi không tốt, là Dạ nhi làm phụ thân tức giận.”

Phiền muộn bao ngày nay trong lòng Lãnh Dực Lăng chỉ cần một lời xin lỗi kia đã biến mất hoàn toàn. Không phải vì Thất Dạ khiến y tức giận, mà chính vì y cảm thấy có nữ nhân bên cạnh thực không thoải mái. Những lúc đó, y cơ hồ muốn giết hết mọi người.

Lãnh Dực Lăng xoay người lại, đem Thất Dạ ôm vào ngực, ôn nhu đặt một nụ hôn lên trán Thất Dạ.

“Dạ nhi không sai chỗ nào hết, là phụ thân đã sai, phụ thân không nên làm cho Dạ nhi phải thương tâm.”

Hai người nhìn nhau khẽ nở một nụ cười. Bực bội trong người những ngày qua cũng dứt áo ra đi.

“Phụ thân, Dạ nhi không bao giờ.... muốn xa phụ thân nữa.”

“Vì sao?”

Thất Dạ vùi đầu vào ngực Lãnh Dực Lăng, “Rời đi phụ thân, Dạ nhi cảm thật rất khó chịu, trong lòng cảm thấy thiếu vắng, cho nên, Dạ nhi sẽ không bao giờ muốn rời đi phụ thân nữa.”

Lãnh Dực Lăng siết chặt vòng tay hơn, Dạ nhi nói như vậy... có phải... có phải hần cũng... Đã như vậy, ta nhất định sẽ không buông tay, cho dù sau này có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa.

“Dạ nhi..... sau này Dạ nhi lớn lên, sẽ lấy thê tử, phụ thân sẽ già đi, đến lúc đó, Dạ nhi thấy phụ thân chỉ sợ sẽ ghét bỏ.....”

“Không!!!” Thất Dạ ngẩng cao đầu, ánh mắt to tròn kiên định nhìn Lãnh Dực Lăng.

“Không, Dạ nhi sẽ không thể, Dạ nhi vĩnh viễn không thể không cần phụ thân, trừ phi.....”

Lãnh Dực Lăng mừng rỡ trong lòng, song trên mặt vẫn không hề biểu lộ chút cảm xúc nào, “Trừ phi cái gì?”

Thất Dạ dúi đầu vào ngực lãnh Dực Lăng một lần nữa, rầu rĩ nói: “Trừ phi phụ thân không cần Dạ nhi nữa.”

Nâng cái đầu đang dính chặt vào ngực mình lên, Lãnh Dực Lăng hơi cúi đầu xuống, chạm lên cánh môi hồng nhuận. Hương vị so với trong tưởng tượng của Lãnh Dực Lăng còn ngọt ngào hơn mấy lần.

Thất Dạ bởi vì hành động bất ngờ này mà choáng ngợp, tự động khai mở hai hàm răng, tạo điều kiện thuận lợi cho Lãnh Dực Lăng tiến vào. Đầu lưỡi linh hoạt nhân cơ hội luồn vào bên trong, quét qua mọi chỗ trong khoang miệng của Thất Dạ. Tinh tế vuốt ve từng chiếc răng, rồi lại sát sao quấn chặt với đầu lưỡi của Thất Dạ, thẳng đến khi Thất Dạ hết không khí để thở mới thôi.

Sau một trận cuồng dã hôn môi, sắc mặt Thất Dạ đỏ ửng cả lên. Hắn ngồi im trong lòng Lãnh Dực Lăng không ngừng thở dốc, song ánh mắt vẫn không rời khỏi người Lãnh Dực Lăng một giây nào.

Lãnh Dực Lăng cúi đầu cắn nhẹ lên cánh môi sưng đỏ vừa mới bị mình chà đạp qua, bên môi cau lên một nụ cười mãn nguyện.

“Phụ thân vĩnh viễn không bao giờ không cần Dạ nhi.”

Nhận được lời hứa của Lãnh Dực Lăng, Thất Dạ xúc động đến mức muốn rơi nước mắt. Hắn chìa ngón út ra trước mặt Lãnh Dực Lăng, nói: “Chúng ta ngoắc tay.”

Lãnh Dực Lăng vươn ngón út ra vòng vào ngón út của Thất Dạ.

Dạ nhi, người như vậy, ta càng không thể buông tay ra được nữa. Không biết chuyện này có gây thương tổn đến người hay không? Dạ nhi, ta nên làm thế nào đây?

Cont...

26. Chương 26

Trên đường lớn, một chiếc xe ngựa hoa lệ từ tốn lăn bánh, dẫn đầu là hai chú bạch mã nhìn qua cũng đủ biết là loại ngựa tốt, rềm cửa theo nhịp xe thoảng phát lên.

Đánh xe là một nam một nữ, nam nhân mặt mũi nghiêm nghị, nữ nhân dung mạo tựa mẫu đơn. Hai người đều một mực bảo trì im lặng.

Còn trên chiếc giường êm ái trong xe là một nam tử tựa thần tiên đang nằm nghỉ, khóe miệng chứa đựng tiếu ý mặc cho một hải tử thân vận cảm y tùy ý nghịch ngợm trên mặt nam tử.

Đầu ngón tay nhỏ xinh của Thất Dạ tinh tế chạy theo từng đường nét trên khuôn mặt Lãnh Dực Lăng. Thất Dạ không hiểu sao hắn cảm thấy mình và Lãnh Dực Lăng cơ hồ đã từng quen biết, là kiếp trước đã từng gặp sao? Không, tuyệt đối không phải! Có thể nói rằng, phụ thân thuộc dạng người một khi gặp sẽ làm cho người ta không thể nào quên được. Nếu quả thật ta có gặp ở kiếp trước, thì ta càng không thể quên. Thất Dạ lắc đầu thầm nghĩ chính mình quá nhạy cảm.

Đương khi đầu ngón tay của Thất Dạ chạm đến cánh môi hồng nhuận đỏ của Lãnh Dực Lăng, bất ngờ y hé miệng ngậm lấy đầu ngón tay kia. Đầu lưỡi ẩm ướt giảo hoạt đảo qua khiến toàn thân Thất Dạ như bị điện xẹt qua, làm hắn giật mình. Khuôn mặt trắng nõn thoát cái đã chuyển hồng, Thất Dạ vội rút tay lại.

“Phụ..... Phụ.....” Nói mãi cả nửa ngày cũng không hoàn nổi được về sau, khuôn mặt nho nhỏ của Thất Dạ càng hồng hơn.

Bản thân Thất Dạ không hề biết, bộ dạng của hắn lúc này trong mắt của Lãnh Dực Lăng thật giống như một tiểu cô nương then thùng ngày xuất giá.

Phượng nhân khẽ lay động, trong mắt Lãnh Dực Lăng bỗng chốc gợn lên ham muốn, con người di chuyển, y chợt nhớ tới Thượng Quan Tử Duyệt từng nói: Nếu người thực muốn ở bên hắn vĩnh viễn, biện pháp đơn giản nhất chính là đem gạo nấu thành cơm.

Biện pháp này... kể cũng không tệ, y trầm nghĩ. Với con người của Lãnh Dực Lăng, suy nghĩ và hành động luôn một trước một sau, chính vì vậy, y quyết định thực hiện kế hoạch ngay lúc này.

Lãnh Dực Lăng ác ý tiến gần lại, thở một hơi vào cổ Thất Dạ, nói: “Ta làm sao?”

Trái ngược hoàn toàn với ngữ điệu ngày thường, giờ đây thanh âm của Lãnh Dực Lăng trở nên cực độ vũ mị, làm cho người nghe không tự chủ được mà rơi vào vòng mị hoặc của y.

Thất Dạ vì thế mà không nói được gì, hắn chỉ biết cúi đầu hận không thể kiếm khe đất nào chui xuống, phụ thân đang làm gì vậy? Là câu dẫn ta sao?

Thất Dạ đột nhiên cảm thấy trên môi có thứ gì đó mềm mềm. Khi hắn lấy lại được chút ít tinh thần, thì khuôn mặt Lãnh Dực Lăng đã phóng đại trước mắt, hàng mi dài cong cong hơi rung động. Đây là hôn môi sao? Tính ra đây đã là lần thứ hai ta cùng phụ thân hôn môi rồi. Không phải chỉ có tình nhân mới hôn môi thôi sao? Hai người chúng ta không phải phụ tử ư? Cho dù trong đầu Thất Dạ có rất nhiều nghi vấn, nhưng hắn thủy chung không đẩy Lãnh Dực Lăng ra. Hắn không chán ghét cùng phụ thân thân mật như vậy, trái lại còn có phần thích thú.

Nhìn thấy Thất Dạ ngây ngô đáp lại, Lãnh Dực Lăng trong lòng mừng rỡ, hai tay cũng không an phận luồn vào xiêm y của Thất Dạ.

Nụ hôn chấm dứt, Thất Dạ đã ngồi yên trong lòng Lãnh Dực Lăng tự lúc nào không hay, hắn không ngừng thở gấp như bị rút cạn không khí. Khuôn mặt ửng hồng, hai mắt thì như được quét một tầng nước mơ màng.

Đúng lúc ngón tay thon dài của Lãnh Dực Lăng đang kéo mở ngoại sam của Thất Dạ xuống thì xe ngựa đột nhiên dừng lại. Gặp chấn động, Thất Dạ đang từ trạng thái mơ màng giật mình bừng tỉnh, thấy mình dựa sát vào người Lãnh Dực Lăng, không khí vô cùng ám muội. Xấu hổ đến cực điểm, Thất Dạ vội đẩy Lãnh Dực Lăng ra chạy đến phía cửa xe hỏi.

“Có chuyện gì thế?”

“Bẩm thiếu chủ,” Lãnh Phong nói, “Phía trước có người chặn đường.”

Thất Dạ vén rèm cửa lên thì thấy trước xe ngựa là một người mình đầy thương tích đang nằm trên mặt đất.

“Để ta đi xem.”

Lãnh Dực Lăng cố ngăn chặn cơn giận bộc phát mà làm bộ điềm nhiên gật đầu, nhưng ánh mắt của y lại tràn ngập lửa giận, tên đáng ghét, dám phá hỏng chuyện tốt của ta.

Thất Dạ thở trộm một hơi, rốt cuộc cũng có thể tạm rời khỏi cái không khí ám muội kia rồi. Thất Dạ nhảy xuống xe, đi tới cạnh nam tử tử nọ.

Người này dung mạo bất phàm, mang dáng dấp một trang tuấn kiệt. Mặc dù trên người có rất nhiều vết thương đang không ngừng chảy máu, nhưng chính ra nếu xét lại, những vết thương này sẽ không thể khiến hắn trở thành cái dạng này được.

Thất Dạ cầm lấy tay nam tử tử nọ để xem mạch tượng, hơi thở rối loạn, là trúng độc.

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên từ phía sau, một đám người hùng hổ xông tới, dẫn đầu là một hắc y nam tử. Thất Dạ không thích tên này. Tuy hắc y nam tử đó diện mạo anh tuấn nhưng lại mang quá nhiều âm khí, vừa nhìn đã biết là người xấu.

Khóe môi hắc y nam tử hơi kéo lên, tự tiểu phi tiểu nói: “Nhóc con, mau giao người kia cho bọn ta.”

Một đám vênh vao, đáng ghét, “Nếu ta nói không?”

Cầm thấy tay áo bị kéo, Thất Dạ cúi đầu nhìn nam nhân bị hạ độc.

Mặc dù trên người đang bị trúng độc nhưng nam nhân vẫn cố mỉm cười, nói: “Giao ta cho bọn họ đi, nếu không người sẽ bị liên lụy.”

Nam nhân lại nhìn về phía hắc y nam tử, “Sư huynh, người hà tất phải làm vậy?”

Nghe thấy lời đó, hắc y nam tử tỏ ra căm phẫn, “Người từ nhỏ đã nhận hết muôn vàn sủng ái, cái gì cũng được nhận thứ tốt nhất, sư phụ thiên vị người, đem Liễu gia trang truyền lại cho người, ta cũng chưa từng oán hận chuyện đó, chỉ là số ta không tốt. Thế mà hiện tại, người lại cướp đi người của ta, ta không có cái gì, chỉ còn lại mình hắc. Việc này đối với ta quả thực không thể tha thứ.” Hắc y nam tử bị thương nhắm mắt lại.

“Chúng ta lưỡng tình tương duyệt, hưởng hồ, cho đến tận bây giờ hắc không hề thuộc về người.”

Hắc y nam tử cơ hồ cự kỳ phẫn nộ, “Ý người ám chỉ là ta tự mình đa tình? Khen cho câu lưỡng tình tương duyệt, ta thật muốn nhìn xem hắc có phải thực sự yêu người hay không.”

Hắc y nam tử phát tay, nói với bọn thuộc hạ theo sau: “Coi như các người có phúc, trang chủ Liễu gia trang thưởng cho các người.”

Liễu gia trang? Thất Dạ đã từng nghe qua danh tự này. Trên giang hồ, ngoài bốn cung đứng đầu còn có Liễu gia trang. Nghe nói, ở nơi nào cũng đều có phân đà của Liễu gia trang. Và nam nhân bị thương này chính là trang chủ Liễu gia trang.

Nhóm người phía sau hắc y nam tử đều mang chung một ánh mắt phi thường thô tục, tựa như cảm dục đã lâu.

“Các người không để ta vào mắt sao?” Thất Dạ đứng chắn trước nam nhân, nam nhân này vì không muốn liên lụy đến mình nên mới đồng ý để rơi vào tay bọn người xấu kia, quả nhiên là người tốt.

Đám thuộc hạ quay lại nhìn hắc y nam tử, hắc y nam tử phát tay qua loa nói: “Điều cho các người.”

Tiểu tiên đồng như Thất Dạ, ai mà chẳng không muốn tranh giành, cướp đoạt?

Thất Dạ không phải của hắc y nam tử, hắc làm sao có quyền nói thưởng liền thưởng?

Hiển nhiên làm người nào đó không vui phải tỏa ra sát khí bức người, khiến bọn thô tục kia thổ huyết không ngừng.

Trong nháy mắt, hắc y nam tử liền thấy một thân ảnh trắng thuần xuất hiện đứng ngay cạnh đứa nhỏ. Người mới xuất hiện này dung mạo cũng như khí chất đều khiến người ta phải cúi đầu. Hắc y nam tử cả kinh, người này chính là cung chủ Lãnh Nguyệt cung Lãnh Dục Lăng. Đứa nhỏ kia, như thế nào lại khiến Lãnh đại cung chủ có vẻ mặt nhu tình như thế?

Hắc y nam tử ổn định lại nhịp thở, “Lãnh Dục Lăng, đây là chuyện riêng của Liễu gia trang, người không nên xen vào chuyện của người khác.”

“Ta vốn cũng không muốn quản, nhưng, ai bảo người khi dễ Dạ nhi của ta.”

Ngữ khí lạnh như băng khiến hắc y nam tử nhận thức được nguy hiểm trước mắt, liền vội vàng xoay người bỏ chạy, kéo theo đám thuộc hạ cũng lật đật chạy theo sau.

Lãnh Dục Lăng nhu tình hôn nhẹ lên trán của Thất Dạ, nói: “Nhắm mắt lại.”

Thất Dạ thuận theo lời nói của phụ thân, bèn nhắm chặt hai mắt. Bốn phía thực im lặng, ngay cả tiếng gió thoảng cũng không có. Đợi đến lúc hắc mở mắt ra thì đám người hùng hổ vừa rồi đã biến mất không dấu tích, ngay cả vết máu cũng không có, không biết phụ thân đã giải quyết bọn họ như thế nào a?

“Phụ thân.” Thất Dạ giật nhẹ tay áo Lãnh Dục Lăng ý bảo hắc còn có người đang bị thương.

“Hừ”, Lãnh Dục Lăng cực không thiện cảm ném cho nam nhân một viên dược, nếu hắc không bị trúng độc, mười sư huynh của hắc cũng chưa chắc đánh lại được hắc, nhưng người này quá mềm lòng nên mới rơi vào hoàn cảnh này.

Nam tử ăn được, hướng Lãnh Dực Lăng cúi đầu cảm tạ: “Tạ Lãnh cung chủ cứu mạng.”

“Không cần cảm tạ ta, muốn tạ ơn thì đi tạ ơn Dạ nhi đi.”

Nếu không phải Dạ nhi ra mặt, y mới không thềm nhúng tay. Phá hỏng chuyện tốt của y, không giết nam nhân kia đã là may lắm rồi.

Nam nhân lại quay sang nhìn Thất Dạ, “Vị này là?”

“Khuyển tử Lãnh Thất Dạ.”

Nam nhân kinh ngạc mở to mắt, hắn cho tới tận bây giờ cũng chưa từng nghe qua Lãnh cung chủ có nhi tử. Hắn chỉ từng nghe nói, trước đây lãnh cung chủ đã vì một đứa trẻ mà tiêu diệt toàn bộ phái Tiêu Dao, mà trưởng môn phái Tiêu Dao cũng phải nhận lấy một cái chết vô cùng thảm khốc. Sự kiện đó khiến giang hồ xôn xao một quãng thời gian dài. Hắn ngờ ngờ đứa trẻ đó chính là người đang đứng trước mặt mình lúc này. Lại thấy Lãnh Dực Lăng vô cùng sủng ái, nam nhân càng tin tưởng vào suy nghĩ của bản thân, Lãnh Dực Lăng đối với hài tử tựa tiên đồng chuyển thế này phi thương bảo vệ, không cho bất cứ một ai biết. Mà đứa trẻ này quả thực làm người khác muốn chán ghét cũng không thể.

Nam nhân lấy ra một tấm lệnh bài đưa cho Thất Dạ, “Tại hạ ThiênNhất Liên, ân cứu mạng của Lãnh thiếu chủ, tại hạ không biết lấy gì để báo đáp, chỉ có thể dùng lệnh bài này cảm tạ ơn thiếu chủ.”

Thất Dạ nhìn lên họa tiết kì lạ được khắc ấn trên tấm lệnh bài, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Lệnh bài trang chủ Liễu gia trang.”

“Cái gì?” Thất Dạ kinh ngạc, “Không, không được, Thiên đại ca mau cầm về.”

Đem lệnh bài trả lại cho ThiênNhất Liên nhưng lại bị hấn nhét trở lại.

“Tích thủy chi ân đừng tuyên tương báo, hướng chi thiếu chủ đã cứu ta một mạng. Nếu thiếu chủ không nhận, xin hãy nhận lấy mạng của ThiênNhất Liên ta.”

Lấy lại mạng của ThiênNhất Liên đương nhiên là không thể, cho nên Thất Dạ chỉ có thể nhận lấy tấm lệnh bài kia.

Thấy Thất Dạ cầu cứu nhìn mình, Lãnh Dực Lăng thần nhiên ngoảnh mặt làm ngơ, ai bảo người rảnh tự nhiên xông ra cứu người làm chi.

Thất Dạ bủi môi, một điểm chán ghét cũng không có.

“Nhưng ta cái gì cũng không biết.”

“Nếu thiếu chủ muốn học, thuộc hạ lúc nào cũng có thể dạy.”

“Kia..... trước mắt, thỉnh Thiên đại ca tạm thay ta quản lý, dù sao hiện tại ta cũng còn quá nhỏ.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Người này... Thất Dạ thật không biết nói gì, ta cũng chỉ vừa mới cầm lệnh bài thể mà hắn đã có thể tự xưng thuộc hạ thập phần nhuần nhuyễn đến vậy, ông trời à!

ThiênNhất Liên lại lấy từ trong ngực ra pháo tín hiệu đưa cho Thất Dạ, “Lâu chủ nếu muốn tìm thuộc hạ thì hãy bắn đạn tín hiệu này.”

“Ừ.”

Chuyện nói đều đã nói xong, Lãnh Dực Lăng sớm không còn kiên nhẫn, trực tiếp ôm Thất Dạ trở lại xe ngựa, bỏ Thiên Nhất Liên qua một bên.

“Phụ thân, Dạ nhi còn chưa nói lời cáo biệt với Thiên đại ca.”

“Người giang hồ không cần câu nệ lễ tiết.”

Việc tốt vừa rồi mới bị cắt ngang khiến Lãnh Dực Lăng tức giận không thôi, nếu cứ nhìn thấy ThiênNhất Liên lâu hơn chút nữa, y chỉ sợ chính mình mình nhìn không được mà giết chết hắn, tên đó cũng thật là,

kiểu gì không chọn, lại chọn đúng lúc đó ngã ngựa trước xe của chúng ta. Bây giờ muốn tiếp tục, hắn là không thể rồi.

“Phụ thân, chúng ta đi đâu vậy?”

“Tôi nơi con sẽ biết.”

Lãnh Dực Lăng càng làm vẻ thần bí càng khiến Thất Dạ hiếu kỳ, lúc này hắn chỉ mong sớm đến cái nơi mà phụ thân hắn nói thôi.

Cont...

27. Chương 27

Ngồi trên xe ngựa thêm mấy ngày nữa, cuối cùng đoàn người Lãnh Dực Lăng cũng đến được nơi cần đến.

Vì ngồi lâu trong xe ngựa nên Thất Dạ cảm thấy tay chân có phần tù túng nên vừa đặt chân xuống xe hắn đã vươn tay vươn chân vô cùng thoải mái.

Thất Dạ ngay lập tức bị nơi đây hấp dẫn. Toàn bộ nhà cửa ở đây đều được dựng lên từ trúc, phía trên cửa chính được đặt một tấm biển lớn đề ba chữ ‘Vân Thư trang’ sáng ngời. Vân Thư trang được đặt trên sườn núi, bao quanh bốn phía đều là cây xanh tươi tốt, chim hót vang trời cùng hoa thơm dịu nhẹ.

Đây là điều bất ngờ phụ thân dành cho ta sao? Thất Dạ cảm thấy rất thích nơi này. Ở đây hắn có thể thoát khỏi cái nắng hè gay gắt buổi ban trưa, tận hưởng cái không khí mát mẻ thoáng mát khi trăng lên.

Lãnh Dực Lăng nhìn thấy vẻ mặt vui sướng của Thất Dạ, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng mãn nguyện. Lãnh Dực Lăng nắm tay Thất Dạ đi vào sơn trang. Bên trong gia nô đã sớm đứng nghiêm hai bên chờ đợi, mỗi người đều cúi thấp đầu, thái độ thập phần kính cẩn.

Mặc dù quy mô sơn trang này không lớn lắm, nhưng toàn bộ kiến trúc nơi đây đều dùng trúc dựng thành, xanh tươi một màu khiến tư tâm người ta sinh ra một cảm giác thoải mái. Được hít thở bầu không khí trong lành thoáng thoảng mùi trúc xanh, Thất Dạ thích thú vô cùng.

Theo Lãnh Dực Lăng vào phòng ngủ, Thất Dạ liền bị một cái ao nhỏ phía sau gian phòng hấp dẫn. Nước trong ao đều được dẫn từ đỉnh núi xuống, trong suốt thấy được cả đáy, thậm chí còn nhìn thấy cả những chú cá đỏ đỏ bơi qua bơi lại dưới đáy ao.

Chứng kiến bộ dạng trẻ con đó của Thất Dạ, Lãnh Dực Lăng nhận thấy thật đúng đắn khi quyết định đưa hắn tới đây. Trước kia y chỉ biết hắn rất lạnh tính, chín chắn hơn tuổi. Y thực không ngờ nguyên lai hắn cũng có bộ dạng của tiểu hài tử tính nghịch.

Lãnh Dực Lăng cúi người, hạ một nụ hôn lên khuôn mặt phấn nộn của Thất Dạ đang ngơ ngẩn nhìn đàn cá chơi đùa, “Dạ nhi thích chứ?”

“Dạ, rất thích, rất thích.”

“Vậy có phải Dạ nhi nên tặng phụ thân một phần thưởng không đây?”

“Phụ thân muốn được tặng gì?”

Lãnh Dực Lăng điểm nhẹ lên môi mình, khẽ nở một nụ cười tà mị làm cho hai má phấn nộn của Thất Dạ đỏ ửng lên. Nhưng dù vậy, Thất Dạ vẫn kiễng chân chạm nhẹ lên môi Lãnh Dực Lăng.

“Phụ thân, Dạ nhi nghe nói, ở đỉnh núi xem mặt trời mọc là đẹp nhất, sáng mai chúng ta đi ngắm mặt trời mọc được không?”

“Ừ, Dạ nhi muốn thế nào cũng được.”

“Dạ nhi biết phụ thân là tốt nhất mà.”

Bởi vì vui sướng nên trong mắt Thất Dạ lại càng toát ra một thứ ánh sáng thần kỳ.

Lãnh Dực Lãng ôm Thất Dạ vào ngực, sủng nịnh mà xoa cái đầu nhỏ của hắn, thật sự rất dễ để thỏa mãn tiểu bảo bối a~, ta còn muốn sủng con hơn nữa, hơn hơn nữa...

Bầu trời còn chưa sáng hẳn, Thất Dạ đã sớm lôi kéo Lãnh Dực Lãng lên núi xem mặt trời mọc.

Sơn cốc tĩnh lặng lúc ẩn lúc hiện trong sương mù, mặt trời sau khe núi dần dần lộ diện. Những tia ánh sáng đầu tiên xuyên qua từng đám mây trắng làm ửng hồng cả một khoảng trời. Sương mù dần tan, có thể trông được một số cảnh tượng xa xa. Mặt trời xuất hiện báo hiệu một ngày mới bắt đầu.

Chim muông trong rừng cũng bắt đầu cất vang tiếng hót, chao liệng uyển chuyển trên không trung.

Thất Dạ ngồi đó ngắm nhìn mặt trời tĩnh lặng. Trên người hắn sớm đã được mặt trời ưu ái khoác cho một lớp áo đỏ hồng khiến Lãnh Dực Lãng ngồi bên cạnh rơi vào mê võng. Kim lòng không được, Lãnh Dực Lãng liền hôn lên đôi môi mềm mại của Thất Dạ.

Trải qua mấy ngày nay, đối với việc hôn môi này Thất Dạ đã luyện mãi thành quen.

Dường như còn chưa thỏa mãn, dục vọng ẩn sâu trong lòng Lãnh Dực Lãng nổi dậy, khiến y không thể kiềm chế được. Có phần thô bạo mút lấy cánh môi đã sớm sưng đỏ của tiểu bảo bối. Y cảm thấy như được nếm quế hoa thượng đẳng, thơm ngọt làm mụ mị lòng người.

Ngay đến cả Thất Dạ cũng bị kéo sâu vào những nụ hôn triền miên của hai người.

Xiêm y trượt xuống lộ hẳn một bên vai gầy nhỏ trắng nõn. Lãnh Dực Lãng cơ hồ đã mất đi hoàn toàn lý trí. Nhưng y vẫn còn nhớ một điều, y không muốn làm bảo bối của y phải sợ hãi.

Thiên không nguyên bản trong xanh cao vợi vợi, không hiểu sao lại dần xảm tối lại. Trong không khí đột nhiên xuất hiện những luồng khí khác thường khiến Thất Dạ không khỏi giật mình đề cao cảnh giác.

Đột nhiên có vài bóng đen bay qua người bọn họ, đứng thẳng trên thảm cỏ.

Thất Dạ bình tĩnh đánh giá những người lạ này. Bọn họ trên người đều khoác một cái áo tối màu đen, nhìn không rõ mặt mũi, trong tay đều cầm lưỡi hái.

Không, không phải người, là quỷ. Nhưng sao giữa ban ngày lại có quỷ thế này? Không kịp nghĩ ngợi thêm nữa, Thất Dạ đứng chắn trước người Lãnh Dực Lãng, phụ thân là phạm nhân, không thể đánh lại được quỷ. Hơn nữa mục tiêu của bọn chúng là ta, là linh khí trên người ta đã dẫn bọn họ tới.

Lãnh Dực Lãng vô cùng tức giận, hai mắt ban nãy còn mơ hồ bởi dục vọng nay đã chuyển đen một màu, rõ ràng là sắp thực hiện được, thế nhưng... thế nhưng lại bị mấy tên kì quái này hất đổ. Bọn người đáng chết, không thể tha thứ được.

Đẩy Thất Dạ qua một bên, Lãnh Dực Lãng lập tức rút hắc nhuyễn kiếm bên hông ra. Không để Thất Dạ kịp lên tiếng ngăn cản, Lãnh Dực Lãng đã lao tới mấy tên trời đánh kia mà liên tục huy kiếm.

“Phụ thân....”

Thất Dạ đang muốn lên tiếng cảnh báo bọn chúng không phải người thường, nhưng lời còn chưa kịp nói ra thì đã bị cảnh tượng trước mắt chặn lại, phụ thân... phụ thân lại có thể dùng kiếm chém được bọn quỷ đó sao? Là ta hoa mắt ư? Phụ thân rõ ràng là phạm nhân, như thế nào lại có thể dùng kiếm thường chém chết ma quỷ? Cho dù trên người phụ thân có ít linh khí từ ta truyền sang nhưng cũng không thể lợi hại được đến như vậy chứ? Mấy tên kia nhìn qua cũng biết rất lợi hại, chỉ e ngay bản thân ta cũng không phải là đối thủ...

Hiện tại, cả người Lãnh Dực Lãng đều tỏa ra âm khí nặng nề đến đáng sợ. Ngay cả Thất Dạ cũng bị cái khí thế đó áp đảo mà không tiến lại gần.

Thất Dạ không phải sợ hãi không dám đến gần, mà linh tính mách bảo hắn không nên tiến lại.

Đám quỷ bị chặt làm đôi liền hóa thành những đám khói đen mờ ảo rồi biến mất.

Lãnh Dực Lãng hừ một tiếng, hậm hực trong lòng, nhanh như vậy mà đã chết, mấy người này thật đúng là kỳ quái, có phải đã dùng loại cổ dược nào đó hay không nhỉ, chết rồi mà có thể hóa thành khối đen, một hạt bụi cũng không lưu lại.

Đi đến bên cạnh Thất Dạ, Lãnh Dực Lãng đưa tay chỉnh lại xiêm y xộc xệch cho tiểu bảo bối, ôi~ lại không thể tiếp tục thực hiện được nữa, không biết đến lúc nào mới có cơ hội khác đây...

Lúc này, Lãnh Dực Lãng mới để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của Thất Dạ, vội sốt sắng gọi: “Dạ nhi?”

Thất Dạ sau cùng cũng lấy lại tinh thần, “Phụ thân!”

“Dạ nhi có bị thương ở đâu không?”

“Dạ...? Không..... không có.”

“Không có là tốt rồi.”

Lãnh Dực Lãng yên lòng vỗ về Thất Dạ, xem ra Dạ nhi vừa bị hành động của ta dọa sợ. Ta cũng thật là, vừa nãy lý trí để đi đâu mà có thể hành động làm tiểu bảo bối sợ hãi đến vậy chứ.

Thất Dạ dựa người vào ngực Lãnh Dực Lãng, gắt gao túm chặt lấy vạt áo trước của y. Ánh mắt mới rồi còn sợ hãi Lãnh Dực Lãng nay đã biến mất hoàn toàn. Hắn chỉ muốn ôm chặt lấy phụ thân mình, thật chặt như thể không bao giờ muốn tách ra nữa.

Cont...

28. Chương 28

Thời tiết hôm nay có phần oi nóng, nên Thất Dạ và Lãnh Dực Lãng không ra ngoài du ngoạn, bọn họ chỉ ngồi trong phòng, mặc thời gian trôi qua nhưng cả hai đều cảm thấy rất vui vẻ.

Thất Dạ dựa vào cửa sổ, khi thì chăm chú ngắm nhìn mấy con cá tung tăng bơi lội dưới đáy ao, khi thì mỉm cười khi chúng tranh nhau đón mồi mà Thất Dạ thả xuống.

Lãnh Dực Lãng ngồi một bên nhìn bộ dạng trẻ con của Thất Dạ, theo quán tính nhếch mép cười. Lãnh Dực Lãng đi tới phía sau Thất Dạ, vòng tay ôm lấy thân mình thơm mềm đến muốn cắn một miếng vào lòng, không ngừng hít lấy hương thơm vi trên người Thất Dạ.

Cảm nhận được hơi thở nóng rực của lãnh Dực Lãng, mặt Thất Dạ bắt đầu nóng lên, đẩy đẩy người phía sau: “Phụ thân, nóng.”

Lãnh Dực Lãng khẽ cười, phản ứng này của hắn khiến y rất vừa lòng. Lãnh Dực Lãng chẳng những không buông tay mà vòng tay của y lại càng thêm siết chặt, thỉnh thoảng còn dùng đầu lưỡi liếm liếm lên cổ Thất Dạ khiến toàn thân hắn như bị giật điện.

Lãnh Phong phi thường không muốn quấy rầy phụ tử thân thiết, nhưng với tình huống bên ngoài, hắn chỉ có thể đánh liều đi tới bấm báo.

“Cung chủ, giáo chủ Phong gia Phong Linh cầu kiến.”

Bị người quấy rầy đương nhiên Lãnh Dực Lãng cảm thấy rất khó chịu.

“Không gặp!”

“Nhưng....” Lãnh Phong liếc nhìn Thất Dạ, muốn nói tiếp nhưng lại thôi.

Lãnh Dực Lãng cảm thấy có chút nghi hoặc, hắn vừa nhìn thấy Dạ nhi liền không nói nữa, chắc là không muốn để Dạ nhi biết.

“Dạ nhi, phụ thân ra xem được không?”

“Hào.”

Lãnh Dực Lãng hôn nhẹ lên môi của Thất Dạ một cái, rồi xoay người cùng Lãnh Phong rời đi.

Phía sau, Thất Dạ nhìn theo bóng lưng của Lãnh Dực Lăng, trong lòng chợt dâng lên một nỗi bất an không tên.

Bên ngoài Vân Thư trang là một chiếc xe ngựa mộc mạc, người ngồi bên trong là một bạch y nữ nhân, xung quanh còn có vài chục nữ nhân cười ngửa thân vận lục y.

Thấy Lãnh Dực Lăng xuất hiện, trong mắt bạch y nữ nhân hiện lên một tia kinh hãi.

Lãnh Dực Lăng khoanh tay đứng giữa đại môn, dải lụa trắng thuần trên tóc theo gió phiêu động, cả người bông bênh tựa thần tiên, dung mạo phi thường cùng khí chất thanh tao đều làm cho cả đám nữ nhân tim đập rộn rạo.

“Không biết lần này giáo chủ tới đây có việc gì?” Lãnh Dực Lăng lạnh lùng nói. Mọi người xung quanh đều bởi vì ngữ khí của Lãnh Dực Lăng mà rung mình một cái.

Lục y nữ nhân đứng cạnh xe ngựa ra vẻ lớn tiếng nói: “Lần này chúng ta tới đây là muốn Lãnh cung chủ thành hôn với giáo chủ của chúng ta.”

“Vô duyên vô cớ muốn bắt cung phải lấy giáo chủ của các ngươi sao?”

Lục y nữ nhân đang muốn phản bác thì bạch y nữ nhân trong xe ngựa giơ tay chặn lại.

“Ta là Phong Linh, ba năm trước đây đã có duyên gặp qua Lãnh cung chủ. Có thể Lãnh cung chủ không nhớ ta, nhưng ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, ta đã một lòng ái mộ cung chủ. Nhắc tới cũng thật hổ thẹn, ba năm sau ta đã nghĩ ra một kế lên vào Lãnh Nguyệt cung. Nữ nhân hôm đó hầu hạ cung chủ chính là ta. Vốn ta chỉ định yên lặng rồi đi mang theo hình ảnh của cung chủ, nhưng ai có thể ngờ rằng, một đêm đó lại khiến ta mang thai cốt nhục của cung chủ. Ta cũng không có yêu cầu cao xa gì, chỉ cầu cung chủ có thể cho ta ở lại Nguyệt cung, để cho hai mẫu tử chúng ta có thể cảm nhận được hơi thở của ngài, như vậy là đủ rồi.”

“Phong giáo chủ nói đùa sao? Chẳng lẽ giáo chủ cứ nói đứa nhỏ trong bụng là của cung chủ, thì cung chủ sẽ phải thừa nhận sao, lúc đó chỉ sợ sẽ không biết còn có bao nhiêu nữ nhân trong thiên hạ đến tìm cung chủ nữa đây?” Dương Liễu đứng một bên nhìn Phong Linh châm chọc cười.

“Ta cũng biết rất khó để cho mọi người tin tưởng. Nếu Lãnh cung chủ thực không tin ta, vậy hãy chờ sau khi đứa nhỏ sinh ra sẽ lấy máu nhận cha.”

“Nếu bốn cung là cha của đứa nhỏ, vậy nó sẽ không thể sống.”

Lời nói kế tiếp của Lãnh Dực Lăng làm cho Phong Linh và tất cả mọi người đều thất kinh.

Hài tử của ta, vĩnh viễn chỉ có một mình Dạ nhi.

Lục y nữ nhân tức giận, “Lãnh Dực Lăng, ngươi quả thực là một tên vô lại.”

Trong nháy mắt, mũi kiếm của Lãnh Phong đã đặt trước yết hầu của lục y nữ nhân, khiến nàng rung mình sợ hãi, xong rồi, lần này xem ra khó mà thoát khỏi cái chết, ta còn chưa muốn chết đâu. Cả người nàng không tự chủ được mà run lên.

“Lãnh Phong thúc thúc....”

Một thanh ân non nốt truyền đến, Lãnh Phong lập tức thu hồi kiếm lại, rồi lui trở về bên cạnh Lãnh Dực Lăng. Hắn không muốn để thiếu chủ đơn thuần khờ dại của mình phải chứng kiến cảnh máu chảy này.

Trước đại môn bất ngờ xuất hiện một tiên đồng khiến mọi người đều choáng váng.

Lãnh Dực Lăng quay đầu lại, khuôn mặt mới khi này còn lạnh đến run người nay đã trở nên ảm áp vui vẻ, sát khí xung quanh cũng dần tan biến.

“Dạ nhi sao lại tới đây?”

Thất Dạ đi vòng ra phía trước, ôm lấy thất lưng của Lãnh Dực Lăng, “Dạ nhi chờ mãi không thấy phụ thân trở lại, cho nên đã đi tìm phụ thân.”

Lãnh Dực Lăng ôn nhu vuốt mái tóc mềm mại của Thất Dạ, rồi lại nhìn vào đôi mắt sáng ngời của hần, chuyện vừa rồi, chắc Dạ nhi chưa nghe thấy.

“Phụ thân xin lỗi, vậy phụ thân cùng Dạ nhi trở về được không?”

“Dạ.”

Thất Dạ cố tình cúi thấp đầu xuống để tránh cho Lãnh Dực Lăng phát hiện ra ưu thương trong lòng hần hiện giờ.

Phong Linh ngồi trong xe ngựa kinh ngạc tròn hai mắt, y vừa gọi đứa bé kia là gì? Dạ nhi? Đêm đó, y cũng không ngừng gọi Dạ nhi Dạ nhi. Y có tình ý rất sâu đậm với đứa nhỏ kia sao?

Chính vì Phong Linh rất yêu Lãnh Dực Lăng nên nàng mới cam tâm tình nguyện trở thành thể thân. Lúc trước, nàng luôn luôn muốn gặp người tên Dạ nhi trong lời nói của Lãnh Dực Lăng. Nàng rất muốn xem người nào có thể lấy đi được sự ưu ái của Lãnh đại cung chủ. Nàng còn tưởng rằng, Dạ nhi đó là một nữ nhân nào kia, không nghĩ tới lại là một tiểu hài tử. Thái độ hết mực ôn nhu vừa rồi của Lãnh Dực Lăng với đứa nhỏ càng khiến nàng có thể nhận rõ được tình yêu thương của y dành cho đứa nhỏ tên Dạ nhi kia.

Nhưng rõ ràng đứa nhỏ vừa gọi y là phụ thân cơ mà. Rốt cuộc là chuyện gì?

Cont...

29. Chương 29

Bầu trời u ám, gió lạnh thấu xương, trước cửa một cô nhi viện có đặt một cái giỏ trúc, trong giỏ trúc là một đứa nhỏ vừa tròn một tuổi, miệng đang không ngừng a a mà hướng nam nhân quơ tay. Nam nhân cau mày xoay người muốn rời đi. Thấy nam nhân sắp đi, đứa nhỏ trong giỏ trúc liều mạng gào lên. Nam nhân một mực không quay đầu lại, tiếng khóc thê lương của đứa nhỏ thủy chung không thể lưu lại cước bộ của hần.

“A!!!!!!”

Thất Dạ bật dậy không ngừng thở dốc, sao tự nhiên lại mơ đến việc bị vất bỏ ở kiếp trước? Rõ ràng chuyện này đã qua rất lâu rồi mà, như thế nào ta không thể quên.

“Dạ nhi!”

Lãnh Dực Lăng lo lắng lau đi tầng mồ hôi bám đầy trên trán Thất Dạ. Y kéo Thất Dạ vào lòng, vỗ về thân thể run rẩy của hần.

“Không sợ, đã có phụ thân ở đây.”

Thất Dạ dựa vào ngực của Lãnh Dực Lăng, lắng nghe nhịp tim vững vàng của y, tâm tình cũng dần bình ổn trở lại.

Giấc mơ vừa rồi gợi lại sự ruồng bỏ trước đây mà ta đã phải trải qua hay chính là muốn nói tới đứa nhỏ vô tội trong bụng Phong Linh? Nó cũng có quyền hưởng thụ tình yêu của cha mẹ. Thất Dạ túm chặt lấy vật áo của Lãnh Dực Lăng, do dự mãi mới nói: “Phụ thân, sự việc ngày hôm qua, Dạ nhi đều nghe thấy.”

Trái tim của Lãnh Dực Lăng như nghẹn ra, y không nói, mà chờ Thất Dạ nói tiếp, y muốn biết rốt cuộc trong lòng hần nghĩ như thế nào.

“Ngọc hồn có ‘độc tâm thuật’, ngày hôm qua Dạ nhi có hỏi qua hần, hần cũng đã xác thực lời nói của Phong Linh là sự thật.....” Thất Dạ dừng lại một chút bởi vì tâm can hần đang đau đến dữ dội khi phải đi đến quyết định này, “Phụ thân nên thành hôn với Phong Linh đi, mỗi đứa trẻ đều cần có cha mẹ yêu thương.”

Lãnh Dực Lăng mãnh liệt nâng đầu Thất Dạ lên, nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của hần.

Đôi mắt của Thất Dạ lúc này đều bị bao phủ bởi sự đau buồn, ưu lo nhưng với một người đang bị vây trong lửa giận mù quáng như Lãnh Dực Lăng lúc này lại không thể phát hiện ra.

Đối với Lãnh Dực Lăng, việc chính tai phải nghe thấy lời nói đó từ một người y vô cùng sủng chiều là một đả kích rất lớn. Bên môi thoáng hiện lên một nụ cười lạnh lùng.

“Phụ thân đều nghe Dạ nhi.”

Lãnh Dực Lăng thông dong nói từng chữ một, chừng chữ từng chữ lại như đâm vào trái tim mong manh của Thất Dạ một kiếm, giống như muốn xé tan trái tim hắn.

Ngọc hồn ẩn thân trong vòng ngọc bất đắc dĩ thở dài, người này, không thể ích kỷ một chút sao, rõ ràng là thuộc về mình, mà lại miễn cưỡng giao cho người khác. Đành vậy, dù sao đây cũng là kiếp số của bọn họ. Đã là kiếp số thì chỉ có thể chính bản thân bọn họ giải quyết mà thôi.

Lãnh Dực Lăng nổi tiếng trên giang hồ là người nói được làm được, chỉ sau giờ Ngọ, y đã đón Phong Linh nhập Vân Thư trang, tự mình an bài chỗ ở cho nàng, thái độ đối với nàng cũng thấp phần nhiệt tình, lại còn tự thân xem bệnh cho nàng. Bấy nhiêu thôi cũng làm cho toàn bộ người trên dưới Lãnh Nguyệt cung cảm thấy rất khó hiểu.

Thất Dạ cuộn tròn người lại trong góc giường mà nghe từng thanh âm huyền ảo bên ngoài.

“Thiếu chủ.” Dương Liễu nhẹ giọng gọi, “Cung chủ mời người đến đại sảnh.”

Thất Dạ không rõ Lãnh Dực Lăng là có ý tứ gì, nhưng vẫn gật đầu đồng ý đi theo Dương Liễu đến đại sảnh. Đến nơi, điều đầu tiên mà Thất Dạ nhìn thấy là hình ảnh Phong Linh đang dựa vào trong ngực Lãnh Dực Lăng. Tình cảnh này thực khó làm cho người ta tin nổi thái độ lạnh nhạt của Lãnh Dực Lăng mới ngày hôm qua đối với nàng.

Thấy Thất Dạ đến, Phong Linh vội vàng đứng dậy, sửa sang lại xiêm y, hướng Thất Dạ vẫy tay cười hòa.

“Đây là Dạ nhi đúng không? Thật là đáng yêu, mau lại đây cho ta xem nào.”

Thất Dạ khẽ nhếch miệng cười coi như chào hỏi, song không hề có ý muốn đi tới chỗ nàng. Bất gặp ánh mắt trào phúng của Lãnh Dực Lăng đang nhìn mình, trong lòng Thất Dạ lại sản sinh ra một loại cảm giác khó chịu không tên, phụ thân muốn thành hôn, ta hẳn phải cảm thấy vui mừng chứ.

“Dạ nhi ra mắt Phong cô cô.”

“Quả nhiên là một tiểu hài tử lễ phép.”

Lãnh Dực Lăng cười nói: “Sau này chúng ta sẽ còn có thêm nhiều tiểu hài tử nữa.”

Phong Linh bởi câu nói của Lãnh Dực Lăng mà mặt thoáng phấp hờng, “Xem chàng kia, Dạ nhi đang ở đây mà nói không biết nương gì cả.”

Phụ thân là muốn ta đến đây chứng kiến cảnh hai người họ ân ái sao?

“Phụ thân, Dạ nhi xin phép cáo lui trước.”

Ngọc hồn từ vòng ngọc bay ra đỡ lấy thân thể kiệt quệ vì sốc nặng của Thất Dạ, nhân thân cũng đen đi vài phần. Giữ vững Thất Dạ để tránh bị ngã quỵ, hắn quay đầu lại dùng khẩu hình nói với Lãnh Dực Lăng, “Đêm nay gặp tại hoa viên.”

“Àm.” Cái bàn trong đại sảnh bị lật tung, Lãnh Dực Lăng trong mắt tràn ngập hàn khí, hắc... hắc... muốn làm cái gì?

Cảm nhận được ánh mắt của Lãnh Dực Lăng, Phong Linh đứng một bên rõ ràng, nàng thủy chung chỉ là một vật thay thế.

Đêm khuya, tại hoa viên.

Một thân ảnh trắng thuần đứng dưới bầu trời đêm như tỏa sáng mờ mờ, làm cho người ta cảm thấy như một vị tiên đang chuẩn bị bay lên thiên đình.

Phía sau vang lên tiếng bước chân, Lãnh Dực Lăng xoay đầu lại, liền nhìn thấy một đứa nhỏ với khuôn mặt tròn tròn, hai mắt to thật to, gò má thì phần phật, nhìn trông rất đáng yêu. Nếu nhìn kỹ, oa nhi này sau khi lớn lên sẽ rất giống Lãnh Dực Lăng bây giờ cho mà xem.

Ánh mắt lạnh thấu xương của Lãnh Dực Lăng bắn về đứa nhỏ kia. Ngọc hồn, hay cũng chính là đứa nhỏ nọ cũng không hề sợ hãi chút nào mà chính diện đáp trả lại ánh mắt của Lãnh Dực Lăng.

Ngọc hồn lên tiếng trước: “Người biết ta hẹn người tới đây là để nói về chuyện của Thất Dạ chứ?”

Lãnh Dực Lăng vuốt cằm xem như là câu trả lời.

“Ta chỉ nói một câu, nếu người còn tiếp tục đối với hần như thế này, ta sẽ dẫn hần đi.”

“Hần sẽ không đi cùng người.” Dạ nhi đã từng nói, vĩnh viễn sẽ không rời khỏi ta mà.

“Làm sao người có thể khẳng định? Người thấy rồi đó, ta không phải không có năng lực làm chuyện đó.”

Cuồng phong gào thét, chỉ kịp nhìn thấy thoáng lên một tia sáng, nhuyễn kiếm đã quấn quanh người Ngọc hồn. Ánh sáng hỗn tán hòa vào trong không khí, tiểu đồng đáng yêu vừa rồi đã biến mất, thay vào đó là một thiếu niên tóc và mắt đều là màu xanh lam. Những sợi tóc màu xanh lam dưới ánh trăng nhu hòa như phát sáng trong làn gió thu se se lạnh, cùng đôi môi đỏ tươi giống Lãnh Dực Lăng đến năm phần.

Thiếu niên kia cười nhạt, nói: “Trước nay không hay cùng người nói giỡn, bây giờ, ta nói được là làm được. Nếu người còn tiếp tục đối với hần như vậy, ta nhất định sẽ dẫn hần đi, đi thật xa. Người nếu không tin, chúng ta có thể đánh cược một lần. Nếu ta thật sự dẫn hần đi, người có thể dễ dàng quan hệ với người khác.”

Thiếu niên không để ý tới mục quang của Lãnh Dực Lăng, trực tiếp xoay người rời đi.

Đi, hần nếu thực sự muốn đi, ta sẽ để hần đi. Chỉ là... nếu hần đi thật thì... Lãnh Dực Lăng cất lực lắc đầu muốn xua tan cái ý nghĩ đó đi, Dạ nhi, Dạ nhi của ta sẽ không rời đi, Dạ nhi đã đáp ứng với ta rồi mà...

Cont...

30. Chương 30

Ba ngày, đã ba ngày trôi qua mà Lãnh Dực Lăng cùng Phong Linh chỉ suốt ngày quấn lấy nhau ngâm thơ tác phú mà hoàn toàn đem Thất Dạ đẩy sang một bên.

Cả ba ngày này, Thất Dạ một bước cũng chưa từng tiến ra khỏi phòng, suốt ngày chỉ ngồi co ro trong góc giường tối tăm, ngay cả nói cũng không màng.

Thấy thế, Dương Liễu không thể giả bộ như cái gì cũng không thấy mà vội vàng bẩm báo với Lãnh Dực Lăng. Nhưng hồi lại chỉ là những lời trách móc, khiển trách. Lúc này đây, nàng cảm thấy thực thương tâm thay cho Thất Dạ vì đã yêu phải một người không có lương tâm như cung chủ của nàng.

Một cơn gió nhẹ lướt qua, trong phòng của Thất Dạ bỗng xuất hiện một thiếu niên có mái tóc cùng đôi mắt màu lam biếc, đang tiến lại gần góc giường, nơi Thất Dạ ngồi.

“Cùng ta rời đi, ta sẽ mang người đi khỏi nơi này.”

Thất Dạ ngẩng đầu, giật mình đánh giá thiếu niên trước mắt. Mái tóc dài màu lam lay động trong gió nhẹ, ánh mắt tỏa lam sắc như thể hút người ta vào trong lòng, cùng khuôn mặt tinh xảo đáng yêu như búp bê.

“Người là.....”

Lúc này đây, Ngọc hồn mới sực nhớ tới bộ dạng của hần đã thay đổi. Hần chỉ một ngón tay vào mặt mình rồi nói: “Ta là Ngọc hồn.”

“Ngọc hồn?” Thất Dạ cẩn thận đánh giá lại thiếu niên này, quả thật là ảnh tử của Ngọc hồn, “Làm sao người lại biến thành như vậy?”

“Người lớn lên được đương nhiên ta cũng phải lớn lên. Chỉ là trước kia, ta luôn phải chờ đợi người trong huyết vòng, nên việc hấp thu linh khí khá khó khăn. Vì thế lúc đó ta thường xuyên phải sử dụng pháp thuật để khống chế sinh trưởng của mình, làm giảm đến mức thấp nhất sự tiêu hao linh khí. Sau đó thì gặp được người, nhưng người lại bị hóa thành đứa nhỏ, linh khí cho bản thân còn không đủ nên ta cũng không đành lòng sử dụng linh khí của người, nên trong thời gian trước ta vẫn không thể lớn lên được. Bất quá, hiện tại trên người người đã có dư linh khí, nên ta mới có thể phá bỏ pháp thuật để lớn lên và giờ thành bộ dạng này đó.”

“Oa, Ngọc hồn thật đẹp a....”

Ngọc hồn vui vẻ cười xoa xoa đầu Thất Dạ.

“Theo ta rời khỏi đây nhé.”

Nhân thần ảm đạm trùng xuống, Thất Dạ lại cố bó mình lui vào sát tường.

“Không, ta sẽ không đi, ta đã đáp ứng với phụ thân, vĩnh viễn không rời phụ thân rồi.”

“Nhưng y đã không còn nhớ tới ngươi, ngươi còn ở lại chỗ này làm gì?”

“Không, phụ thân không có....”

“Các ngươi còn không mau mang điểm tâm tới vọng đình, giáo chủ đang muốn ăn, để giáo chủ đói, cung chủ sẽ lấy mạng các ngươi.”

Thanh âm sắc bén của nữ nhân đột ngột vang lên. Đó là thanh âm của thiếp thân thị nữ bên cạnh Phong Linh.

Đúng là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, Thất Dạ cười khổ một cái, bây giờ phụ thân chắc rất yêu nàng đi...

Bên trong vọng đình có một đôi nam nữ đang ngồi đó. Nam nhân nhắm hờ hai mắt, lưng tựa vào cột trụ nhàn nhã thưởng trà, bộ dạng trông thực hưởng thụ. Còn nữ nhân trên mặt luôn rạng rỡ một nụ cười, đôi tay thon trắng uyển chuyển di động trên dây đàn. Từng tiếng đàn khoan thai vang lên, chậm rãi mà du dương như tiếng suối chảy róc rách trong khe núi vào buổi sớm mai. Ngay cả Thất Dạ cũng không nhận được mà thâm tán thưởng khả năng chơi đàn của nàng.

Tiến lại gần vọng đình, Thất Dạ mới nhìn rõ người bên trong là ai. Khoan đã, âm sắc tiếng đàn kia, sao lại có thể giống như vậy... Thất Dạ nhanh chóng đi vào vọng đình, đây chính là cây đàn phụ thân tặng ta lúc ta năm tuổi mà.

Hắn còn nhớ rõ, lúc trước Lãnh Dực Lăng cố ý mang theo cầm này tới Vân Thư Trang, nói rằng khi nào chán có thể mang ra tiêu khiển nhưng rồi cũng quên luôn.

Tại sao đàn lại ở trong tay nàng?

“Dạ nhi đến đây.” Phong Linh tươi cười nhìn Thất Dạ đang ngây người, đồng thời tiếng đàn cũng ngừng lại.

Lãnh Dực Lăng tựa hồ không hài lòng, nhãn mi nói: “Tiếp tục.”

Thất Dạ chứng kiến biểu tình lạnh nhạt của Lãnh Dực Lăng, không hiểu sao trong lòng lại dấy lên một cỗ lửa giận.

“Đàn này là của ta, ngươi không được chạm tới.”

Phong Linh nhất thời xấu hổ không biết nên nói gì cho phải.

“Thực xin lỗi Dạ nhi, ta không biết đây là đàn của con, chỉ là ta trông thấy nó đẹp nên mới lấy ra thử.”

Ôm lấy đàn, Thất Dạ lạnh lùng nói: “Dạ nhi cũng không phải tên người có thể gọi.”

“....”

Bị dồn đến mức đỏ mặt, Phong Linh không biết phải chống đỡ thế nào được nữa, nàng chỉ còn cách nhìn về phía Lãnh Dực Lăng cầu cứu.

Phượng nhãn tản mạn băng lãnh mở ra, Lãnh Dực Lăng thâm trầm nói: “Dạ nhi, mau xin lỗi nàng.”

“Vì sao phải xin lỗi?”

“Chát”, một âm thanh vang lên làm ngưng đọng không khí giữa cả ba người. Thất Dạ chỉ cảm thấy một bên má nóng rất.

Lãnh Dực Lăng trừng trừng nhìn Thất Dạ, lặp lại mệnh lệnh.

“Mau xin lỗi nàng.”

Thất Dạ chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có ngày Lãnh Dực Lăng đánh hắn, mà lại còn vì một nữ nhân. Điều này khiến lòng hắn như chết lặng hẳn đi. Phụ thân đã không còn thuộc về một mình ta nữa rồi, có lẽ ta thực sự phải rời đi...

Quạt cường bức dòng nước mắt trở ngược lại vào trong, Thất Dạ đặt lại đàn lên mặt bàn, “Phụ thân, đây sẽ là lần cuối cùng Dạ nhi gọi người một tiếng phụ thân. Từ nay trở đi, quan hệ giữa Dạ nhi cùng phụ thân sẽ như cầm này.”

Tích tụ một phần linh khí vào lòng bàn tay, thoáng chốc chiếc cầm đã hóa thành một vô số mảnh nhỏ. Thất Dạ dứt khoát xoay người rời đi. Hắn không còn muốn nghĩ đến bất cứ hình ảnh nào liên quan đến Lãnh Dực Lăng, cũng không bao giờ nghĩ đến nữa.

Lãnh Dực Lăng khó chịu nắm chặt tay lại. Y thua, y đã thua trong ván cược với Ngọc hồn. Trong cuộc đời y, y chưa bao giờ phải trải qua bất cứ sự thất bại nào, y không cam lòng.

Trong sự dằn vặt, thống khổ của Lãnh Dực Lăng, khóe môi Phong Linh khẽ gợi lên ý cười, chủ ý của nha hoàn quả không tồi, hắn rốt cuộc cũng đi rồi. Hắn đã đi, ta sẽ có nhiều cơ hội hơn.

“Đừng khóc nữa được không?”

Ngọc hồn ôm sát Thất Dạ vào người tránh cho hắn bị rơi khỏi Tiểu Vân. Đây đã là lần thứ n Ngọc hồn phải lau nước mắt cho Thất Dạ. Nhìn thấy đôi mắt đã sưng đỏ cả lên, tâm can Ngọc hồn khó chịu không nguôi. Có nên nói cho Thất Dạ biết sự thật không? Là Lãnh Dực Lăng cố ý làm vậy để chọc giận Thất Dạ? Không, không cần, ngay từ đầu y đã sai, đây sẽ là sự trừng phạt mà y phải nhận.

“Y không quan tâm tới ta, không quan tâm tới ta, y còn đánh ta nữa, ô... ô...”

Thất Dạ vẫn còn cảm giác năm đầu ngón tay của lãnh Dực Lăng trên mặt mình.

Thấy Thất Dạ khóc lóc thương tâm, Ngọc hồn đau lòng ôm hắn càng chặt hơn, an ủi vỗ về lên lưng hắn, giúp hắn bình tâm trở lại.

“Y không cần người nhưng vẫn còn ta, ta vẫn luôn cần người mà.”

Chờ mãi không thấy Thất Dạ nói câu nào, Ngọc hồn cúi đầu nhìn mới phát hiện Thất Dạ đã ngủ tự lúc nào không hay. Hắn khóc lâu như vậy mệt mỏi là chuyện tất nhiên. Ngọc hồn khẽ chạm lên đôi mắt sưng húp phồng hồng, ta sẽ hảo hảo chiều cổ người, sẽ thay y chăm sóc người thật tốt, ta không dám mong muốn người thuộc về ta, chỉ hi vọng trong tim người có một chỗ trống dành cho ta mà thôi.

Lặng ngắt khuôn mặt không phòng bị khi đang ngủ say của Thất Dạ, Ngọc hồn bất giác cười cười, từ nay về sau chỉ cần như thế này là đủ. Nhưng đã là tai kiếp, liền... không tránh được.

Cont...

31. Chương 31

Trưa hè, hơi nóng bốc lên từ mặt đất bao trùm cả khu rừng. Thi thoảng phía trên cao lại xào xạc tiếng lá cây. Ánh nắng mặt trời chói chang bị tầng tầng tán cây cản trở, nên trên mặt đất chỉ có một vài tia nắng hờn dọi in lên.

Dưới bóng cây râm mát, có một thiếu niên tóc lam bên môi luôn gợi ý cười, đang ôm lấy một tiểu hài tử ngủ say, thỉnh thoảng hai hàng lông mi của tiểu hài tử đó lại rung rung. Dưới ánh sáng mặt trời, thiếu niên nọ có thể nhìn rõ ràng từ những sợi lông tơ mảnh nhỏ đến đôi môi đỏ tươi hơi chu ra vô cùng mê người kia. Kim lòng không đành, thiếu niên tóc lam liền cúi đầu chạm nhẹ lên cánh môi đỏ mọng, kết quả lại bị vị ngọt dịu thơm mát của nó làm hắn không muốn ly khai.

Bởi vì bị quấy rầy nên tiểu hài tử đang ngủ ngon vặn vẹo thân mình. Thiếu niên thấy thế liền nhanh chóng điều chỉnh lại tư thế để tiểu hài tử nằm được thoải mái nhất.

Tiểu hài tử đó nằm ngủ thẳng tới tận lúc chạng vạng mới từ từ tỉnh dậy, mở đôi mắt to tròn mang theo lớp sương mờ, đứa nhỏ tựa như tiểu miêu mà dụi dụi vào ngực thiếu niên, rồi mới lè lưỡi cười hề hề.

“Ngọc hồn, xin lỗi nha, ta cũng không biết mình ngủ từ lúc nào nữa, bắt người ôm ta lâu vậy, hẳn là mệt chết người rồi.”

Ngọc hồn vươn tay điểm nhẹ lên môi Thất Dạ.

“Đừng nói xin lỗi, người vĩnh viễn không cần xin lỗi ta, hiểu chưa?”

Chớp chớp đôi mắt trong veo tròn tròn, Thất Dạ tuy không rõ hết ý tứ của Ngọc hồn, nhưng vì không muốn hấn phạt ý nên Thất Dạ vẫn gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Ngọc hồn hài lòng mỉm cười nói:

“Còn nữa, sau này gọi ta là Thu Lan.”

“Thu Lan?”

“Ừ, tên ta là Thu Lan.”

“Thu Lan, Thu Lan....”

Thất Dạ thấp giọng gọi vài câu. Hắn cảm thấy cái tên này mang lại cho hắn một cảm giác thân thuộc, nhưng cho dù hắn có cố nhớ lại đi nữa thì cũng không thu được kết quả gì. Đã không nhớ được gì, đầu lại xoay mòng mòng, vì vậy hắn quyết định không nghĩ thêm nữa. Thất Dạ lại ngẩng đầu lên ngắm nhìn khuôn mặt búp bê tinh xảo. Nhìn bằng mắt thôi chưa đủ, Thất Dạ liền vươn tay miết miết lên khuôn mặt của Thu Lan, xong rồi lại rúc vào lòng ra sức cọ dụi.

Thu Lan cũng chỉ biết ôm lấy Thất Dạ, hắn biết hiện giờ trong lòng Thất Dạ rối như tơ vò, nhưng lại không biết cách giúp Thất Dạ tháo gỡ được mọi vướng mắc, đau khổ. Hắn chỉ biết dùng phương thức này mong truyền cho Thất Dạ chút cảm giác yên lòng.

“Thu Lan, người.... sẽ rời bỏ ta sao?”

Nghe thấy câu hỏi ngốc nghếch như thế, Thu Lan không khỏi bật cười, “Sẽ không, vĩnh viễn sẽ không.”

“Thật sự?”

Tay trái phất lên, một con dao nhỏ sắc bén liền hiện ra trong tay Thu Lan.

“Ta nguyện dùng máu thề rằng, vĩnh viễn không rời bỏ người, nếu làm trái sẽ bị thiên lôi đánh trúng, mãi mãi không siêu thoát.”

Thất Dạ muốn ngăn lại nhưng không kịp. Lưỡi dao sắc bén nhanh chóng đã in dấu trên ngón tay của Thu Lan. Tiếp đó, một giọt máu đỏ tươi hiện ra, miệng vết thương lấp tức khép lại. Giọt máu đó ngưng tụ thành một hạt châu dung nhập vào cơ thể của Thu Lan.

“Người.... người....”

Không thể tin Thu Lan làm thật, trong mắt Thất Dạ nhanh chóng dâng lên một tầng nước.

“Tại sao lại có một người ngu ngốc như người chứ....”

Thu Lan cảm thấy Thất Dạ ngày càng có xu hướng mít ướt. Trước đây không phải hắn vốn là một người rất kiên cường sao?

Bối rối lau nước mắt cho Thất Dạ, Thu Lan nói: “Ta chỉ làm việc mình muốn thực hiện nhất trên đời này mà thôi.”

“Ừ, Lan nhi, ta biết Lan nhi tốt nhất mà.”

“Lan nhi...Ta biết Lan nhi tốt nhất mà...”

Đã bao lâu không được nghe câu này, ta còn tưởng rằng mình chỉ có thể nghe thấy trong những giấc mơ... Hiện giờ, ta đã được nghe thấy...

Mặc cho Thu Lan ôm mình vào lòng, Thất Dạ lúc này đây đã quên mất mọi phiền não, sầu lo. Hắn không biết vì sao bản thân hắn lại có cảm giác rất thân thiết với Thu Lan, muốn chơi đùa với Thu Lan, muốn ôm Thu Lan, muốn nhìn thấy nụ cười trên mặt Thu Lan, muốn y lại vào Thu Lan.

Trên bầu trời tối đen không biết từ đâu chợt xuất hiện một chùm pháo sáng, tuy ngắn ngủi nhưng trông thật trắng lẹ.

“Đúng rồi,” Thất Dạ vỗ trán một cái, “Ta có cái này.”

Thất Dạ lấy từ trong ngực một ống pháo tín hiệu, “Cái này là Thiên đại ca lần trước đã tặng ta, ta luôn mang bên người, lúc trước thật không nghĩ ra lúc nào để dùng, ha ha, cuối cùng cũng tìm được nơi dùng chân rồi.”

Lòng tự trọng của Thu Lan bị giáng cho một cú đau điếng, hắn, hắn là sợ bản thân ta không thể nuôi nổi hắn sao? Đã đến nước này mà còn chủ động gánh vác trách nhiệm chiếu cố người khác. Xem ra chính mình đã giả bộ yếu đuối quá lâu đến mức làm cho hắn tưởng thật rồi. Sau này nhất định phải tu chỉnh lại hình tượng bản thân trong lòng hắn mới được.

Đạn tín hiệu nổ rộ làm cho thâm sơn sáng bừng một khoảnh.

Cont...

32. Chương 32

Đêm qua thời gian tựa hồ bị cắt giảm, Thất Dạ nhớ rõ hắn và Thu Lan mới nói chuyện được một hồi mà trời đã sáng mất tiêu. Kỳ thật, cả đêm đó hầu như chỉ có Thất Dạ nói là chính. Không biết từ bao giờ mà hắn lại trở nên nhiều lời như vậy? Có lẽ hồi trước bản thân hắn vốn là như vậy, nhưng vì ra sức kiềm chế. Cho nên khi gặp được người có thể trút bầu tâm sự, hắn liền đem mọi tâm tình nói hết một lèo luôn.

Thu Lan nói đi chuẩn bị bữa sáng cho ta mà sao đến giờ vẫn chưa về? Không phải hắn đã bỏ đi rồi chứ? Trong đáy lòng Thất Dạ bắt đầu nhen nhóm sự bất an. Thất Dạ quyết định đứng dậy trực tiếp đi tìm Thu Lan. Trong khu rừng tựa hồ không có điểm cuối, hắn tìm chung quanh mãi mà không hề thấy bóng dáng Thu Lan đâu, hắn có phải đã đi rồi không?

“Thu Lan....”

Thất Dạ lớn tiếng gọi Thu Lan, trong thanh âm còn nhen cả tiếng khóc thút thít.

“Thu Lan, người ở đâu....”

Chờ hồi lâu mà không thấy có tiếng ai đáp lại, nước mắt rớt cuộc cũng không thể kiềm giữ mà ào ào chảy ra ngoài, rõ ràng tối qua hắn đã hứa sẽ không rời đi, vậy mà sáng nay đã nuốt lời là sao... Nhưng mà, chính ta cũng đã từng hứa qua với người nọ vĩnh viễn không rời đi, vậy mà ta vẫn bỏ đi. Hắn trong lòng người nọ cũng sẽ giống ta lúc này, bối rối và bất lực.

Từ xa, nghe thấy tiếng khóc nức nở của Thất Dạ, Thu Lan vội rào chân chạy đến.

“Làm sao lại khóc thành như vậy?”

Thấy Thu Lan xuất hiện, Thất Dạ vừa rồi còn trong tình trạng sợ hãi cùng bối rối nhất thời chuyển thành ủy khuất, nước mắt rơi xuống càng ngày càng nhiều.

“Người đi đâu mà ta tìm mãi không thấy, còn tưởng người không thèm quan tâm tới ta nữa chứ.”

Đau lòng lau đi hàng nước mắt giàn giụa của Thất Dạ, từ khi nào hắn lại thích khóc đến vậy, đều là lỗi của người nọ mới có thể biến hắn thành yếu ớt như thế này.

Tuy đau lòng thật đấy, nhưng vô hình chung trong lòng Thu Lan lại nảy sinh một chút ngọt ngào, bởi lẽ trong lời nói của Thất Dạ có chút nào đó y lại vào hắn.

“Ngốc ă, không phải ta đã nói sẽ không rời bỏ người sao. Coi như người không tin tưởng lời nói của ta thì cũng nên tin vào huyết thệ chứ.”

“Ừ nhỉ.”

Thất Dạ ngượng ngừng gật đầu.

“Ta đã chuẩn bị bữa sáng cho người rồi đó.”

Nói đến bữa sáng, bao tử của Thất Dạ không hề biết mệt mỏi mà khu chuông gõ keng. Thu Lan thấy vậy bất giác mỉm cười hạnh phúc.

“Đi thôi, ta dẫn người đi.”

Bên bờ sông có một đồng củi đang xì xèo cháy, chung quanh là những con cá được xuyên vào cành cây cắm xuống đất, từng con được hơ bên cạnh ngọn lửa bắt đầu chuyển vàng, mùi thơm man mác của cá nướng cùng mùi củi cháy, cổ xém hòa cùng nhau tạo nên một mùi thơm hoang dại mê người.

Cái bao tử không có tiền đồ của Thất Dạ lại ọc ọc kêu lên, biểu thị sự khát cầu mỹ thực.

Chạy đến bờ sông, Thất Dạ vốc ít nước lên rửa mặt, nhưng lại phát hiện thấy trong nước có mùi máu. Nghi hoặc nhìn lên phía trước, trong mặt nước xanh biếc nhiễm một vùng máu đỏ từ thượng nguồn chảy xuống. Máu đỏ theo sức chảy của dòng nước mà lan rộng ra, giống như một chiếc khăn tay màu đỏ thắm tung bay.

“Thu Lan, chúng ta lên thượng nguồn xem chút đi.”

Thu Lan đứng sau, tất nhiên mọi cảnh tượng đều đã thu vào mắt, với bản tính thiện lương của Thất Dạ, hẳn đương nhiên gật đầu tán thành.

Càng đi lên phía thượng nguồn, máu loang trên mặt nước càng dày hơn. Xa xa phía trước là một người đang nằm vật ra mép suối.

Thất Dạ vội vàng chạy lại, thiếu niên xa lạ này ước chừng tầm mười hai mười ba tuổi, cả nửa người đều lênh bênh dưới nước, trên người có vô số vết cắt chém chằng chịt, cũng may là mới bị rơi xuống nước nên cũng chưa mất quá nhiều máu.

Thất Dạ cau mày khó chịu, ai có thể tàn nhẫn như vậy? Đến một đứa nhỏ cũng có thể hạ độc thủ. Đồng cảm với số phận của thiếu niên, Thất Dạ lại trỗi dậy lòng thương người vốn có.

Thất Dạ cùng Thu Lan kéo thiếu niên lên bờ, cẩn thận kiểm tra tổng thể thương thế. Trừ ngoại thương trên người ra, có thể nói còn lại đều không có gì đáng lo ngại.

Dùng nội lực hong khô xiêm y cho thiếu niên xong, Thất Dạ lại ngưng tụ chân khí thành một quả cầu nhỏ trong suốt phát ra một thứ ánh sáng trắng chói lòa trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng đảo qua mọi vết thương, rất nhanh, miệng vết thương tự động khép lại.

Thiếu niên mê man nửa tỉnh lại, hơi mở mắt, toàn bộ tầm nhìn đều đặt hết trên người Thất Dạ.

“..... Tinh linh.....”

Chỉ nói được một tiếng, thiếu niên lại lâm vào trạng thái hôn mê vì kiệt sức.

Lo toan mọi việc thỏa đáng, lúc này Thất Dạ mới ngẩng đầu lên nhìn ba người lạ mặt phía trước.

Ba người nọ đứng tại nơi này cũng được một lúc khá lâu. Họ không lên tiếng ngay từ đầu, thứ nhất vì không muốn Thất Dạ phân tâm khi trị liệu, thứ hai là vì bọn họ quá ngỡ ngàng trước phương thức trị thương kỳ lạ chưa từng trông qua đó.

Thấy Thất Dạ đã ngừng lại, một trong ba người mới đứng ra, hướng về phía Thu Lan nói: “Các hạ chính là Lãnh công tử?”

“Không, là hần.” Thu Lan chỉ sang Thất Dạ.

Cả ba người vốn đã kinh ngạc nay càng kinh hách hơn. Tối qua trong lúc tuần tra, bọn họ đã bắt gặp đạn tín hiệu của Liễu trang, chính vì vậy mà Thiên đường chủ đã sai bọn họ mau chóng khởi hành đi đón người, vậy mà người cần đón lại là một oa nhi.

Trong đầu ba người bọn họ đều có chung một suy nghĩ, tuy rằng Thất Dạ chỉ là một oa nhi nhưng năng lực bên trong lại vô cùng lớn.

“Lãnh công tử có thể cho chúng ta xem tín vật mà Thiên đường chủ cấp không?”

“Là cái này sao?”

Về mặt ba người họ không thể dùng từ nào miêu tả được, là kinh hỉ, cũng là quái dị. Thật không hiểu sao đường chủ lại giao lệnh bài trang chủ cho một đứa nhỏ. Trước khi đi, đường chủ cũng có nói qua người cần đón chỉ là một đứa nhỏ. Quả nhiên là đứa nhỏ thật.

Tuy trước mặt là một oa nhi, song ba người bọn họ vẫn đồng loạt quỳ một gối xuống. Ngay cả Thiên đường chủ cũng thừa nhận năng lực của Thất Dạ, bọn họ không thể phủ nhận được.

“Thuộc hạ bái kiến trang chủ.”

Thất Dạ bị hành động bất ngờ của ba người làm hoảng sợ, vội vàng nâng họ dậy.

“Không cần đa lễ.”

“Thỉnh trang chủ theo chúng thuộc hạ quay về Liễu Châu.”

“Vây mang cả hân đi nữa.” Thất Dạ chỉ sang thiếu niên vẫn còn hôn mê bất tỉnh bên cạnh. Tuy miệng vết thương của thiếu niên lạ mặt đã khép lại, nhưng bỏ mặc y một mình xem chừng không phải đạo.

Một trong ba người mới đến công thiếu niên sau lưng.

“Đa tạ trang chủ cứu tiểu đường chủ.”

Tiểu đường chủ? Thật không nghĩ tới trong lúc vô tình lại cứu đúng tiểu đường chủ Liễu trang. Đây quả nhiên là duyên phận.

Đột nhiên Thất Dạ chợt nhớ ra một chuyện.

“Các người ở chỗ này đợi ta một chút.”

Mọi người nghi hoặc nhìn theo bóng lưng của Thất Dạ chạy đi xa. Chỉ một lúc sau, Thất Dạ đã quay lại, kèm theo trên tay là mấy xiên cá nướng thơm phức. Lãng phí đồ ăn là hành vi đáng xấu hổ, chính vì thế mà Thất Dạ mang theo toàn bộ số cá Thu Lan lúc trước chuẩn bị vừa đi vừa ăn vô cùng ngon lành.

Đi phía sau ba người, Thu Lan có thể nhận rõ sau đầu mỗi người bọn họ là ba cái hắc tuyến chạy dài, hẳn là bọn họ không thể tưởng tượng được phong thái “uy nghiêm” của trang chủ mình rồi.

Cont...

33. Chương 33

“Công tử, đây là Liễu trang.”

Liễu trang được dựng kiềng cổ trên mặt nước, tứ phía đều trải dài những bóng liễu xanh biếc, rủ xuống mặt nước. Nếu không phải có gió làm lay động mặt nước, thì người ta sẽ tưởng rằng đây chính là một tấm gương khổng lồ. Liễu trang này, nếu bỏ đi chiếc cầu đá bắc qua mặt hồ, thì cũng có thể coi như là một đảo nhỏ độc lập với mọi thứ xung quanh.

Tiến vào Liễu trang, hai trong ba người liền cáo từ, rẽ sang một đường khác để an bài cho tiểu đường chủ của bọn họ, một người còn lại tiếp tục dẫn đường cho Thất Dạ.

Tại nơi này, Thất Dạ có thể dễ dàng bắt gặp rất nhiều người bê sổ sách chạy qua chạy lại, Liễu trang quả nhiên không phải dạng hữu danh vô thực.

Đi một quãng, cuối cùng bọn họ cũng dừng lại trước cửa một căn phòng.

“Đường chủ, thuộc hạ đã dẫn trang chủ tới.”

Cánh cửa gỗ ban đầu vốn khép chặt, nay rất nhanh chóng được mở ra, theo sau là vẻ mặt hớn hở của Thiên Nhất Liên.

“Trang chủ, rốt cuộc người cũng đã tới.”

“Thiên đại ca, đã lâu không gặp, gần đây khỏe chứ?”

Thiên Nhất Liên cười lớn, thủ thế mời Thất Dạ vào trong phòng.

“Đa tạ trang chủ quan tâm, thuộc hạ gần đây rất khỏe.”

Theo như cách bài trí trong phòng, Thất Dạ có thể khẳng định đây chính là thư phòng. Bên cạnh cửa sổ còn có một nam tử đứng đó. Nam tử này xét cho cùng tướng mạo cũng không có gì xuất chúng, nhưng cả người lại toát ra vẻ dịu dàng đến lạ thường, bên khóe miệng còn chứa đựng ý cười làm người đối diện cảm thấy rất an tâm, không tự chủ được mà muốn thân cận hẳn.

Nam tử thấy Thất Dạ tới, liền cung kính hành lễ.

“Thuộc hạ Minh Thiện Trần bái kiến trang chủ.”

“Không cần đa lễ”, những lời nói này Thất Dạ đã muốn nói rất nhiều, nhưng cho dù có nói bao nhiêu lần đi chăng nữa cũng đều vô dụng cả.

“Ta gọi huynh là Minh đại ca được không?”

Minh Thiện Trần sững sốt giật mình. Hắn đã từng nghe Thiên Nhất Liên kể qua về Thất Dạ. Vốn tưởng rằng Thất Dạ là một đứa trẻ được nuông chiều từ nhỏ nên rất ngang ngược bốc đồng, không nghĩ tới Thất Dạ lại khiêm tốn đến thế, xem ra Thiên Nhất Liên đã không nhìn lầm người.

“Thuộc hạ lấy làm hân hạnh.”

“Vị này là?”

Thiên Nhất Liên nhìn Thu Lan đứng bên cạnh Thất Dạ, trong mắt ngập tràn kinh ngạc. Bởi lẽ hắn chưa bao giờ nhìn thấy ai có song đồng màu lam sắc, mà cả tóc cũng phủ một màu xanh đồng dạng. Đã vậy khuôn mặt tựa như một con búp bê khiến người khác không thể quên dù chỉ lướt qua một lần.

Về mặt Minh Thiện Trần đứng kế bên cũng không khác là bao.

“Quên không giới thiệu,” Thất Dạ cười cười, “Đây là bằng hữu của ta, Thu Lan, ách..... hắn trước đây do ăn nhầm dược nên..... mắt và tóc tự nhiên đổi màu đột ngột, ha ha.....”

Nghe vậy, trong mắt Thiên Nhất Liên lúc này không còn vẻ ngờ ngàng nữa, thay vào đó là sự thông cảm mà vỗ vỗ vai an ủi Thu Lan.

“Trang chủ lần này tới đây là chấp nhận tiếp quản Liễu trang?”

“..... Cứ coi là vậy đi, kỳ thật cũng là vì ta không còn chỗ nào để đi nữa.” Nhận thấy vẻ mặt nghi hoặc của Thiên Nhất Liên, Thất Dạ cười khổ một cái rồi giải thích thêm, “Ta đã đoạn tuyệt quan hệ với Lãnh gia.”

“Hả?”

Thiên Nhất Liên cơ hồ không tin vào những gì tai mình nghe thấy. Rõ ràng mới nửa tháng trước, hắn còn phải cảm phục tình phụ tử của hai người bọn họ, nhất là sự sủng ái hết mực của Lãnh Dực Lăng đối với Thất Dạ, như thế nào nói đoạn tuyệt là đoạn tuyệt luôn chứ? Trong nửa tháng vừa qua đã xảy ra việc gì? Hay là trang chủ giận hờn kiểu hài tử? Nhưng về mặt của hắn trông rất thống khổ. Thật sự hai người họ đã đoạn tuyệt quan hệ rồi sao? Sự sủng ái vô hạn kia như thế nào có thể biến mất chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi được cơ chứ! Nhất định là có uẩn khúc. Thiên Nhất Liên không ngừng suy đoán, nhưng không hề hỏi Thất Dạ một lời nào.

“Nếu đã như vậy, Liễu trang giờ trở thành nhà của trang chủ.”

Lời nói của Thiên Nhất Liên khiến Thất Dạ cảm thấy rất ấm áp.

“Đa tạ Thiên đại ca.”

“Chuyện này là đương nhiên, đừng nói lời đa tạ. Ngày mai ta sẽ triệu tập toàn bộ mọi người thông báo.”

“Làm phiền Thiên đại ca.”

“Thời gian vừa qua hẳn trang chủ rất mệt mỏi, trang chủ mau về phòng nghỉ ngơi dưỡng sức đi.”

Mấy ngày nay, nhóm người Thất Dạ luôn phải dùng khinh công để chạy đến đây, tuy rằng phần lớn thời gian Thất Dạ luôn yên vị trên lưng Thu Lan, nhưng dẫu sao hẳn cũng cảm thấy khá mệt mỏi, hẳn là phải nghỉ ngơi rồi.

“Ừ, cũng được.”

Thiên Nhất Liên hướng ra phía cửa, nói: “Hồng Y, đưa trang chủ tới Kỳ Nguyệt các nghỉ ngơi.”

Rất nhanh, một hồng y nữ tử bước vào, hướng mấy người bên trong cúi đầu hành lễ.

“Trang chủ, mời theo nô tỳ.”

Đi được vài bước, Thất Dạ chợt nhớ ra một việc, quay đầu lại nói với Thiên Nhất Liên: “Hoàng Tự Thủy, là tên của ta.” Hoàng Tự Thủy, trở về mình trước kia đi.

Thấy nhóm người đã đi xa, hai người lúc trước đưa tiểu đường chủ của bọn họ đi dưỡng thương liền hiện thân.

“Đường chủ, đã tìm được tiểu đường chủ.”

“Hả? Tìm được ở đâu vậy?”

“Trong lúc bọn thuộc hạ nhận lệnh đi đón trang chủ, vừa hay gặp được, đúng lúc trang chủ đang cứu chữa cho tiểu đường chủ. Tiểu đường chủ lúc bấy giờ toàn thân trọng thương, nếu không có trang chủ cứu chữa kịp thời, chỉ e là lành ít dữ nhiều.”

Không nghĩ tới trang chủ lại là ân nhân cứu mạng sư huynh đệ bọn hắn, đại ân đại đức này nên báo đáp như thế nào đây.

Thiên Nhất Liên vội tới phòng thăm Du Diệp Vân, liền bắt gặp y đang chuẩn bị xông ra khỏi phòng. Không nói một lời giải thích nào, Thiên Nhất Liên kéo ngược y trở lại.

“Mấy ngày nay đệ đi đâu, như thế nào lại biến thành bộ dạng này.”

“Đi tìm Tinh Linh thì gặp trúng cừu gia.”

Nhanh chóng trả lời, Du Diệp Vân muốn mau chóng rời khỏi phòng, nhưng vẫn bị Thiên Nhất Liên giữ chặt lại.

“Bây giờ đệ đang bị thương, nên hảo hảo nghỉ ngơi điều dưỡng, lúc này còn muốn chạy loạn đi đâu.”

“Đệ muốn gặp Tinh Linh.”

Thấy Du Diệp Vân như vậy, Thiên Nhất Liên bắt đầu dī thờ dài.

Bốn năm trước, sau khi Du Diệp Vân mất tích trở về, y luôn miệng nói tới Tinh Linh, thái độ chuyển biến rất lớn, bắt đầu chăm chỉ tập võ, còn nói là tập võ để bảo vệ Tinh Linh. Cũng chính từ ngày đó trở đi, một Du Diệp Vân vốn hay chạy nhảy cười nói liền biến thành một Du Diệp Vân lạnh nhạt như bây giờ.

“Tinh Linh, là người mà đệ từ nhỏ đến lớn luôn nhớ nhưng? Đệ có thể nói cho ta biết Tinh Linh đó là ai được không?”

“Chính là người đã cứu đệ mấy hôm trước đó.” Nếu nghe không lầm, Tinh Linh hình như cũng đến Liễu Trang.

Cứu hắn không phải là trang chủ sao? Trang chủ lớn lên quả thật giống Tinh Linh, nhưng...

“Đệ khẳng định?”

Đương nhiên là ta dám khẳng định, trực giác đã nói cho ta biết hắc chính là Tinh Linh mà ta đã tưởng niệm suốt bốn năm qua. Nhưng Du Diệp Vân không có ngốc mà nói y nhận ra Tinh Linh bằng trực giác, nếu không Thiên Nhất Liên sẽ không tin tưởng lời y.

“Thật ra hắc chính là nhi tử của Lãnh Dực Lăng – cung chủ Lãnh Nguyệt cung, Lãnh Thất Dạ.”

Thiên Nhất Liên lặng đi một chút, Du Diệp Vân nói không sai. Vậy trang chủ chính là Tinh Linh mà sư đệ luôn tưởng niệm suốt bốn năm qua ư?

Thấy phản ứng của Thiên Nhất Liên, Du Diệp Vân thần sắc lộ ra một ít đắc ý. Y ai cũng có thể nhận sai, duy chỉ có Tinh Linh sẽ không bao giờ nhận nhầm.

Thiên Nhất Liên trầm tư một chút rồi nói: “Diệp Vân, ta nghĩ đệ đừng nhắc đến chuyện quá khứ với hắc.”

“Vì sao?”

“Không biết tại sao, hắc đã đoạn tuyệt quan hệ với Lãnh gia. Nếu bây giờ nhắc tới chuyện của Lãnh gia trước mặt hắc, e rằng sẽ khiến hắc cảm thấy thống khổ.”

Du Diệp Vân gật gật đầu, chuyện bốn năm trước không nhắc lại cũng không sao, mà chưa chắc Tinh Linh còn nhớ. Nếu việc khơi lại quá khứ làm Tinh Linh thống khổ, ta tuyệt đối sẽ không đề cập tới. Tóm lại, tìm được Tinh Linh là tốt rồi.

“Hoàng Tự Thủy, hiện tại là tên của hắc. Và thân phận bây giờ là Trang chủ Liễu trang.”

Ngay cả tên đều đổi, xem ra hắc thực sự đã đoạn tuyệt qua hệ với Lãnh gia rồi. Nhưng... Trang chủ Liễu trang?

“Hắc chính là ân nhân cứu mạng của sư huynh?”

“Đúng.”

Duyên phận thật sự kỳ diệu, Du Diệp Vân thầm cảm thán.

“Tốt nhất ngày mai đệ hãy đến thăm hắc. Nhiều ngày đi đường vất vả như vậy, để hắc yên tĩnh nghỉ ngơi thì hơn.”

“Dạ.”

Thiên Nhất Liên rời phòng, tiện tay khép cửa lại, rồi khẽ thở dài. Du Diệp Vân là sư đệ mà hắc chăm sóc từ nhỏ đến lớn, nội tâm của Du Diệp Vân hắc là người hiểu rõ hơn ai hết. Nhưng hắc cảm thấy rằng, trong lòng Thất Dạ đã có một người. Người nọ không phải Thu Lan, tuy rằng ánh mắt Thất Dạ nhìn Thu Lan rất tình cảm, nhưng thứ tình cảm đó lại không phải là yêu. Nếu để nói rằng Thất Dạ đã đặt hết tâm tư qua cái nhìn vào một người nào đó, thì người đó không ai khác chính là Lãnh Dực Lăng.

Không, không thể nào, Thiên Nhất Liên cất lực lắc đầu, làm sao có thể, bọn họ là phụ tử mà. Hy vọng mọi chuyện chỉ là do ta suy đoán, mong sao Diệp Vân không bị tổn thương quá lớn.

Cont...

34. Chương 34

Sáng sớm hôm sau, đương lúc Hoàng Tự Thủy lười nhác rúc vào trong lòng Thu Lan mà nhàn nhã nghỉ ngơi sau khi dùng xong bữa sáng, thì có người của Thiên Nhất Liên thỉnh hắc tới tiền sảnh. Lúc này đây, Hoàng Tự Thủy mới chợt nhớ ra, hôm qua Thiên Nhất Liên có nói sẽ thông báo hắc với toàn Liễu trang. Không dám chần chừ, Hoàng Tự Thủy cùng người nọ vội tới tiền sảnh.

Tiền sảnh sớm đã tập hợp hơn mấy trăm người. Khi Thất Dạ vừa đặt chân qua bậc cửa, mọi ánh mắt của mấy trăm người này đều dồn hết cả lên người hắc. Giống như nhìn thấy thần tiên khí chất thanh cao từng bước khoan thai tiến vào, tựa hồ làm người khác quên hết thấy phiền não cũng phân tranh.

Thấy Hoàng Tự Thủy đã đến, Thiên Nhất Liên hơi gật đầu chào hỏi rồi sắp xếp cho hắc đứng ở giữa tiền sảnh, hơi ho nhẹ một tiếng.

“Hắn mọi người còn nhớ rõ, mấy ngày trước đây ta đã nhắc tới chuyện về tân nhiệm trang chủ Liễu trang. Bởi vì một số chuyện nên tân nhiệm trang chủ không thể trực tiếp tiếp quản Liễu trang, bất quá hiện tại....”

Thiên Nhất Liên ngừng lại một chút, đẩy Hoàng Tự Thủy lên phía trước một bước.

“Người này chính là tân nhiệm trang chủ của chúng ta, Hoàng Tự Thủy.”

Cả đại sảnh yên lặng ba giây, tiếp theo đó là những tiếng hít thở nặng nề, cùng tiếng nghị luận tranh cãi xôn xao. Trong ánh mắt vừa mới còn kinh diễm nay đã pha thêm vài phần khinh thường.

Đối với loại tình huống này, Hoàng Tự Thủy sớm đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Hắn bất quá mới chỉ là một đứa nhỏ tám tuổi, chỉ bằng một ân tình cứu Thiên Nhất Liên mà có thể tiếp quản Liễu trang, tự nhiên sẽ có phản đối.

Từ trong đám người bước ra một nam nhân tầm trên dưới bốn mươi, tức giận dị thường nói: “Thiên Nhất Liên, ngươi đây là muốn lấy tiền đồ Liễu trang ra làm đồ chơi sao? Một đứa nhỏ bảy tám tuổi cứu người một mạng, ngươi liền giao Liễu trang cho hắn, ta không phục.”

Sau đó, lại có thêm một nam nhân niên kỷ cũng tầm người vừa rồi nói theo: “Ta đồng ý với Vi hương chủ, đứa nhỏ này cho dù tướng mạo có điểm xuất chúng, nhưng với một tiểu hài tử bảy tám tuổi thì làm sao có đủ năng lực tiếp quản Liễu trang, ta cũng không phục.”

Nghe vậy, Minh Thiện Trần khẽ cười: “Vi hương chủ, Trần hương chủ, hai người không phục là vì Hoàng Tự Thủy nhanh chân hơn hai người để ngồi lên vị trí trang chủ đúng không?”

Một câu nói ra tựa như con dao cắt đứt lưỡi hai người kia, nhưng muốn chặn được toàn bộ những lời dị nghị phía dưới, chỉ e là không thể. Nguyên nhân đơn giản chỉ là nói Hoàng Tự Thủy không có đủ năng lực mà thôi.

Du Diệp Vân lúc này mới lãnh đạm mở miệng: “Ba vị đường chủ chúng ta đều đồng ý, các vị còn ý kiến gì không?”

Mọi người dần im lặng trở lại, nguyên do là vì vị tiểu đường chủ Du Diệp Vân quanh năm kiếm lời nay lại đột nhiên lên tiếng vì Hoàng Tự Thủy. Khiến mọi người đều tò mò năng lực thực sự của Hoàng Tự Thủy, không biết hắn giỏi như thế nào mà có thể khiến cho cả ba vị đường chủ đều lên tiếng đồng ý, không những thế còn hết mực đề cao, khen ngợi.

Chính vì vậy, đám người còn lại dần không còn bất cứ lời dị nghị nào nữa, duy chỉ có hai vị hương chủ kia là không phục.

Không riêng gì hai vị hương chủ đó, ngay đến cả bản thân Hoàng Tự Thủy cũng cảm thấy nếu hắn là hai vị hương chủ kia, hắn cũng sẽ không phục.

Khẽ cười nhạt, Hoàng Tự Thủy nói: “Ta biết các vị e ngại ta còn nhỏ ham vui không để ý tới Liễu trang, bởi vậy Hoàng Tự Thủy ta thỉnh các vị hãy cho ta ba tháng. Ba tháng tới, Tự Thủy nếu không thể quản lý tốt Liễu trang, ta nguyện sẽ đem vị trí trang chủ này trả lại cho Thiên đại ca.”

Hai vị hương chủ coi như cũng biết thức thời, nói: “Như thế cũng được.”

“Trang chủ....”

“Thiên đại ca không cần nhiều lời, nếu Tự Thủy không có năng lực mà chỉ dựa vào sự giúp đỡ của mọi người, thật sự sẽ rất khó để mọi người trong Liễu trang phục tùng. Ba tháng này cũng coi như bài kiểm tra của các người với Tự Thủy đi.”

Thiên Nhất Liên biết ý Hoàng Tự Thủy đã quyết, cũng không nói nhiều lời. Mọi người có câu trả lời đầy thuyết phục nên cũng dần tản đi.

Hoàng Tự Thủy nhấp một ngụm trà rồi mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Du Diệp Vân hỏi: “Thân thể còn vấn đề gì không?”

Nhân thần của Du Diệp Vân vốn lãnh mạc nay lại nổi lên từng trận sóng.

“Cảm tạ trang chủ quan tâm, thuộc hạ đã không còn gì đáng ngại.”

“Vậy là tốt rồi.”

Tùy ý dựa vào người Thu Lan, Hoàng Tự Thủy thoải mái mỉm cười mà không nhận thấy ánh mắt của Du Diệp Vân đột nhiên tối sầm lại.

“Làm phiền Thiên đại ca chuẩn bị cho ta một số tư liệu về Liễu trang, Tự Thủy trước mắt sẽ làm quen dần một chút.”

“Rõ, trang chủ.”

Hiệu suất làm việc của Thiên Nhất Liên đúng là kinh người. Không bao lâu sau, trên thư án của Hoàng Tự Thủy đã xuất hiện mấy chồng sách.

Cẩn thận xem qua một lượt, Hoàng Tự Thủy có thể đi đến một kết luận chung nhất: Đứng đầu Liễu trang hiện tại gồm có ba vị đường chủ là Thiên Nhất Liên, Minh Thiên Trần và Du Diệp Vân. Đồng thời ba người bọn họ cũng chính là ba sư huynh đệ. Ngoài ra còn có hai vị hương chủ chính là hai người hôm nay đã đứng trước tiền sảnh tỏ vẻ không phục Hoàng Tự Thủy. Sản nghiệp chủ yếu của Liễu trang chính là tơ lụa, châu bảo cùng lá trà.

Buông tư liệu xuống, Thất Dạ nhìn qua chồng tư liệu vẫn còn cao ngang đầu đặt chình ình trên mặt bàn mà ai oán không biết đến khi nào mới đọc xong.

Ranh ma mỉm cười một cái, Hoàng Tự Thủy nhìn về phía Thu Lan.

“Thu Lan, cùng ta xem được không?”

Thanh âm mềm nhẹ, ấm áp, ngọt ngào của Hoàng Tự Thủy làm cho bất cứ ai nghe thấy cũng đều không thể từ chối được, ngay cả Thu Lan cũng không ngoại lệ.

Bất chi bất giác như bị giật dây, Thu Lan nguyện đồng ý để Hoàng Tự Thủy tính kế chính mình.

“Lặng Lặng, ta đã có tin tức.”

Nam tử đang nằm trên giường nhắm mắt nghe thấy lời nói của Thượng Quan Tử Duyệt liền mở to mắt ra, ánh mắt sắc bén đảo qua người Thượng Quan Tử Duyệt, ý bảo hắn mau chóng nói tiếp.

“Ta cũng vừa mới hay, hắn bây giờ đã trở thành trang chủ Liễu trang.”

Trang chủ Liễu trang? Lãnh Dực Lặng làm sao lại có thể quên mất hắn đã từng một lần cứu giúp Thiên Nhất Liên chứ.

Phượng nhãn khép hờ, y lạnh lùng thờ ơ nói: “Nói cho ta biết về hắn làm gì.”

“....”

Cont...

35. Chương 35

“Lặng Lặng, người nói người sẽ cùng Phong Linh bá đường thành hôn?” Hoa Tình hết sức bàng hoàng nhìn Lãnh Dực Lặng.

“Ừ.”

Thần nhiên lên tiếng, ánh mắt Lãnh Dực Lặng không rời khỏi bộ quần áo của Thất Dạ lúc trước, y bần thần đưa tay phẩy lên.

“Người... người... Dạ Dạ sẽ như thế nào đây?”

Lãnh Dực Lặng ngay cả mở miệng cũng không buồn. Thấy thực cảnh đó, Hoa Tình tức đến độ giậm chân bộp bộp.

“Người sẽ phải hối hận.”

Tà áo của Hoa Tình dần biến mất trước cửa, Lãnh Dực Lăng hơi ngẩng đầu lên tự giấu bản thân, ta còn có thể làm gì đây, ta cũng chỉ có thể sử dụng cách này để bức hấn trở về, đây cũng là cách duy nhất mà thôi.

“Lâm tổng quản, ông có cần giúp gì không?”

Hoàng Tự Thủy ghé vào mặt bàn, dùng cặp mắt đen láy lấp lánh nhìn chằm chằm vào Lâm tổng quản.

“Trang chủ, thuộc hạ sao dám làm phiền trang chủ.”

Thời điểm này, trên thị trường kinh doanh mọi ngành nghề đều đang trong thời gian nghỉ ngơi, cho nên muốn được chạy quanh với công việc quả thực không dễ dàng. Hơn nữa Du Diệp Vân và Thu Lan đều có việc cần ra ngoài xử lý, mọi người trong Liễu trang thì lại cố giữ lấy một việc cho mình để tránh người khác bảo ăn không ngồi rồi. Ngay cả muốn kiếm một người nói chuyện cũng không có, thật buồn nha.

Đôi mắt to tròn ngân ngấn một tầng hơi nước khiến cho người đối diện không khỏi tự dằn lòng. Lâm tổng quản không còn cách nào khác đành phải lấy một phong thư đưa cho Thất Dạ.

“Làm phiền trang chủ đưa thư này cho Thiên đường chủ.”

“Hảo.”

Cầm chắc phong thư trong tay, Thất Dạ vui vẻ tạm biệt Lâm tổng quản, chạy đi tìm Thiên Nhất Liên.

Lâm tổng quản hơi bất ngờ với vẻ mặt thay đổi nhanh chóng của Thất Dạ, cho dù hiện tại hấn mang thân phận gì, thủy chung vẫn chỉ là một đứa nhỏ. Ba tháng trước, ngày mà Thiên đường chủ tuyên bố đứa nhỏ này là tân nhiệm trang chủ Liễu trang với tất cả mọi người, thì đại đa số mọi người đều hoài nghi năng lực của hấn. Nhưng sự thật chứng minh, đứa nhỏ này là một thiên tài, chỉ trong ba tháng ngắn ngủi mà hấn đã thu lại lợi nhuận xấp xỉ gấp đôi so với thời điểm này năm trước. Đứa nhỏ này đã dần thu phục được mọi người trong trang, khiến hầu hết bọn họ phải kính nể hấn. Với lại bản tính hòa ái cùng khờ dại, có thể nói hấn đã được mọi người trên dưới Liễu trang chấp thuận. Chỉ là về xuất thân của hấn, không ai hay biết. Nếu có người hỏi, thì hấn sẽ viện cớ này kia, tìm mọi cách né tránh hay chuyển đề tài. Dần dà, mọi người cũng không đề cập đến vấn đề này nữa.

Ngâm nga chạy tới trước thư phòng của Thiên Nhất Liên, đang tính gõ cửa thì Hoàng Tự Thủy nghe thấy tiếng Thiên Nhất Liên vọng ra, cánh tay vốn đặt trên cánh cửa bất giác khựng lại.

“Lãnh Dực Lăng muốn thành hôn?”

Bên trong phòng, Minh Thiện Trần buông chén trà trong tay xuống nói: “Ta cũng mới nghe được tin tức này, là cùng giáo chủ Phong giáo Phong Linh thành hôn.”

“Ừ, Phong Linh quả thực xứng với danh hiệu tuyệt sắc giai nhân, cùng Lãnh Dực Lăng cũng rất tương xứng. Hiện tại trên giang hồ, không phải ai ai cũng nói bọn họ là lang tài nữ mạo (nam tài nữ sắc) sao.”

“Nữ nhân kia tuyệt không xứng với y.”

Minh Thiện Trần cùng Thiên Nhất Liên nhất thời giật mình vì sự xuất hiện bất ngờ của Hoàng Tự Thủy. Không những thế, đây cũng là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy bộ dạng tức giận của hấn.

Ý thức được sự thất thố của bản thân, Hoàng Tự Thủy cúi thấp đầu nhỏ giọng nói: “Xin lỗi.”

Minh Thiện Trần cùng Thiên Nhất Liên nhìn nhau, hấn là cũng đã đoán ra được bảy tám phần nguyên nhân Hoàng Tự Thủy rời Lãnh gia.

Minh Thiện Trần ôm lấy Hoàng Tự Thủy như một tiểu hài tử rồi đặt ngồi trên đùi mình, nhẹ nhẹ vỗ lưng hấn. Y không biết nên nói gì với hấn, chỉ biết yên lặng an ủi hấn mà thôi.

Hành động của Minh Thiện Trần lại làm cho Hoàng Tự Thủy nhớ tới Lãnh Dực Lăng cũng hay ôm hấn, vỗ về an ủi hấn. Bất giác, đôi mắt tinh anh của Hoàng Tự Thủy đã bịt kín một tầng hơi nước.

Miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, Hoàng Tự Thủy đem phong thư trong tay giao lại cho Thiên Nhất Liên.

“Thiên đại ca, cái này là Lâm tổng quản nhờ chuyển tới cho người.”

Thiên Nhất Liên nhận lấy phong thư, xé mở miệng giấy, rồi đưa cho Hoàng Tự Thủy một tấm thiệp sắc đỏ. Tấm thiệp kia như gieo vào cõi lòng Hoàng Tự Thủy mấy tảng đá lớn, sắc đỏ lại như máu tươi nhuộm đầy trong mắt hắn.

Run rẩy mở tấm thiệp ra, nội dung còn muốn phá nát cõi lòng hắn hơn. Đây chính là thư mời hắn, trang chủ Liễu trang tới dự hôn lễ của Lãnh Dực Lăng và Phong Linh.

Sờ nhẹ qua ba chữ Lãnh Dực Lăng, Hoàng Tự Thủy không hiểu ẩn ý của người này, tại sao ba chữ Lãnh Dực Lăng lại viết cạnh tên ta? Vì sao hắn lại có ý tưởng kỳ quái đến vậy?

Suy ngẫm một lát, Hoàng Tự Thủy khẽ nhếch miệng cười, nói: “Đi.”

Thiên Nhất Liên gật đầu.

“Thuộc hạ đi chuẩn bị, thuận tiện ra mắt trang chủ với các môn phái khác.”

“A, khoan đã, còn có một việc, nhờ Thiên đại ca thay Tự Thủy chọn mấy người võ công cao cường một chút.”

Trang chủ, hắn.....

“Rõ, trang chủ.”

Mặc dù trên mặt Hoàng Tự Thủy vẫn treo một nụ cười, nhưng tận sâu trong đáy mắt hắn lại lạnh như băng, tiếc là không ai trong hai người ở đây nhận thấy.

Cont...

36. Chương 36

Bên trong mã xa hoa lệ ——

Hoàng Tự Thủy lười nhác nằm trên đùi Thu Lan, mặc dù trên tay là cuốn ‘Giang hồ địa chí’, nhưng trước mắt hắn lúc này chỉ tồn tại hôn sự của Lãnh Dực Lăng. Cách bài trí, mời người này người kia... tất cả đều được Hoàng Tự Thủy liệt kê một hàng trong đầu. Điều đó không khiến hắn phải cảm thán, nguyên lai ở đâu nào cũng tồn tại một người tên ‘trung khuynh’.

Buông quyển sách trong tay xuống, Hoàng Tự Thủy lại lấy một cuốn khác lên. Số sách này đều do Thiên Nhất Liên tổng hợp lại cho hắn, nên hắn phải hảo hảo đọc mới không cô phụ tấm lòng của y.

Mã xa hoa lệ được chia làm hai phần, phần trước là để nghỉ ngơi, phần sau là một phòng ăn nhỏ, ngăn cách giữa hai phần đó là một tấm hoành.

Tấm hoành đột nhiên được mở ra, có một nha hoàn từ phía sau đưa lên một đĩa bánh điểm tâm. Thu Lan cầm một khối bánh đưa tới bên miệng Hoàng Tự Thủy, rồi lại ân cần lau đi vụn bánh còn vương lại trên môi hắn.

Tựa như một con mèo lười, Hoàng Tự Thủy chui sát vào ngực Thu Lan cọ cọ, tham lam hít lấy mùi hoa lan dịu nhẹ trên người hắn, hai mắt hí lại hưởng thụ.

Nhận thấy hành động khác thường của Hoàng Tự Thủy, trong ánh mắt nhu hòa của Thu Lan chợt lóe lên một tia ưu thương. Cho dù biết rõ bản thân đang trở thành thể thân cho người nọ, nhưng hắn vẫn cảm thấy mãn nguyện. Hắn chỉ có một tâm nguyện, đó là được ở bên Hoàng Tự Thủy.

Tựa hồ cảm nhận được suy nghĩ của Thu Lan, Hoàng Tự Thủy áy náy cười xin lỗi.

Phía bên kia mã xa, Thiên Nhất Liên đang si ngốc nhìn Minh Thiện Trần. Trải qua mấy tháng ở chung, Hoàng Tự Thủy đã sớm nhận ra tình cảm của Thiên Nhất Liên dành cho Minh Thiện Trần, mà Minh Thiện Trần cũng rất thương y. Mặc dù hai người sớm ngày gặp mặt, nhưng ai cũng không dám nói ra tình cảm của mình.

Ôi~~ xem ra con đường ái tình của bọn họ vẫn còn xa vời lắm.

(Thiên ngoại chi âm: Tiểu Thủy, người và Lăng không phải cũng thế sao.)

Đi được khoảng tầm chục ngày, mã xa rốt cuộc cũng đã tới địa bàn của Lãnh Nguyệt cung. Thiên Nhất Liên tìm một khách *** để mọi người nghỉ ngơi, thì mới phát hiện ra rằng, mọi khách điểm đều đã có người bao trọn. Tất cả đều là những kiếm khách võ lâm, cùng những người nổi tiếng trong thương trường. Thế mới biết sức ảnh hưởng của Lãnh Dực Lăng lớn đến thế nào.

Hoàng Tự Thủy đứng sau lan can lầu hai nhìn đám người đi tới đi lui phía dưới, trong đầu tua lại thước phim ngày đó hẳn cùng Lãnh Dực Lăng đoạn tuyệt quan hệ, khóe miệng thoáng gợi lên nét cười châm biếm.

Chậm rãi xoay người trở về nội phòng, bên trong đã có thêm ba người quỳ sẵn nhận lệnh. Tuy đang là ban ngày, nhưng ba người đó lại mặc y phục dạ hành, đầu che hắc sa.

Hoàng Tự Thủy tiếp nhận chén trà Thu Lan đưa tới, nhấp một ngụm nhỏ, hướng ba hắc y nhân nói: “Đứng lên đi.”

Ba người đó đứng dậy. Hoàng Tự Thủy trên mặt vẫn luôn giữ một nụ cười, bất quá nụ cười đó lại khiến người ta phải cảm thấy lạnh sống lưng.

“Hôm nay thỉnh ba vị tới đây, ta có một việc muốn nhờ.”

“....”

Bên trong thư phòng ——

Lãnh Dực Lăng lưng tựa ghế thái sư lạnh lùng nói: “Rõ chưa?”

Lãnh Phong nghiêm chỉnh đứng trước mặt Lãnh Dực Lăng, ngữ khí nghiêm cẩn nói: “Thuộc hạ đã hiểu.”

Lãnh Dực Lăng cầm lấy chén trà bạch ngọc trong tay, ánh mắt vừa rồi còn như muốn đông cứng người khác nay lại như sa vào mê vọng ảo ảnh.

“Dạ nhi, con có thể quay lại không?”

Trong thư phòng rộng lớn chỉ còn chất chứa những ưu thương cùng lo lắng.

Cont...

37. Chương 37

Ngày tổ chức hôn sự của Lãnh Dực Lăng cuối cùng cũng đã đến. Hôn lễ được tổ chức vào buổi tối, ngày này Lãnh Nguyệt Cung phi thường náo nhiệt. Dải lụa đỏ thắm theo gió tung bay, dọc các cửa sổ, cửa chính đầu đầu cũng dán hai chữ hỉ đỏ tươi, còn trên cao, đèn ***g đỏ được thắp sáng rực cả khoảng trời.

Mọi người trong Lãnh Nguyệt Cung ai ai cũng đều bận rộn, nha hoàn thì thay nhau bưng lên đồ ăn cùng rượu ngon không xuể, khách khứa tới tham gia thì tề tựu lại thành nhiều nhóm chuyện trò vui vẻ, đi qua đi lại chúc rượu nhau vô cùng náo nhiệt. Hơn hết, bọn họ đều có chung một mục đích là kéo gần quan hệ, tìm được mối làm ăn hay thậm chí là đi nịnh bợ để kiếm được một chỗ dựa vững chắc trong giang hồ, cũng như thương trường hay quan trường.

Phía trên lầu hai, Lãnh Dực Lăng vẫn là một thân bạch y ngồi cạnh lan can, tay cầm bạch ngọc chén chăm chú nhìn dòng người đi tới đi lui phía dưới, mặc kệ bộ y phục tân lang nằm một góc.

“Trang chủ Liễu trang đến!!!!”

Thanh âm bén nhọn của hạ nhân gác cửa vang lên khiến cho cả khoảng sân ban này còn sôi động nhộn nhạo nay lại như một khu trấn bỏ hoang không tiếng động. Tất cả mọi người dường như đều nín thở dõi theo nhất cử nhất động của đoàn người đang đi tới.

Dẫn đầu là một tiểu đồng thân vận lam cẩm y, dung mạo tựa một tiểu tinh linh sở hữu một đôi mắt đen láy hút hồn người khác, mái tóc đen mềm buộc hờ sau lưng phiêu động trong gió nhẹ.

“Tiểu đồng này thực giống Lãnh Dực Lăng.” Đó chính là suy nghĩ đầu tiên vận hành trong đầu mỗi người ở đây.

Thấy mọi người có chút hồn bay phách lạc, Thiên Nhất Liên ho nhẹ một tiếng kéo thần trí mọi người lại.

“Vị này chính là tân nhiệm trang chủ Liễu trang Hoàng Tự Thủy.”

Mọi người dường như bị dọa với cái tin tức sét đánh này. Mặc dù trước đó bọn họ có nghe qua Liễu trang mới thay đổi trang chủ, nhưng điều đáng kinh ngạc ở đây là bọn họ không thể ngờ tân trang chủ cư nhiên là một tiểu đồng. Dù sao cũng đúng, Hoàng Tự Thủy hẳn mới có tám tuổi, ai có thể nghĩ hẳn là trang chủ Liễu trang được cơ chứ?

Hoàng Tự Thủy bước lên phía trước ba bước, hướng mọi người chấp tay khẽ cười nói: “Các vị tiền bối, tại hạ Hoàng Tự Thủy, mới bước vào giang hồ, thỉnh các vị tiền bối chỉ giáo nhiều.”

“Dạ Dạ!!!!”

Hoa Tình không biết từ đâu xuất hiện đem hoàng Tự Thủy ôm chầm lấy, hôn chụt một cái thật kêu lên khuôn mặt phấn nộn của hẳn, nửa thật nửa giả hướng mọi người nói: “Ai cũng không được phép khi dễ Dạ Dạ của ta, bằng không, hừ, ta nhất định không nương tay.”

Nói xong, Hoa Tình mang Hoàng Tự Thủy nghênh ngang rời đi, lưu lại nghi hoặc trong mắt mọi người.

Xem ra tiểu đồng này nhất định có vai vế không nhỏ, bằng không Hoa Tình như thế nào lại giữa chốn đông người lên tiếng bảo vệ hẳn chứ. Mọi người không khỏi lạnh sống lưng. Bọn họ đều biết rằng, đối đầu với một trong bốn người đứng đầu Lãnh Nguyệt cung cũng chính là ngang nhiên chống đối với cả ba người còn lại. Tiểu đồng này có chỗ dựa vững chắc như vậy, muốn ngồi lên vị trí trang chủ Liễu trang đâu khó chi. Có Lãnh Nguyệt cung chống lưng, trốn còn không kịp huống chi tìm cớ gây chuyện.

Trên lầu hai, ngoại trừ một chén rượu bạch ngọc cùng bộ lễ phục tân lang thì thân ảnh bạch y đã sớm tiêu thất.

Thượng Quan Tử Duyệt kinh ngạc nhìn Hoa Tình ôm Hoàng Tự Thủy bước tới, bởi lẽ y nguyên bản còn tưởng hẳn sẽ không xuất hiện.

Hoa Tình nhéo nhéo huôn mặt nhỏ nhắn của Hoàng Tự Thủy, cười nói: “Dạ Dạ, ta biết là con không nỡ bỏ Lãng Lãng mà.”

Hoàng Tự Thủy cười khổ, “Vì cái gì mà không nỡ?”

“Nếu không sao con còn trở lại?”

“Liễu trang nhận được thư mời, không đến chẳng phải thất kính sao?”

“Dạ Dạ, kỳ thật Lãng Lãng, y..... y....”

Hoàng Tự Thủy mau chóng khoát tay ngăn cản Hoa Tình nói tiếp.

“Con cùng y vốn không còn quan hệ, từ ngày đó trở đi, con..... không còn là Lãnh Thất Dạ nữa.”

Nói rồi, Hoàng Tự Thủy lui lại hai bước, hướng Thượng Quan Tử Duyệt cùng Hoa Tình chấp tay nói: “Tại hạ trang chủ Liễu trang Hoàng Tự Thủy, thỉnh nhị vị cung chủ giúp đỡ nhiều.”

Hành động chào hỏi xã hễ hết sức thành khẩn chỉ có ở một người trưởng thành, nhưng dưới bộ dạng đáng yêu chết đi được Hoàng Tự Thủy lại khiến cho hai người bọn họ không khỏi cười khổ. Thượng Quan Tử Duyệt ôn hòa xoa đầu Hoàng Tự Thủy, ôi~~ việc của bọn họ thì cứ để tự bọn họ giải quyết thì hơn.

“Hoa cô cô, bảo bảo đâu?”

Nhìn cái bụng bằng phẳng của Hoa Tình, Hoàng Tự Thủy chợt nhớ tới con của nàng.

“Một tháng trước đã chào đời rồi.”

“Con thật muốn nhìn bảo bảo, tiếc là ngày mai chúng con phải trở về rồi.”

Hoa Tình nhẹ hôn lên cái trán trơn bóng của Hoàng Tự Thủy một cái, âu yếm nói: “Khi nào rảnh, Hoa cô cô sẽ mang bảo bảo tới thăm con.”

“Dạ.”

Nhạc hỉ bên ngoài đột nhiên im ỏi truyền tới.

“Hoa cô cô, Thượng Quan thúc thúc, chúng ta đi thôi.”

Thượng Quan Tử Duyệt nhìn Hoàng Tự Thủy, thấy tựa hồ không có gì khác thường nên gật đầu bước đi. Chính là khi ánh mắt của Thượng Quan Tử Duyệt vừa rời đi, bên môi Hoàng Tự Thủy thoáng hiện lên một nụ cười khó hiểu.

Cùng hai người trên đường tới lễ đường, Hoàng Tự Thủy ngoài ý muốn nhìn thấy một thân ảnh lẻ loi đứng trong góc khuất.

“Hoa cô cô, Thượng quan thúc thúc, hai người đi trước đi, con sẽ theo sau.”

Thân ảnh nọ thấy Hoàng Tự Thủy đi tới, bên môi khẽ gợi lên một nụ cười.

“Dạ nhi, không, hiện tại phải gọi người là trang chủ mới đúng, người rất cuộc vãn đến.”

“Hoàng Phủ thúc thúc thực ra rất thương tâm lắm đúng không?”

Bao năm sống trong Lãnh Nguyệt cung, Hoàng Tự Thủy hẳn sớm nhận ra tâm ý của Hoàng Phủ Bình Hạo dành cho Lãnh Dực Lăng, chỉ cần nhìn thấy ánh mắt si mê của người này mỗi lần nhìn y là hẳn có thể nhận ra rồi. Tuy chưa từng có hành động hay biểu lộ rõ ràng nhưng Hoàng Tự Thủy lại có thể cảm nhận được vô cùng chân thật. Người mình yêu nay lại cùng người khác thành thân hỏi sao lại không thương tâm? Nếu không thương tâm thì sao lại phải đứng trong bóng tối?

“Thương tâm. Chẳng lẽ người không thương tâm?” Thương tâm sao? Ta không hề phủ nhận, ta quả thực rất thương tâm là đằng khác. “Vậy người nói vì sao ta lại phải thương tâm chứ?”

Vì cái gì? Hoàng Tự Thủy bị lời nói của Hoàng Phủ Bình Hạo làm rối trí.

“Bởi vì thúc yêu y, trong khi đó y lại bái đường với người khác, cho nên người sẽ thương tâm, không phải vậy sao?”

Hoàng Phủ Bình Hạo cười lớn, “Nói rất đúng, bởi vì ta yêu y cho nên mới thương tâm. Vậy người vì có gì lại thương tâm?”

“Con....”

Bởi vì y cùng nữ nhân kia thành hôn nên ta mới thương tâm. Nhưng rõ ràng là chính ta muốn y cưới nữ nhân kia, và y đã làm theo yêu cầu của ta. Đáng lẽ ta phải cảm thấy cao hứng mới đúng chứ.

Nhìn vẻ mặt lâm vào bế tắc của Hoàng Tự Thủy, Hoàng Phủ Bình Hạo càng cười lớn, như thế nào lại biến thành dạng này, vẻ kiên cường ban nãy chạy đi nơi nào rồi.

“Nói cho cùng, lý do khiến người và ta thương tâm đều giống nhau đi.”

Hoàng Tự Thủy bị lời nói của Hoàng Phủ Bình Hạo đánh vào điểm yếu.

Hắn giật mình mở to mắt, lý do giống nhau sao? Nói cách khác là ta yêu y? Nhi tử yêu phụ thân ư?

Nhìn theo bóng lưng đang cố hết sức chạy thoát khỏi nơi đây, Hoàng Phủ Bình Hạo lại giễu cợt cười thỏa chí.

Tại lễ đường, mọi người đều đã đến đông đủ, chỉ còn thiếu hai nhân vật chính của buổi lễ là tân lang tân nương nữa mà thôi. Dựa vào vai Thu Lan, tâm tình của Hoàng Tự Thủy cũng phần nào bình ổn hơn, Thu Lan nhẹ vỗ sau lưng trấn an hắn.

Nha hoàn dẫn tân nương từ nội thất đi ra, theo sau là Lãnh Dực Lăng. Mọi người nhất thời choáng váng không phải vì phong thái hơn người của y, mà là vì y xuất hiện trong ngày đại hôn với bộ bạch y như thường ngày, trên đầu cũng chỉ buộc hờ một dải lụa trắng nhẹ nhàng mà thôi.

Mọi người cho dù có ngạc nhiên đến đâu đi chăng nữa nhưng không một ai dám lên tiếng nghị luận. Một là vì sở thích của người ta không liên quan đến mình, hai là y là cung chủ Lãnh Nguyệt Cung Lãnh Dực Lăng.

Nhưng Hoàng Tự Thủy lại không giống đám người bọn họ. Đường lúc người chủ trì lễ bái đường lên tiếng thì lại bị một thanh âm trẻ con chặn đứng lại.

“Lãnh cung chủ, ngày đại hôn thế nào lại mặc bạch y?”

Lãnh Dực Lăng nhìn Hoàng Tự Thủy, y khẽ mỉm cười nhưng giấu sâu trong nụ cười đó lại là nỗi niềm chua xót, Lãnh cung chủ? Xưng hô thật tự nhiên.

“Hoàng trang chủ có ý kiến sao?”

“Tại hạ sao dám có ý kiến với cung chủ. Chỉ là tại hạ cảm thấy cung chủ như vậy đối với tân nương thật bất kính. Không phải việc này đối với tân nương là một loại vũ nhục sao? Hay phải nói là vô cùng phần nô nhưng cưỡng ép bản thân không nói ra mới đúng?”

“Cần rõ.” Thị nữ theo hầu bên cạnh Phong Linh tức giận lên tiếng, “Hoàng trang chủ, thỉnh chú ý thân phận của mình. Người lấy quyền gì mà nói ra những điều như vậy?”

Lời nói của thị nữ đơn giản là muốn nói Hoàng Tự Thủy nay không còn là thiếu chủ của Lãnh Nguyệt cung nên không có tư cách gì mà lên tiếng khiển trách.

Nhân thần của Hoàng Tự Thủy hơi trùng xuống. Thu Lan hung hăng trừng mắt liếc nhìn thị nữ kia, trong lòng thầm quyết nhất định không buông tha cho nàng, rồi y kéo sát Hoàng Tự Thủy vào người mình.

Nhìn thấy đôi mắt nhiễm một tầng u sầu của Hoàng Tự Thủy, Lãnh Dực Lăng đau lòng không thôi, đang muốn tiến tới kéo hắn trở lại thì chợt nghe thấy một tiếng ‘đình đang’ vang lên, ánh nến trong lễ đường đồng loạt vụt tắt. Lập tức có tiếng binh khí va chạm.

Bởi vì nơi này nhiều người nên ai ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ mà chỉ cầm chắc binh khí sẵn sàng trong thế phòng thủ.

Ánh nến một lần nữa được thắp lên, trên mặt đất đã có một vài thi thể, đó chính là Phong Linh và toàn bộ người của Phong giáo.

Mọi người nhất thời trở nên bối rối, bởi lẽ trong bóng tối lại có thể dễ dàng ra tay hạ thủ, nhất định là người có võ công cao cường, nếu lúc đó không thấp đèn nhanh chỉ sợ rằng trên đất sẽ có thêm một vài thi thể nữa mà thôi. Thế nhưng, ra tay trong lễ bái đường thành thân của Lãnh Dực Lăng, sát thủ này quả thực là gan không nhỏ.

Chính vì vậy tiếng nghị luận bàn tán rì rào vang lên, người người đều sôi nổi tỏ vẻ muốn bắt lấy hung thủ rửa hận cho Lãnh Dực Lăng.

Lãnh Dực Lăng chỉ là thản nhiên hướng mọi người cáo lỗi, “Sự việc hôm nay bốn tọa sẽ điều tra rõ ràng, mong chư vị rộng lượng bỏ qua.”

Nghe được những lời này của Lãnh Dực Lăng, mọi người cũng không thể nói gì thêm nữa đành kéo nhau rời đi.

Hoa Tình vốn muốn kéo Hoàng Tự Thủy lưu lại, nhưng lại ngại hắn khó xử nên đành thôi.

Còn Hoàng Tự Thủy thì cười nhạt một cái rồi hướng Lãnh Dực Lăng cáo từ: “Lãnh cung chủ, cáo từ.”

“Dạ nhi....”

Đem lời của Lãnh Dực Lăng lưu lại sau lưng, Hoàng Tự Thủy thẳng bước tiến về phía trước không dám quay đầu, chỉ sợ một phút mềm lòng với người nọ.

Trở lại khách ***, ba hắc y nhân đã phục sẵn trong phòng, thấy Hoàng Tự Thủy, bọn họ đồng loạt quỳ xuống.

“Trang chủ, thuộc hạ hành sự bất lợi, đã không thể đích thân giết được Phong Linh.”

Hoàng Tự Thủy giật mình kinh hãi, “Phong Linh không phải do các ngươi giết?”

“Không phải chúng thuộc hạ, là có kẻ khác đã ra tay trước.”

“Quên đi, dù sao nàng cũng đã chết rồi.”

“Trang chủ, thuộc hạ vừa nhận được tin, Phong giáo toàn bộ đều đã bị thanh tẩy.”

Hả? Hoàng Tự Thủy thoáng lộ ra nét cười lạnh, coi như nàng vận khí không tốt, ai bảo nàng gây thù chuộc oán với nhiều người làm chi.

Cont...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duc-thuy>